

En historie i fem fjerdedele

eller

1 historie i 5/4

?

Preben Hammer Jensen
2010

Man blir hvad man spiser, siger de.

- Er det så når man spiser sine egne bussemænd man
blir mest sig selv, spørger Kevin.

Men så synes Birthe han er ulækker. Det er jo ikke
sådan det er

Pensionerede bankdirektører bider aldrig negle. Alligevel sidder Regin Pjorm i sin lænestol og bider i sin venstre tommelfingernegl. I højre hånd har han et bredt glas med gin og tonic og is.

Han er ikke nervøs. Hvorfor skulle han være nervøs. Der er ingen der kan se at han sidder og bider i en negl. Da han stak hånden i lommen for at tage nøglen til barskabet op, havde neglen hevet fat i lommeforet og trukket lommen halvt op af bukserne. Han skulle bare have hentet en neglesaks for at ordne det. Han skulle have ordnet neglen dagen før, for da var den allerede for lang. Men nu er det tid til gin og tonic og indlandsis fra Irma. Han skal nå at nyde den inden han skal i seng. Og han skal have nøglen til barskabet op af lommen igen når flasken skal væk. Og det skarpe hjørne kan godt bides af. Og skylles ned med gin og tonic. Ingen ved det og ingen vil have ondt af det.

Han tar en slurk. Halvtreds procent gin, halvtreds procent tonic. Og godt med knust is. Og den er let at knuse, den is fra Irma. Og det kilder i halsen, en stump is måske. Den smelter af sig selv.

Han hoster. Det er ikke skarp is. Måske er det en stump negl. Den sidder og kradser i spiserøret, og det hjælper ikke at hoste. Han hoster alligevel så han blir helt rød i hovedet. Det gør ondt. Måske skulle han blive bekymret. I hans alder, og han er alene i lejligheden. I det værelse han kalder herreværelset. Der hvor lænestolen står og barskabet hænger. Og hvor der hverken er radio eller fjernsyn. Hvis han falder om her er han på den. Men han har ikke lyst til at rejse sig. Han er åbenbart ikke bekymret, og det undrer ham lidt. Han har da tidligere været bekymret for sit helbred.

Det er ikke fordi han føler sig gammel. Hans mor lever endnu, og hans far var over firs da han døde for nogle år siden. Så han er ikke gammel. Men der er da både venner og tidligere medarbejdere der er faldet fra. Så der er ingen garanti for at han en dag blir gammel. Men han er altså ikke bekymret.

Og nu er smerten i spiserøret væk. Han tar en slurk mere af sin gin og tonic, og det glider behageligt hele vejen ned. Han kigger på uret. Klokken er lige ved 22. Sengetid. Han tømmer glasset og rejser sig, går ud i entreen og tar en jakke på.

Måske vil det gøre godt med en mundfuld luft. I virkeligheden sker der ikke noget ved at han kommer senere i seng. Han skal ikke noget særligt i morgen. Bare en tur ned på gaden. Det er ikke rigtigt mørkt, og byen virker fredelig.

Butikkerne er lukkede, der er ingen på gaden. Ingen på vej til fest, og ingen ude for at lufte hund.

Der kommer en pige ud fra en opgang, en lille tæt pige med sort hår og en sribet ankellang kjole. Hun går samme vej som Regin Pjorm. Lige foran ham. Hun går hurtigt, men han plejer heller ikke at gå langsomt. Han sætter ikke farten op, det gør hun heller ikke. Afstanden mellem dem er omkring fire meter.

Han lægger mærke til at hun ikke har noget på fødderne. Det er sommer, men det er osse aften. Han har selv både sokker og sko på. Det har han haft hele dagen. Men pigen der har bare fødder og en sribet ankellang kjole. Måske er det det eneste hun har på.

Hun er på vej ud af den gamle bydel, på vej ud i et villakvarter. Regin Pjorm sætter farten lidt ned. Hun skal ikke tro at han følger efter hende. Der er ingen grund til at gøre hende bange.

Hun stopper ud for en havelåge, vender sig og kigger på ham. Han standser helt automatisk. Hun ser lige på ham, lige i øjnene. Hun er ældre end han havde troet, ser han. Måske på alder med ham selv. Hun må farve håret for at have det så sort. Hun ser ikke bange ud, og heller ikke vred. Han kan ikke se om hun smiler.

Så åbner hun lågen og går ind ad havegangen og ind til villaen. Hun åbner døren og går ind. Der blir ikke tændt lys inde i huset.

*

Det er nærmest vindstille, men kulden kommer rullende ned fra klipperne og brænder Torsten i ansigtet. Han vender sig ikke om for at kigge en gang på den gård han forlader. Han ved så glimrende hvordan den ser ud, hvor lille og ussel den i virkeligheden er i så stort et land. Hvad Far bildte sig ind da han byggede her helt for sig selv er der ingen andre der nogensinde fatter. Og nu er det i øvrigt ligeegyldigt alt sammen. Der vil aldrig mere bo nogen i det faldefærdige hus. Torsten var den sidste, og nu forlader han gården for sidste gang. Når sneen tar fat vil gården forsvinde helt, og der vil ikke være spor efter Torsten og han stædige Far.

Eller spor af den kvinde der har født ham, den skrælling, den troldkælling, som Far for godt øl og betaling overtalte til at føde ham en søn. Han fik lov at plante en søn i hende, og hun lod sønnen gro og fødte Torsten og forlod gården. Verden er brun og rød og hvid og kold. Når man er overflødig kan man lige så godt sætte sig op i fjeldet.

Hvor den tanke kommer fra ved han ikke. Ikke fra Far i hvert fald, han ville have kæmpet til det sidste. Den gamle tro påbyder en at kæmpe til man falder, den nye tro, der ellers mest er for kvinder, siger man skal påtage sig sine lidelser. Far ville aldrig give op uanset hvor håbløst det hele så ud. Afslutningen skulle komme udefra, man kunne ikke tage den i sine egne hænder.

Og alligevel går han nu i fjeldet for at sætte sig, for at påtage sig afslutningen på historien. Tanken om at gå tilbage til landet og forsvinde sporløst der er ham ikke fremmed. Måske kommer det sammen med det sorte hår fra kællingen der fødte ham. Selvom han aldrig har mødt hende, har han da hørt et og andet om dem, de halvmennesker der tænker som ulve og ræve, ulve og ræve der lader sig skyde når det er sådan det skal være. Som fisken i vandet der selv bider på krogen og lader sig fange.

Og nu er han ganske overflødig som mand på gården. Ikke fordi nogen anden vil overtage den, men fordi den gård, der alligevel aldrig blir en rigtig gård, skal forlades. Den skal falde sammen om sig selv i skyggen af fjeldvæggen i nord, og Torsten skal forsvinde et sted oppe i det samme fjeld. Han skal ikke blive ved dyrene og de tomme spande, der blir tilbage. De kom med skibene sammen med Far og tanken om en gård her.

Far ville hade ham for den tanke og blive frygteligt vred på ham. Men Far er død og lagt i båden og driver nu sydover hvor han retteligt hører hjemme. Og Torsten er på vej op i fjeldet for at forsvinde der. Det er sådan det skal være, men det er forbandet koldt.

Sådan var hun, kællingen der fødte ham, sagde Far, da han endelig fortalte om hende. Så forbandet kold at det havde krævet stædighed at plante noget som helst i hende, og det sagde noget om sædens styrke at Torsten alligevel kom til verden. Sådan talte han om styrke og vilje mens dyrene døde af sult og gården krøb sammen om sig selv i et forår der ikke ville bryde igennem. Og han tog Torstens hånd og bad ham kæmpe videre til det sidste. Og Torsten kæmpede hele sommeren til det sidste, og det sidste er nu og det er ved at blive koldt.

Dengang Torsten var dreng kunne Far alt. Når han gik i fjeldet, var det for at have noget med tilbage til gården. Det var altid om at komme tilbage til gården med mere end han gik ud med, og Torsten lærte at være alene hjemme. Gården skulle holdes og helst udbygges, dyrene skulle ikke slagtes for flokken skulle helst vokse. Og det var først da han blev ældre Torsten opdagede at der ikke var mad til en større flok, at dyrene døde af sult hvert eneste forår og at de burde have givet mælk og aldrig rigtigt gjorde det. Og når der en sjælden gang kom besøg nede fra Vestbygden, blev der kun talt om kampen for at gøre gården større.

Lige nu var det hele blevet så tydeligt. Torsten behøvede ikke engang vende sig om for at se hvor lille gården var blevet, lille og af samme farve som landet, hvis man ikke ved at den er der, kommer man meget nemt til at overse den. Det behøver slet ikke forsvinde mere for at være usynlig.

*

Regin Pjorm sidder i kontoret. Han har tre værelser, køkken og bad. Han er ikke i soveværelset, han er ikke i herreværelset. Han sidder i kontoret hvor der er telefon og fjernsyn, selvom han ikke bruger det til noget nu. Han sidder på sin kontorstol og ser ned i skriveunderlaget. Det er langt over hans normale sengetid, og han forstår det ikke.

Han vil være træt i morgen. Vækkeuret vil nå at ringe inden han kommer op. Han forstår ikke at han gik den tur. Vinduet inde i soveværelset er åbent. Der er masser af frisk luft. Selvom det er en lun nat, nærmest en varm nat. Og det ringer på døren.

Klokken er næsten tolv, midnat. Han kigger i dørspionen. Det er hende den sorthårede. Hun står der i sin sribede kjole og stirrer ham lige ind i øjet. Hun ved han kigger på hende, og hun smiler. Han åbner døren.

- Undskyld jeg trænger mig på, siger hun, men du fulgte efter mig, og så syntes jeg osse jeg kunne tillade mig at følge efter dig.

Han svarer ikke. Han ved ikke hvad han skal svare.

- Må jeg komme indenfor, spørger hun.

Han træder lidt til side så hun kan komme ind.

Hvor skal han sætte hende. Ikke i herreværelset. Slet ikke i soveværelset. Det må blive i kontoret, køkkenet eller kontoret. Og der er tændt lys i kontoret. Hun sætter sig i stolen overfor skrivebordet og ser sig om.

- Er det her du arbejder, spørger hun.

- Jeg arbejder ikke længere, svarer han

- Men du ville gerne ?

Det svarer han ikke på.

Udenfor er det så mørkt som det kan blive på denne tid af året. Men der er et behageligt lys i kontoret. Hun læner sig tilbage og gaber så tærne spreder sig. Hun er sort under fodsålerne. Kjolen falder blødt og sribet helt ned om anklerne. Han kan ikke se op under den.

- Jeg blev bare nysgerrig, siger hun.

- Det blev jeg vist osse, siger han og smiler.

- Gir du en kop kaffe, siger hun, eller et eller andet.

Han kan da godt lave en kop kaffe. Han går ud i køkkenet og hælder vand på kaffemaskinen. Hun blir siddende og gaber igen. Han er meget forbavset over sig selv. Han burde have sovet mindst to timer allerede nu. Han går tilbage til kontoret mens kaffen løber igennem. Hun skal ikke sidde derinde alene. Der er ingen der skal rode i hans ting.

Men hun sidder helt stille i stolen. Det er kun hans mave der roder, og hendes udseende. Det sorte hår og den sribede kjole.

- Farver du håret, spørger han.

Han sætter sig bag skrivebordet. Det ligner et politiforhør eller en jobsamtale. Hvad angår det ham om hun farver hår eller ej.

- Det er jeg sgu nødt til, siger hun og griner.

- Det var ikke for at sige noget om din alder, siger han.

Og så fik han alligevel sagt det. Og hun griner endnu mere. Bare hun ikke falder bagover og ned på gulvet.

- Jeg tror kaffen er klar, siger han.

Han henter to kopper og kaffen. Bare i glaskanden fra maskinen. Hun sætter fødderne i gulvet og holder sin kop i hanken. Han skænker op i begge kopper og sætter sig. Hendes kjolestropper er brede, der er tre og en halv stribe på hver. Hendes skuldre er lysebrune, de passer til håret. De er ikke osse farvede.

Hun læner sig lidt tilbage og drikker. Han gør det samme. Det hele er lidt akavet. Måske skulle han spørge hende om et eller andet. Hvad hun laver, eller om det er hendes eget hus. Fuglene larmer allerede udenfor.

- Du behøver ikke sige noget, siger hun. Hvis der ikke er noget at sige, er der heller ingen grund til at gøre det.

Han svarer ikke. Og det er rigeligt svar. Det passer ham ikke helt. Han sagde heller ikke noget før hun sagde det.

Han tømmer sin kop og læner sig frem og sætter den på bordet.

- Men det var vel så det, siger hun. Hun sætter osse sin kop og rejser sig og går ud i entreen. Han følger efter og åbner yderdøren.

- Du har nysgerrige øjne, siger hun. Nysgerrige og rare.

Hun går ud i opgangen og vender sig om.

- Måske kan du en anden gang få lov at kigge mig i kussen, siger hun.

Ude i opgangen siger hun det. Højt og tydeligt. Så vender hun sig igen og går ned ad trappen.

Regin Pjorm lukker døren og låser den.

*

Torsten er nået frem til væggen hvor han er nødt til at bruge hænderne for at komme videre. Han kender den væg så godt fra mange ture ud og hjem, og han har aldrig brudt sig om den. Den er anstrængende at trække sig op over, meget anstrængende, og den er en smule uhyggelig. Der er steder på den tur hvor et slip vil være fatalt, hvor et slip vil være det sidste man kommer til at foretage sig i livet. Og hænderne er sårede når man når op, det er vilkåret.

Denne gang kan han trøste sig med at han i hvert fald ikke skal ned ad den væg igen. Den tur er om muligt endnu mere uhyggelig, selvom den ikke er lige så anstrængende. Allerede som dreng, da han fik lov at følge Far i fjeldet, hadede han den del af turen. Men han var så stolt over at blive taget med at han ikke kunne sige det. Far syntes at den fjeldvæg var både anstrængende og morsom. Når man stod på toppen og så ind over isen, havde man besejret landet. Så var der ikke længere noget der var umuligt. Så kunne stormen suse og køerne dø som de ville, fjeldvæggen var besejret. Torsten prøvede af al magt at føle det samme, men han kunne ikke og, og han kunne ikke sige det højt.

Nu er han alene på turen, og han kan udslynge alle de eder og forbandelser der falder ham i munden. Og det er så mange, at havde den fjeldvæg været bare lidt mere følsom, så havde den lagt sig ned eller i hvert fald dannet en trappe så den var til at gå på.

Men det gør den væg aldrig. Det land står fast og lader sig måske beklatre men aldrig besejre. Før han er halvt oppe er hans fingerspidser allerede blodige og hans mavemuskler er ømme. Han ser sig tilbage, ned som han ikke skal, han får den sædvanlige trang til at pisse, og slipper han nu har landet vunder over ham, og han vil ikke være gået frivilligt ind i det. Han lukker øjnene og føler sig frem. Han kan turen med lukkede øjne, så mange gange har han været her, men det er uværdigt og uærligt at klatre med lukkede øjne. Så snart han kan åbner han dem igen og puster ud en stund inden han klatrer videre.

Når de gik på jagt, Torsten og Far, smed de altid byttet ned fra klippen inden de klatrede bagefter. Når vejret var stille kunne man høre når de ramte klippen for foden af fjeldsiden. Og når de så kom ned, så dyrene døde ud på en ganske anden måde end når de lige var blevet dræbt. Af og til havde der osse været ræve eller fugle i byttet når de kom ned. Og når de senere sad og spiste, måtte de pille de knuste knogler fra, og så kunne de mindes turen op og ned ad klippevæggen.

Hver gang Far var kommet over kanten havde han udråbt det som en sejr. For Torsten er det stadig et nederlag. Uanset hvor mange gange han er klatret op og ned ad den væg, så står den der stadig, og han er nødt til at klatre hver eneste gang han skal den vej. Væggen vinder og landet vinder i

det lange løb, for det er Torsten der må løbe mens landet blir liggende. Lige nu er bevægelsen langsom. Han hænger midt på væggen og må bevæge en hånd eller en fod ad gangen. Og han ønsker sådan at blive en del af det land, at blive omfavnet og beskyttet af det i stedet for at skulle kæmpe imod det. Kampen er næsten slut, det har han allerede bestemt. Og havde han ikke bestemt sig til det, ville landet have besluttet det for ham. Den beslutning, den slutning.

Han husker sin første ræv, den første ræv han dræbte. Ikke med en pil, ikke med en kniv, men med en stor sten. Han var kun fem somre gammel og alene hjemme mens Far var i fjeldet. Og så hørte han ræven hyle. Han fulgte lyden og så ræven ligge der med begge forben i en af Fars fælder. Han tog en sten, så ræven i øjnene og knuste dens hoved.

Da Far kom hjem var han stolt over at Torsten havde dræbt sit første dyr, men han var vred over at ræven stadig lå død ude i fælden. Og han blev endnu mere vred da de gik ud efter den og opdagede at den var væk. Torsten blev ikke engang forundret.

Far troede næsten ikke på historien, og Torsten måtte vise ham den blodige sten for at overbevise ham om at ræven havde været der. Men naturligvis var ræven bare taget tilbage til der hvor den var kommet fra, og de havde heller ikke noget at bruge den til. Men Far ville gerne have haft skindet til minde om Torstens første dyredrab.

*

Det er morgen. Solen har været oppe længe, men klokken er halv seks. Nu er det morgen. Det kan blive en helt normal dag. Regin Pjorm trasker ud i køkkenet og laver kaffe. Der står stadig to snavsede kopper ved vasken. Han hælder vand i og skyller dem af. De står stadig til vask, men man kan ikke se hvad de har været brugt til. Han sætter en ostemad på en lille gul tallerken og sætter sig. På den stol hvor han kan se ud i gården. Hvor han plejer at spise sin morgenmad.

Hvis der er noget man ikke vil tænke på, kan man ikke bare lade være. Man må vælge noget andet at tænke på. Men kalenderen er tom. Her sidst på sommeren kommer katalogerne fra oplysningsforbundene. Måske skulle han begynde at gå til noget. Han kunne lære spansk eller genopfriske sit fransk. Hun havde smilet med øjnene og ikke sagt ret meget mens hun sad der med sin kaffekop. Hun har besøgt ham og drukket hans kaffe. Det står ikke i nogen kalender. Hvis han ikke passer på begynder han at gætte på hvad hun hedder.

Dengang han var i banken gik der naturligvis rygter om ham. Han blev bagtalt som enhver anden chef. Og der var sikkert en masse forklaringer på at han ikke var gift og ikke gik ud med kvinder. Der var vel rygter om at han var homoseksuel. Det kunne ikke være anderledes.

Men Regin Pjorm har aldrig været interesseret i hverken kvinder eller mænd. Og heller ikke i penge, for den sags skyld. Han var kun interesseret i tal. Faktisk er det rarest hvis tallene ikke betyder andet end sig selv. Så er de så rene og pæne, de tal. Og to og to kan være lige nøjagtigt fire hver gang.

Det blir for indviklet hvis han tænker på hende. Og det er helt upassende at spekulere på hvad hun havde på under den sribede kjole. Hun kunne umuligt vide hvad han havde tænkt. Han tænkte slet ikke på det, i hvert fald ikke som hun sagde det. Og så ude i opgangen. Alle er nøgne under det inderste tøj, sådan må det nødvendigvis være. Det behøver man ikke tænke over. Det kan ikke betyde noget om man har et eller to eller tre lag på. Han må tage sig sammen, det er logisk nok. Tænke på noget helt andet.

Så ringer telefonen inde i kontoret. Han går derind og tar røret. Det er hende.

- Du hedder Regin, siger hun. Jeg fandt dig i gadefortegnelsen.

- Ja, siger han bare.

- R. Pjorm, siger hun. Og R betyder Regin.

- Ja.

Han spørger ikke hvad hun hedder. Men hun svarer alligevel.

- Jeg hedder Sanne, svarer hun.

Han svarer ikke. Han kan hverken svare ja eller nej til den oplysning.

- Du er så tavs, siger hun. Er du ked af at jeg ringer ? Vækkede jeg dig ?

- Næ, siger han

Selvom hun har stillet to spørgsmål på en gang kan han svare med et ord.

- Jeg står næsten altid tidligt op, siger hun. Jeg er lige kommet ud af badet, og så tænkte jeg ikke over hvad klokken er.

Det ved han heller ikke hvordan han skal svare på.

- Er du der, spørger hun.

- Ja ja, svarer han.

- Jeg ville bare sige godmorgen, siger hun. Og undskyld hvis jeg vækkede dig.

- Jeg var oppe, siger han.

Nu står hun der med et telefonrør i hånden ligesom ham. Hendes hår er vådt. Måske har hun et håndklæde om sig som på en film.

- Jeg sad og spiste morgenmad, siger han.

- Det er jeg ikke nået til endnu, siger hun.

Så er der vist ikke mere at sige, så de siger farvel og ringer af.

Regin Pjorm går ind i soveværelset og lægger nattøjet på den lille kommode. Så går han ud i bad. Det har været en lun nat, og han kan mærke morgensolens varme ind i lejligheden. Han børster omhyggeligt tænder og friserer det hår han har tilbage. Så klæder han sig på. Lyse bukser og en kortærmet hvis skjorte. Hvide sokker og hvide sko med bløde såler og en lyseblå stribe. Han ligner en mand der ejer en båd. Han kunne købe en båd hvis han ville, men det vil han ikke.

Han tar kaffekoppen med ind i herreværelset. Nu må posten snart komme med avisen .

Han henter lokalbogen i reolen og sætter sig med den. Der stod nummer 11 på lågen, der hvor hun gik ind. Så han slår op, bare for at se om navnet passer. Det gør det ikke. Der står P. Rasmussen i bogen. Og hun sagde Sanne. Men den bog er over et halvt år gammel. Hun kan være flyttet ind i løbet af foråret. Eller hun er bare på besøg. Han har ikke set hende i byen før. Han har i hvert fald ikke lagt mærke til hende. Men der er alligevel nogle stykker han aldrig har lagt mærke til. Selvom byen ikke er stor, kan man ikke kende alle. Slet ikke hvis de var kunder et andet sted. Og i øvrigt er det ligegyldigt.

*

Torsten er nået op over kanten og hans hænder bløder som de plejer efter den tur. Men det er ikke farlige sår, det har han lært og det har Far fortalt ham. En mand må bløde engang imellem, sådan er det, og livet gør ondt, sådan har det altid været. Hvis man ikke har blod nok til at lade det løbe engang imellem, kan man ikke leve. Han kan se ind over fjeldet helt til isranden, og resten af vejen kan han gå uden at klatre. Det er rart at væggen er overstået, men nu skal han på den anden side have benene til at bestemme hvor turen skal ende for bestandigt. Og skønt han har det helt godt med sin beslutning, den kunne alligevel ikke være anderledes, så er han alligevel opstemt på en lidt trist måde, og han er ked af at den følelse skal opleves alene og ikke deles med andre.

Det er ingen skam at falde i kamp mod en overmægtig modstander, og landet her er så stort og så stærkt at man sagtens kan lade sig overmande af det. Torsten synes sagtens han kan være bekendt at lade landet vinde sådan. Far ville have kæmpet indtil det sidste og forbi det sidste, og han fik osse en grim død nede i huset. Den knuste drøm stod malet i hans ansigt, skuffelsen lyste fra ham selv da han var død. Hans arme og ben var krogede, som for at gribe fat i noget der ikke længere var der, og tårer og snot og pis løb ud af ham, så man ikke kunne se hvad der var hvad og hvorfra det kom. Det er nok smukt at kæmpe til det sidste, men kæmper man videre derudover, er det ikke smukt. Så er det ikke viljestyrke men dumhed. Man skal kæmpe til

det sidste og man skal erkende når man har tabt, ellers blir man grim. Og Torsten vil ikke være grim. Han vil ikke findes der i huset i grimt og forrevet tøj i en ynkelig idé om en gård på et håbløst sted.

Og det er ikke fordi han forventer at han får en lettere død på den måde, måske blir den endda sværere. Men det vil være rigtig og passe ind i det land hvor han er født, for landet er stort og smukt og et. For Far havde det været mange små fjender. Kulden var en fjende om vinteren, den lange nat en anden. Manglende foder til kvæget, den ene ulv, den anden ulv. Hver eneste fjende var overkommelig hver for sig, og vandt han bare over den sidste ville han sejre. Så det var mængden af fjender der til sidst overmandede ham, rækken af uheld og dårlig lykke. Og derfor var han død kæmpende vildt i alle retninger på en og samme gang. Han nægtede at se at landet var et, der bare betragtede hans små fægterier med et overbærende smil. Landet er ikke ondt, det vil bare ikke besejres, det kan bare ikke besejres. Den store hvide kvinde vil æde ham, og hun skal få lov at æde ham. Han skal ikke spyttes ud som et ynkeligt skrog i hjørnet af en ynkelig hytte under klippevæggen.

Han kan se hendes våde fodspor på den bare klippe. Vinden er kold og tør og har ikke kunnet viske dem ud. Men han kan stadig ikke se hende skønt han kan se langt henover klipperne og helt til isranden. Men hun er der, det ved han sikkert, for hun er der hele tiden og hendes spor kan ikke sådan forsvinde. Han skal bare følge de spor, så vil resten gå af sig selv.

Højt oppe over ham er en flok fugle på vej mod øst. De kæmper mod vinden og kommer kun langsomt fremad.

*

Han har fået erektion. I lænestolen i herreværelset. Lynlåsen er gået op, og den stritter op i luften. Hans venstre pegefinger kører langsomt rundt om spidsen, og det er begyndt at kilde i halebenet. Han holder stadig vejviseren i højre hånd. Det er onsdag og det er formiddag. Han aner ikke hvor mange strøg den har fået. Han trækker hurtigt hånden til sig.

Det er et biologisk behov. Han har brug for det som for at spise og sove og gå på toilettet. Og han plejer at sørge for det fredag eftermiddag, en vane fra dengang han var ung. Så trykket var taget inden han kom ud blandt folk. Så kunne han more sig som han ville uden at blive fristet af fysiske behov.

Og de sidste mange år har han hver gang talt strøgene. Hvor mange tilbage og hvor mange frem inden udløsningen. Der skal gennemsnitligt flere og flere til. Det må have noget med alderen at gøre. Der må kunne opstilles en algoritme, der angiver forholdet mellem antallet af strøg og antallet af

leveår. Han har ikke fundet den endnu. Og eksperimentet skal ikke ødelægges af tilfældigt pilleri en onsdag formiddag.

Han vil stoppe den tilbage i bukserne, og opdager at han har glemt at tage underbukser på. Det er helt uholdbart Han skynder sig ind i soveværelset og tar sko og bukser af. Og så står han der i skjorte og sokker. Den stritter ikke rigtigt længere, men han skal ikke røre ved den. Den er stadig varm. Han tar underbukser, bukser og sko på. Så går han ind i herreværelset og samler lokalbogen op. Det føles som om han skal på toilettet, men det skal han ikke. Ikke nu.

Han går ind på kontoret og sætter lokalbogen i reolen der. Der hører den til. Så griber han telefonen og prøver at ringe til sin mor.

Hun er ikke ved telefonen. Hun sidder ude i haven sammen med nogle af de andre. De spørger om det er noget vigtigt, om de mon skal hente hende. Men han vil bare høre hvordan hun har det. Og hun har det åbenbart godt. Så det er ikke nødvendigt.

På den måde tænker han ikke på Sanne. Hvis det passer hun hedder det. Det var bare noget hun sad i telefonen. Nu skulle avisen snart være her, den skulle have været her. Han ser på uret, klokken er næsten elleve.

Han kigger ud i gangen. Og der ligger posten under brevsprækken. Avisen og et par rudekuverter. Og et brev med håndskrevet adresse. Han vender konvolutten og læser afsenderen. Det er fra Tobias. Hans fætter Tobias fra Sønderborg. Det er en invitation til sølvbryllup. Med kærlig hilsen fra Tobias og Anne Mette. Svar udbedes og et telefonnummer.

Han kigger i sin kalender. Han ved på forhånd at september er helt blank. Lige så blank som august.

Han ringer. Anne Mette tar telefonen. Han kan se hende for sig med røret i hånden. Den er sikkert rød, den telefon. Det kunne ligne hende og Tobias.

- Det er Regin, siger han. Jeg kommer naturligvis til jeres sølvbryllup.
- Det lyder dejligt, siger Anne Mette i det røde rør.
- Der er ingen ønskeseddel med, siger han.
- Det er med vilje, siger hun. Vi vil gerne overraskes.

Regin Pjorm er forberedt på at skulle svare så neutralt som muligt på sådan noget pjat.

- Jeg finder på noget, siger han. Jeg glæder mig.

Det gik lettere end forventet. Så ringer de af, og han noterer aftalen i kalenderen. Nu står der noget i september.

Telefonen ringer. Det er en dame fra pensionselskabet. Hun skal have bekræftet hans kontonummer. Hun er sikkert forbavset over at han har skiftet bank. Hun har sparket sandalerne af i varmen og sidder og vifter med tæerne under sit skrivebord. Han bekræfter registrerings- og kontonummer. Han forklarer ingenting.

Han åbner de to rudekuverter. Det er det sædvanlige kontoudtog fra den gamle bank. Det skal bare dateres og arkiveres i den blå mappe. Den anden er en reklame for et internationalt kontokort. Det skal arkiveres direkte i papirkurven. Det er næsten som at være på arbejde igen.

Telefonen ringer. Det er Sanne. Hendes hud er lysebrun og hendes hår er sat i hestehale.

- Du gav jo kaffe, siger hun. Og så skal jeg næsten gøre gengæld. Der er en slags konditori hos bageren i Algade. Helt passende i vores alder. I eftermiddag klokken halv fire.

Han smiler for sig selv og lover at være der

- Det ser nydeligt ud med den hestehale, siger han.

- Ja, siger hun.

Han er noget overrasket over sig selv, men det er hun ikke. De ringer af. Han skriver konditoriaftalen ind i kalenderen. Den ligger alligevel klar på skrivebordet foran ham.

*

Torsten har aldrig set Fars forældre, og de har heller aldrig set ham. De aner vel ikke engang at han eksisterer.

Far talte sit om sine forældre og om sine søskende. Både den ældre bor Leif, som han havde udfordret til nævekamp da han var tolv, og vundet, og alle de andre søskende som Torsten ikke længere husker ved navn. Far huskede alle navnene, og mest talte han om Leif der var blevet på gården og ikke havde været nødt til at drage ud og tage nyt land.

For land var noget man tog. Han så hver eneste sten, hvert enkelt græsstrå, hver hare han dræbte, men han så aldrig landet og han så aldrig den hvide kvinde i hvidt skind og hård så hvidt som ny sne. Hun smiler så blegt og forsigtigt, og Torsten kan tale med hende. Han fortalte aldrig Far om hende, han ville have troet at den stakkels dreng var blevet gal af ensomhed. Den galskab kendte han nemlig selv, men det var ikke hvid, den var sort som nat og sort som det sorte i øjnene på en dræbt ulv.

Den hvide kvinde holder det hvide skind til siden og viser Torsten sin hvide hud og tilbyder ham at lægge kinden mod det bløde og kolde bryst og finde fred der, og Torsten siger at han nok skal komme, men at han ikke behøver

at løbe for at nå det, det skal nok komme. Og den hvide kvinde samler skindet om sig og går i forvejen uden hast, for hun kan være alle steder på en gang og har heller ikke noget at skynde sig efter.

Samtidig sidder Torstens farbror Leif på sin veldrevne gård i det gamle land og betragter sine mange sønner. Torsten har ingen anelse om hvordan det ser ud, men har tit hørt Far tale om det. Det var lige så tydeligt for Far som den hvide kvinde er for Torsten. Hvis Torsten havde haft en bror, ville han så have været ældre eller yngre end Torsten. Og hvis de havde udfordret hinanden til nævekamp, hvem af dem ville så have vundet. Hvis de havde haft noget at slås om. Det kunne ikke være gården, for den tilhørte landet, men det kunne have været om den hvide kvinde. Og det ville have været en gal kamp, for hun havde plads til dem begge, hvis de bare kunne få øje på hende. Og det ville heller ikke have været en nævekamp.

Han mindes stadig nøjagtigt hvor og hvornår han så hende første gang. Det var lige i begyndelsen af hans syvende forår, og han var ved bækken efter vand som så mange gange før og endnu flere gange siden. Der var meget vand i bækken, og det kom styrtende nedover klippen så det skummede. Og der kom hun gående ud af skummet, stor og hvid, og han blev ikke bange. Faktisk troede han at det var kvinden der havde født ham der var kommet tilbage til ham.

Hun så kold ud og smilede blegt til ham, og han syntes hun var vidunderlig. Hendes bevægelser var bløde og venlige, der var ikke noget af den hektiske kamp som Far altid viste og osse forlangte af sin søn. Hun rakte armene ud og tog ham op, og de så hinanden i øjnene mens deres næser berørte hinanden. Det var koldt udenpå, men det varmede indeni.

Så lagde hun ham i sine foldede arme og hans kind lå op ad hendes venstre hvide bryst. Han fik sådan en lyst til at sove, men den grå brystvorte voksede sig hård i hans mund, og mælken løb ind i ham i en kraftig stråle så han nær var blevet kvalt i velvære. Han burde føle sig for stor til den slags nu, han var syv somre og snart en mand. Men det var så rigtigt og så trygt at han blev liggende og lod mælken flyde ned i maven, og han blev mæt som han aldrig havde været før, ikke engang når han havde delt en hel hare med Far, for da blev hans mave godt nok fyldt, og det var noget helt andet. Han lukkede øjnene og hørte vandet bruse nedover klippen og nogle fugle der larmede i nærheden og isen der knagede ude i fjorden. Og blev vækket af Far, der spurgte hvor det vand blev af.

Han skyndte sig at fylde de to spande og slæbte dem hjem, mens Far gik bag ham uden at bære noget og bare skældte ud. Og Torsten lod ham skælde ud, for han havde freden i maven af landets mælk, som Far ikke vidste noget

om. Det ville være spild af ord at sige noget og spild af fortælling, for de så landet på to forskellige måder, det vidste han allerede dengang.

Og nu følger han den hvide kvinde ind over fjeldet. Han er for gammel og for voksen til at die hende, han har allerede langsomheden i sig uden at skulle suge det kolde bryst. Han vil bare gerne lægge kinden ind til det engang imellem, og han har ikke travlt.

*

Der er længe til klokken halv fire. Han kan nå at købe ind. Han går op til Brugsen i sit hvide tøj og de hvide sko med den blå stribe. Han ligner en pensioneret bankdirektør med styr på tingene og sit på det tørre.

Mange i byen kender ham udmærket fra tiden i banken. Han var nok forsigtig, men han var aldrig ubehagelig. Så de hilser venligt på ham. Og nogle af dem vi snakke med ham, og han har tid til dem nu. Han behøver altså ikke at se på uret. Han har masser af tid. Så de snakker om de projekter han hjalp dem med. Udestuerne der nu bebos, forretningerne der går godt, børnene der kom godt i vej. Og det virker som om han husker dem alle, og han smiler. De kan ikke ane hvad der foregår i hans hoved og i hans krop. For dem er han stadig bankdirektøren der kan huske alle kolonnerne i deres projekter. Det virker som om han har alle deres tal inde bag det venlige ansigt.

Der har altid gået rygter om ham, hans fantastiske fornemmelse for tal. Hvis ikke han var blevet bankdirektør, var han blevet talkunstner i en cirkus. Måske var han endda kommet på TV. Og han var født og opvokset i deres by. Og var taget til hovedstanden i banklære. Og var kommet hjem og blevet direktør i deres egen bank. Indtil den blev overtaget og han fik et millionbeløb for at lade sig pensionere før tid. Folk ved jo ikke hvor meget det drejede sig om, men de er stadig vildt imponerede over beløbets størrelse. Og Regin Pjorm smiler som han plejer.

Det er kun ham selv der bemærker forandringen. At byen nu består af levende mennesker på en anden måde, at tallene betyder noget. Skotøjshandleren har stadig imponerende fem børn, men den ældste rødhårede knægt står nu ved siden af sin mor og er ulykkeligt forelsket i en eller anden pige der er taget tilbage til Viborg uden at sige farvel og uden at efterlade så meget som en lille gul seddel med en hilsen på, og det ville han ellers gerne have haft, knægten. Det er lidt uhyggeligt, synes Regin Pjorm. Måske er det det sidste års reelle uvirksomhed der slår igennem.

Det skal ikke misforstås, hen elsker stadig sin lille og overskuelige by. Men tiderne er blevet lidt mere uregerlige, osse her. Eller osse er det hans øjne.

Han er i hvert fald glad for at han kan nøjes med at gå i Brugsen. De har det kød og de grøntsager han skal bruge. Og tonicvand og en brugbar gin. Han behøver ikke tage bilen ind til en af de nærmeste større byer og gå i Irma. Der vil være for mange mennesker som han har det i dag. Det vil han slet ikke kunne forholde sig til.

Han går smilende i Brugsen. Det er stadig varmt i vejret, og voksne mænd går rundt og handler i shorts og fodboldtrøjer. En enkelt eller to er i bar overkrop. Kvinderne er osse i shorts, hvis de da ikke benytter sig af retten til at gå i nederdel. Det er kun de gamle der har lange bukser på. De der er lige så gamle som Regin Pjorm eller ældre.

Han har taget en vogn og gir sig god tid til at gå hele butikken igennem. Han fylder frisk ingefær og gulerødder og kalkunbryst i vognen. Og seks flasker tonicvand. Han går hen til kassen og tar to af de røde og hvide plastikposer. Varerne kan sagtens være i en, men det er rart at fordele vægten på begge hænder. Han bestiller en flaske Gordons ved kassen og betaler kontant. Så kigger han på hylden bag kassen og bestiller osse en pakke cerutter. Det er næsten otte år siden han holdt op. Og ingen siger han skal begynde igen, men han har lyst til bare at have en pakke liggende.

Klokken er to inden han er hjemme. Han gider ikke spise frokost i dag. Han kan tage noget på konditoriet hvis han er sulten til den tid. Det behøver ikke nødvendigvis være så sundt hele tiden. Så er det tid til at læse avisen. Den er blevet tyk efterhånden, men den er hurtigt bladet igennem. Han skal ikke hjemmefra alt for tidligt, ikke før tre. Det er rart at være i god tid, men ikke i latterligt god tid. Der er tre kvarter, og han beslutter sig til at nå et bad. Han har allerede været i bad en gang i dag, men det er noget lummert. En ren skjorte og et par rene underbukser vil gøre underværker. Det vil i hvert fald forøge hans velvære og give ham lidt sikkerhed.

Han er ren og nyvasket og nypåklædt og klar til afgang, og klokken er ti minutter i tre. Han vander blomsterne i vindueskarmene og sætter en vask over. Han børster tænder, og klokken er tre.

*

Vinden er stadig kold og skarp, og den hvide kvinde er uden at skynde sig kommet frem til isranden. Hun er langt foran Torsten lige nu, og vender sig og kigger tilbage på ham. To sorte fugle flyver fra hendes øjne og hen imod ham. Han går langsomt, og blodet flyder stadig fra hans fingerspidser og ned på klippen hvor det forsvinder med det samme. Fuglene flyver om hans hoved og synger for ham, og to sorte fluer letter fra hans øjne og summer gennem tusmørket frem mod den hvide kvinde. De sætter sig på hendes hånd, og hun stryger dem blidt over vingerne. Hun slår dem ikke, og de

stikker hende ikke. De kravler ind i det hvide skindærme og sidder godt og trygt der.

Han sætter sig på en flad klippe og nyder udsigten. Her sad han tit med Far og besluttede hvilken retning jagten skulle tage. Nu skal han ikke beslutte men bare erindre. Og fuglene er helt trygge og blir ved med at synge om hans hoved.

Det var de enige om, Far og Torsten, at erindring var vigtig. Men det var ikke det samme de erindrede. Far havde jo en masse med fra det gamle land, en hel masse familie som Torsten aldrig har mødt og aldrig kommer til at møde. Far havde sine forældre og sine søskende, og særligt Leif der nu sidder på gården med så mange sønner at han ikke aner hvad han skal stille op med dem. I modsætning til Far der havde en mislykket begyndelse til en gård og bare en eneste søn.

Torsten havde kun Far, og så af og til en tilfældig besøgende fra Vestbygden som det ikke var umagen værd at erindre navnet på. Ja, det var de ikke enige om, for Far kunne alle navnene og vidste osse hvad deres forældre hed. Torben kan til gengæld huske alle de dyr han har dræbt, og osse dem han ikke fik ram på. Far vidste da osse hvor mange ræve han havde fået, men ikke hvilke ræve, han kendte dem ikke. Torsten husker hver eneste ræv, hver eneste hare og hver eneste fugl. Fisk huskede de aldrig, hverken Far eller Torsten.

Nu sidder Torsten på den flade klippe og lader alle dyrene fra de forskellige jagter passere gennem sin erindring. Hver gang han vender sig lidt og lader blikket glide i en anden retning er der en ny række af dyr der skal forbi. Han kender dem på farverne og bevægelserne og blikket i øjnene når det blir afgjort om han får dyret eller ej. Han slikker langsomt blodet af fingerspidserne på sin venstre hånd, mens han hilser på hvert eneste dyr på vejen. Og på tommelfingeren er der en negl der kradser lidt på hans tunge. Men så rejser han sig, han skal videre ind over landet. Den hvide kvinde venter inde ved isen, og skønt hun er tålmodig skal man heller ikke lade hende vente for længe.

De to sorte fugle er på vej tilbage til hende, deres sang hænger alene og uden struber over Torstens hoved. Der er ingen utålmodighed at høre i deres sang, men en vedvarende påmindelse. Nu har du været hele horisonten rundt på den jagtsten, Torsten, og nu skal du videre mod slutningen. Du har langt igen, og selv den langsomme tid er ikke evig.

*

Regin Pjorm går ind ad døren til konditoriet klokken fem minutter i halv fire. Sanne sidder der allerede. Hun har hvide shorts på og hvide sandaler og en kortærmet hvid bluse uden det mindste mønster. Hendes hår er samlet i en høj hestehale. På det runde bord af imiteret marmor ligger et par solbriller med gyldent stel og store ravfarvede glas. Der står en hvid taske ved hendes ene fod. Hun ligner en rigtig dame. Regin Pjorm er glad for sine rene bukser og den rene hvide skjorte og skoene med de bløde såler og den blå stribe. De vil være et nydeligt par når han sætter sig.

Han lader en hånd glide henover håret og hilser. Hun ser op og smiler. De kigger ikke på deres armbåndsure, men de ved begge to hvad klokken er.

- Sikke nydelig du er, siger han.

- Du er ikke skuffet, siger hun.

- Bestemt ikke.

Hun har bestilt, siger hun. Kaffe og æbletærte. Damen med forklædet er på vej med det.

- Jeg burde nok have inviteret dig hjem, siger hun. Men jeg var bange for at du kunne blive for farlig.

Han griner og hun griner. Det er rart at hun osse er vittig.

- Men det er nu lidt sært, siger han næsten alvorligt. Vi sidder her som gamle bekendte, og jeg ved næsten ingenting om dig.

- Du ved nok mere end du vil være ved, siger hun.

- Vi har da ikke mødt hinanden før, siger han. Hvis vi i virkeligheden er gamle bekendte, og jeg bare har glemt det, så er jeg ved at blive rigtigt gammel.

- Nej ikke på den måde, siger hun og smiler.

Hendes hud er som flødechokolade at se på.

- Du har verdens rareste og blødeste øjne, siger hun. Øjne er vigtige.

- Jeg tror skindet bedrager, siger han. Jeg er i virkeligheden en nøgtern og principfast bankmand.

- Jeg ved det, siger hun. Men den rolle behøver du vel ikke længere påtage dig. Du er jo løskøbt.

- Jeg tror ikke det er en rolle. Sådan har jeg været hele mit liv. Jeg er født bankmand.

- Du faldt i pengegyden som barn, siger hun.

- Det var snarere talgryden.

Og nu smiler de begge to, men de griner ikke. Og begynder at spise deres æbletærte. Der er lidt rigeligt kanel på efter hans smag. Og han ville hellere have haft noget syrnet fløde på i stedet for den softice de har pladret ud over det hele.

- Det smager vidunderligt, siger han. Jeg elsker æbletærte.

- Man kan desværre ikke få en lille skarp til, siger hun. Det havde ellers passet fint med en calva.

Og han må give hende ret. Men bageren har ikke spiritusbevilling, så den calva må de tænke sig til. Og det gør de.

- Men det er nu som om vi har kendt hinanden længe, siger han. Jeg føler mig tryk i dit selskab, og det lader til at være gensidigt.

- Tryk er nu ikke det rigtige ord, siger hun. Jeg vil hellere sige at jeg føler mig godt tilpas. Særdeles godt tilpas.

Hvad hun så mener med det. Han kan ikke rigtigt blive klog på hende. Det er som om hun mener det som et kompliment, men han er ikke sikker på at det er et kompliment han kan fortjene. Og heller ikke et han har lyst til at fortjene. Han spiser resten af tærten i tavshed. Og det lader bestemt ikke til at tavsheden generer hende. Hun spiser langsomt og omhyggeligt, og kagegaflen er ren efter hver eneste bid. Af og til må hun skylle efter med en slurk kaffe.

En del af den ovevældende mængde softice når at smelte inden de er færdige, og den lader sig ikke samle op med en gaffel. Der ligger en pæn hvid sø på hver tallerken med krummer og kanel i. Det er rent faktisk ikke særligt appetitligt. Men kaffen er god, og de deler den sidste kop fra den lille kande. Sukker og fløde får lov at stå, ingen af dem bruger noget af den slags.

*

En tidlig morgen på en jagt var Far som sædvanlig rendt i forvejen. Han var vadet over en bæk og trampede gennem engen på den anden side. Torsten var nået ud midt i bækken og stod stille. Vandet gik ham til lige over knæene, og det var koldt som den is det lige havde været. Visse steder stak store sten op over vandet, og det skummede hvidt omkring dem. Far vendte sig om og kaldte på sin søn. Der var ikke noget at være bange for, han var allerede halvt over, fire skridt mere, eller fem, så ville han være i land. Det var ikke et sted at stå stille, og det var ikke et sted at blive bange. For Far så det ud som om Torsten var lammet af frygt, og det var både pinligt og upraktisk.

Torsten kunne høre på Far hvor galt det var, og han kunne ikke forklare ham at han ikke var lammet af frygt, men af glæde. Far ville ikke kunne forstå hvad han sagde og opfattede det som en dårlig undskyldning. Torsten stod jo bare og ønskede at Far ville gå videre så han kunne nyde øjeblikket så længe det varede.

Nu er han igen fremme ved bækken, og Far er ikke foran ham, men bag ham, i en båd på vej ud over havet. Torsten går ud i bækken og blir stående i midten hvor det næsten når op til knæene. Der er ikke så meget vand på

denne tid af året. Og han har tid til at vente på at øjeblikkets lykke kan indfinde sig.

Det lader vente på sig, det lader sig ikke sådan kommandere med. Måske er det Fars utålmodighed der mangler for at gøre det fuldendt, modstanden mod velværen som er en del af velværen, lykken der blir udfordret. Lykken smager lige nu som løg der er kogt så længe at det lige så godt kunne være græs. Måske er det græs.

Så meget af Far er der alligevel i Torsten at han ikke kan finde lykken uden modstand. Han savner sin far, naturligvis savner han det stædige bæst. Den hvide kvinde forsvinder for et øjeblik, løber sammen med isranden hvidt i hvidt. Hendes kolde lyd er helt forsvundet, og Torsten græder nu. Han står midt i bækken med vandet næsten op til knæene, og tårerne løber ud af hans øjne for første gang siden Fars sidste kramper. Alle kræfter er brugt til at gøre den endelige beslutning endelig, men nu kan han græde. Ikke fordi lykken ikke indfinder sig, for det gør den nu, men fordi det var hans far der døde, og Far kommer aldrig igen.

Vandet slikker hans ankler og lægge gennem skindbukserne og gør hans ben følelsesløse. Han svæver over vandet med resten af kroppen, og snart kan han flyve i luften af egen kraft, som fluerne der fløj fra hans øjne. Han vader i land på den anden side af bækken og står og hopper lidt for at få følelsen tilbage i fødderne. Han kan igen se den hvide kvinde mod isranden, men det er mørkt nu og han må snart få noget søvn. Bare helt almindelig søvn som han kan vågne op fra og komme videre. Det er ikke endnu han skal forsvinde.

Han troede det kunne gøres på en dag, at det skulle være her i fjeldet, her ved bækken han kunne forsvinde. Men han har set hvor langt den hvide kvinde er nået, og han ved nu at han må ind på isen. Hvis han havde tænkt sig om, så vidste han jo det hele tiden. Isen er så stor og vigtig en del af landet, at man ikke kan blive opslugt af det uden is. Græsset er blødt og grønt her ved bækken, og han lægger sig uden bekymring. Der vil blive sørget for ham. Alle de udræbte ræve og harer kommer frem og lægger sig over ham som et levende tæppe. De sorte fugle kommer igen tilbage fra den hvide kvinde og synger ham i søvn. Han sover trygt og vil drømme lykkeligt. Og mindet om Far bider ham i hjertet imens.

*

De har begge to nydt tavsheden. Damen med forklædet har båret de to søer af smeltet softice ud, og de sidder med hver en sjat kaffe i koppen. Det er ved at være på tide at komme hver til sit.

- Nu er jeg jo nødt til at gøre gengæld, siger Regin Pjorm.

- Det er ikke nødvendigt, siger hun, jeg har allerede drukket din kaffe. En tør kop kaffe. Men her fik de jo kage til
- Du skylder mig bestemt ikke noget, siger hun. Men derfor kan det jo godt være at du kan friste med et eller andet.
- Så vil jeg prøve med et eller andet. Og du ser først hvad det er når du ankommer. Kan du i aften ?
- Ikke i aften. Og heller ikke i morgen. Jeg har allerede aftaler. Hun tænker lidt.
- Og fredag dur ikke, fortsætter hun, der er jeg slet ikke her i byen. Skuffelsen breder sig langsomt og sikkert i ham. Det var så det.
- Men lørdag kan jeg godt. Bare ikke det er for tidligt.
- Lørdag klokken 22, siger han underligt opløftet. I min lejlighed.
- Lad os sige 22:30
- 22:30. Det er en aftale.

Han har ikke kalenderen med. Og det er osse ligegyldigt med den kalender. Han rejser sig. Hun kan ikke gå først, det er hende der har inviteret. Han står og lægger begge hænder på armlænet af den stol han lige har siddet på.

- Jeg sagde du så nydelig ud. Men det ville alligevel glæde mig hvis du kom i samme kjole som i går aftes. Den klædte dig ualmindeligt godt.

Han fatter ikke at de sætninger kan komme ud af hans mund. Han vil være glad bare hun kommer. Han skal da ikke blande sig i hendes påklædning.

- Den er til vask, siger hun, så jeg kan ikke love noget. Jeg ved ikke om jeg kan nå at få den klar til på lørdag.
- Det er heller ikke vigtigt, siger han.
- Vel er det så, siger hun. Og jeg skal prøve at huske det.

Så går han. Han ved stadig ikke ret meget om hende. Han er lige ved at tro at han nyder ikke at vide noget. Men det kan ikke passe. Når hun kommer på lørdag må han spørge hende ud. Han skal osse finde ud af hvad han skal servere. I herreværelset, det skal være i herreværelset, det ved han allerede. Og ikke kaffe.

Regin Pjorm går hjem og koger nogle gulerødder med frisk ingefær. Han sparer på saltet. I hans alder skal man passe på med salt. Han steger to skiver kalkunbryst og gennemvæder dem med soya. Det er den sidste soya. Købe i morgen. Måske er han nødt til at køre i Irma. Han skal servere noget kvalificeret på lørdag. Det skal være en overraskelse. Og helt enkelt. Det må ikke blive for indviklet. Hun er ikke til tofarvede drinks med papirparasoller. Det ved han om hende. Hendes hud er som flødechokolade. Chokolade med nødder. Nu skal han ikke komme for godt i gang.

Han sætter sig og spiser sin aftensmad. Så tænder han radioen og hører program 1. Klokken 23 går han ind i herreværelset og drikker en gin og tonic med is. Han tænker på sin mor. Han tænker på sin nye bank.

Klokken 23:30 går han i seng. Han har taget dynen ud af betrækket og lagt den ind i skabet. Og det er alligevel lige varmt nok under det dynebetræk. Han lægger nattøjet og lægger sig nøgen i sengen. Og falder hurtigt i søvn.

*

Er det Far der står der og rusker i sin søn ?

Er det en eller anden erindring ?

Den store mand har fat ved skulderen, og det ser ud som armen er ved at ryge af. Torsten ser det tydeligt, men mærker det ikke. I første omgang er han forvirret, for han vil gerne have lov at sove videre på den grønne bred. Fuglene synger og bierne sommer og små hvide skyer driver hyggeligt henover himlen. Den hvide dame er væk, fjeldet er væk, isen er væk. I det fjerne glimter havet.

Det er ikke Far. Det kunne have lignet Far, hvis han havde fået lov til at spise sig mæt hver dag. Det er Leif. Og han er ikke kommet til Torsten, Torsten er kommet til ham.

Leif er kommet gående nedover engen, der hvor hans små fede tyrekalve plejer at gå og patte deres mødre, og så ser han sin brorsøn ligge der og sove tiden væk, ikke bare væk, men langt væk. Naturligvis må han prøve at få liv i drengen, han kan ikke bare ligge der. Han må se sine fætre og sin Farfars gård. Han skal se den muld han er rundet af, så han ikke tror at livet kun er en jagt efter hvide kvinder ved isranden.

Gården er næsten en hal med lodrette planker hele vejen rundt. Fætrene er små og fede, og de har råd til at bekymre sig om hinanden. De er alle lige lavbenede, og de hiver hinanden i håret og tøjet mens de skriger. Deres mor er den fedeste kvinde Torsten nogen sinde har set. Hendes hår er sort som ravnefjer, og hendes patter er store og røde og drypper af mælk mens hun holder dem frem mod ham. Ved det store bål står Leifs yngre søskende og parrer sig højlydt og i takt. Leif tæller for, en to, en to, en to, som var de ved at ro en båd op mod vinden, for der skal avles, der skal avles så der kan spildes uden bekymring. Bare se på Far og hans skravlede søn, det var spild, og slægten må være stor og stærk, så der osse er råd til den slags spild. Torsten skal se hvad det koster.

I et hjørne står en overflødig pige og græder som hun var pisket. Det er den yngste søster Hilde, Torsten husker navnet nu han ser hende. Hun er så velnæret at det ikke er tårer der kommer ud af hendes øjne, men sur og klumpet mælk. Han får kvalme og vil ikke se mere.

Men Leif lader ham ikke slippe så let. Han skal ud og se det hele. Bag hallen ligger højene hvor hans Farfar og alle de andre Forfædre ligger. De

ligger der med så store næser og så tilfredse pikke, at man har været nødt til at hælde jord over dem i så store mængder, at det kunne være blevet gårde til samtlige efterkommere. Nu ligger højene der med de ubrugelige lig og brødføder kun hjemløse nisser og andet ubehageligt troldtøj.

Torsten forsøger at trække sig fri, men Leif har godt fat i hans arm. Måske havde Far klaret ham i en nævekamp dengang de var tolv og tretten somre, men nu vil Torsten ikke have en chance for at gentage sejren. Hans arme er ikke lange nok til at nå forbi Leifs enorme krop og ind til det sted hvor man kunne forestille sig at kæben skulle sidde.

Men det er osse din fortid, Torsten, det er det gamle land du er rundet af. Hvis Far bare havde været lidt mindre utålmodig var der sikkert osse blevet fundet en plads til ham. Hvis han var sejlet ud og kommet hjem igen med store erfaringer og måske en smule rigdom som de fleste andre unge mænd, så havde Torsten haft del i alt det. Så ville han ikke ligge der på nogle sølle græstotter ved en smeltevandsbæk og lade sig varme af udræbte ræve og harer.

Torsten strækker sig langsomt og forsigtigt og nyder varmen. Leif forlader ham langsomt og sikkert, og han er glad for at Far ikke sejlede tilbage til det gamle land. Skønt Far kun efterlod sig en sølle begyndelse til en mislykket gård, så er der mere værdighed i det end at ligge under jorden til en hel gård mens de efterladte fede unger græder tykmælk.

*

Vækkeuret ringer, klokken er 5:45 og Regin Pjorm står op. Kalenderen er godt nok tom, men dagen har en retning. Han skal køre bil. Han skal i Irma. Han føler trang til at skrive en huskeseddel. Så kan han stå med en kuglepen og strege ud efterhånden som varerne er købt. Flødechokolade med nødder.
- Nej, nu er det nok.

Han råber ikke hysterisk, for det gør han aldrig. Men han taler tydeligt og med eftertryk.

Nu er det nok, Regin Pjorm. Hvad er der i vejen med dig. Er du ved at miste forstanden. Er du ved at slippe tøjlerne. Er tøjlerne ved at slippe dig. Har du det da ikke godt. Er du ikke tilfreds. Er du så naiv at du tror det kan blive bedre. Bare fordi det kan blive anderledes. Du vil stadig være 58. Det er styret af den gregorianske kalender. Den får du ikke lavet om på. Du får bare lavet noget rod.

Du ved det jo godt. Din opdragelse siger det. Din skolelærdom siger det. Din erfaring siger det. Du skal holde fast i systemet. Holde fast i hvert

eneste lille tal. Ellers mister kolonnerne balancen. Og regnskabet styrter sammen. Og hvad skal du så efterlade dig. Du må få fat igen. Du er ikke fortabt endnu.

Det havde jo været pænt nok i går eftermiddags på konditoriet, han skal ikke bilde sig selv andet ind. De pæne hvide sandaler og solbrillerne med guldkant. De kunne være to gamle skolekammerater der mødtes tilfældigt over en kop kaffe. I hvert fald efter de forfærdelige softicesøer med kanelgrums var båret ud. Så havde der været sort kaffe uden sukker og fløde i begge kopper. Ikke noget der kunne ophidse det mindste tobordskonditori i landets mindste provinsby.

Ikke noget med kjoler med hemmeligheder under. Ikke noget med blankvåd flødechokolade. Ikke noget med kigge i kussen.

Hvorfor i alverden havde hun sagt det. Højt. Ude i opgangen. Og hvorfor havde han osse sagt det med kjolen. Nu må han ignorere om hun har den på. Eller ej. Stop. Grib så de tøjler Regin Pjorm. I det lange løb kan du ikke opføre dig rigtigt når du tænker forkert.

Han er i tvivl om han kan genkende sig selv. Han er stadig Regin Pjorm, men han gør uventede ting. Det er som om han er blevet ramt af en eller anden bakterie i nervesystemet. Et eller andet han har spist, man blir hvad man spiser. Eller en stråle fra rummet. Pjat er det jo, han er bare blevet lidt sjusket, det er det det er, sjusk. Det har været så nemt i så mange år at han har glemt at gøre sig umage. Han er ude af træning i at opføre sig ordentligt. Ikke fordi han ikke hele tiden har gjort det, men fordi han heller ikke kunne andet. Nu kan han åbenbart. Så nu skal han bare tage sig lidt sammen.

Hun talte om hans øjne, Sanne. Måske er det noget med øjnene. Han står på parkeringspladsen og ser på sin bil. Og han har aldrig set den sådan før. Den er ikke bare et transportmiddel for ham. Det er klart at den skulle være gylden, hvilken farve skulle den ellers have været. Og sådan må han vist gerne tænke. Det er bilen og ikke kvinden han tænker på. Hvis ikke det bare er indbildning det hele. Og så afsted til Irma. Stille og roligt og overholde alle fartbegrænsninger. 50 kilometer i timen er 50 kilometer i timen. Ikke plus 10 procent. Det går nemt og han falder til ro. De utålmodige kan overhale hvis de vil. Han er ikke ved at blive sindssyg.

Han parkerer pænt og lige. Han går ind i butikken. Han tar en blå kurv. Ved kassen sidder en rødhåret pige. Hun rækker tilbage efter en pakke cigaretter til en nydelig ældre dame der er ved at betale. Pigen er helt glatbarberet under armen. Pas nu på, Regin Pjorm, det kan nemt gå galt igen. Koncentrer dig om din indkøbsseddel. Champagne. Der er ikke noget galt i champagne.

Ikke nødvendigvis. Og krebs. Ordentlige druer. Tørre abrikoser. Frosne laksestykker. Dyrt, men godt.

Han bærer varerne ud, i to velafbalancerede poser. Han sætter dem ind på gulvet foran bagsædet. To piger i blomstrede sommerkjoler og store tykke støvler går forbi. Han bemærker det nærmest ikke. Han bakker pænt ud og kører hjem.

*

Torsten ligger på knæ ved bredden af bækken og tar vand op i sine hulede hænder og drikker. De udræbte dyr er forsvundet, fuglene er væk, den hvide kvinde er lige nu kun en svag lyd ude foran isranden. Han er sulten og vågen og udhvilet. Han kan rejse sig og gå videre.

Han kan rejse sig og gå videre, han skal rejse sig og gå videre, han rejser sig og går videre. Retningen er omtrent rigtig, og tempoet er langsomt og tydeligt. Gå og gå og gå, gå og gå og gå.

Det er så urimeligt, synes han, at Fars slægt altid sådan skal mase sig på, mens kvinden der fødte ham og hendes slægt skal forblive usynlig for ham. Han har slet ingen erindring om hende, hun er aldrig kommet til ham i drømme. Han har spurgt meget, og Far svarede efterhånden vrangvilligt. Han fortalte hvor høj hun havde været, hvor bred om hofterne og hvilken farve hår. Og Torsten kan end ikke forestille sig hvordan hun så ud.

Ikke den hvide kvinde, hun er ikke hans mor. Hende har han forestillinger om, men aldrig om en mor. For han kender da godt ordet, han ved hvad det betyder for andre, hvad det betød for Far. Men det betyder ikke noget for Torsten. Hvis han en dag var stødt på kvinden der havde født ham, havde han kunnet dræbe hende lige så let eller lige så svært som et hvilken som helst andet væsen.

Sådan er det, han mangler en halv slægt. Han har samme slægt som Far, for Far var det en hel slægt, for Torsten er det kun en halv. Besynderligt at to så tætbeslægtede som far og søn kan have så forskellig slægtsbaggrund, den ene hel og fuld, den anden halv. Halv, og så slet ikke mere. Kvinden der havde født ham havde været der. Hun havde været noget til besvær og hun havde født den søn hun skulle. Derefter var der ikke mere at sige om den sag, når de kom dertil blev Far tavs, historien var bare ikke længere, heller ikke i Torsten.

Han har vænnet sig til det, sådan er han. Skønt han kun har en halv slægt er han en hel mand, det er han ikke i tvivl om. Hele verden er levende, og så

vigtig er slægt heller ikke. Ræve og ulve og harer har ingen slægt, den hvide kvinde har slet ingen slægt, og dog lever de alle i verden.

Måske var det det Far ikke forstod og alligevel kom til at vise sin søn så tydeligt. Måske var det derfor han byggede sin gård så langt ude på kanten af sin egen verden, måske ville han finde livet udenfor slægten, selvom han ikke kunne tro at det liv kunne eksistere.

Nu gik Torsten ind i landet, og Fars slægt ville slutte der. Slægten er ikke evig. Og en dag vil osse landet gå under og den evige is vil smelte. Men livet vil stadig være evigt og genopstå og genopstå.

Således opløftet vakler Torsten videre mod isranden. Tørsten er slukket men sulten varer ved. Kulden varer ved, og han kan lige så godt tage imod den som en ven, for han kan ikke kæmpe mod den, det ved han alt for godt. På andre ture har han kunnet glæde sig til at varmen ville vende tilbage i ham, men sådan vil det ikke være denne gang. Kulden er en ven han skal forenes med. Den hvide kvinde.

De nære omgivelser er blevet utydelige, det er bare en bred rødbrun vej der ligger foran ham. Den er så bred at enhver retning vil føre ham til målet. Til gengæld er isranden klar og skarp hele vejen rundt. Lige gyldigt i hvilken retning han ser, står hun der og venter på ham. Hun har skubbet den hvide skinddragt af og hendes mave er allerede stor og fyldig og spændt, og der er plads til ham. Han glæder sig til at nå hende, og han har bestemt ikke travlt.

Hendes maves runding er en ganske anden end de fede kopulerende kroppe ved Leifs bål i hallen. Her er ingen tykmælkstårer og fedtet sæd, her er ingen kvalmende varme, kun køligt velvære. Det er meget mere rigtigt end den indtrængte erindring om kroppe ved bålet. Så galt det end kan lyde når det siges eller bare tænkes, så har han hele livet været nødt til at være sin egen mor. Det har været hans gave, uanset om han har ønsket sig den eller ej.

*

Hvis man har tid skal man handle om formiddagen. Varerne er bedre, pladsen er bedre. Og man er hjemme før frokost og kan nyde den på en anden måde. Klokkeren er kun lige godt 11 da han parkerer bilen på den sædvanlige plads. Hans plads. Og så spadserer han hjem. Fra kiosken der ligger to huse nedad en sidegade kommer to damer gående med hver sin vaffelis. De er ikke specielt slanke i forvejen, nærmest lidt store i det. Ernæringsmæssigt har de vist ikke brug for is. Han kunne selv tåle det noget bedre. Men ikke nu, før frokost.

Regin Pjorm bestiller en vaffel med tre kugler. Nougat, appelsinsorbet og chokolade. Ja tak til flødeskum og syltetøj, nej tak til en flødebolle.

Chokoladeisen er meget mørk og smager af kakao. Den er glimrende sammen med flødeskummet, men for mørk ved overgangen til appelsinen. Sorbeten er lækker og frisker lidt op, så tungen er klar til sød smag igen når han når ned til det bedste, nougatisen. Den er dejligt blød, og nougatstykkerne er næsten opløst i isen. Sådan har god nougatis smagt siden han var barn.

Han spiser op så vaflen knaser og tørrer sig om munden med den udleverede papirserviet. Han går op i lejligheden og klokken er ikke kvart i 12, så han kunne lave frokost hvis han gad. Men han gider ikke. Han sætter sig i herreværelset og starter forfra på avisen. Første gennemlæsning hører til kontoret, den anden med benene oppe hører til herreværelset. Selv når han kommer til at læse den samme artikel to gange er det to forskellige oplevelser. Han slapper af og har det rart.

Telefonen ringer. Han gider ikke rejse sig. Han rejser sig og går ind i kontoret. Det er damen fra pensionen igen. Det kan ikke passe med det kontonummer. Selvfølgelig kan det passe, når han siger det. Hun har igen sparket skoene af under skrivebordet og pandehåret klistrer skævt på den svedige pande.

- Hvad skal De så have til middag, spørger han.

- Blomkål tror jeg, siger hun forbløffet. Blomkål og skinke. Men hvorfor spørger De om det.

Hun tror han er tosset. Gammel og tosset.

- For at få lidt inspiration, siger han. Så får jeg da noget ud af at rejse mig og gå ind til telefonen.

- Jeg er ked af det, siger hun. Vores system siger bare at det er et ugyldigt kontonummer.

- Så må I rette systemet, siger han. Men det kan naturligvis ikke vide at jeg aldrig tar fejl når det gælder tal. Så De er tilgivet.

- Tusind tak, siger hun og ringer af.

1.000 tak. Han er ikke helt sikker på at hun mente det. Man blir så let forvirret i den varme. Han går tilbage til sin avis. Det blir ikke i dag han skal lave blomkål, han har allerede købt ind til en salat med nogle af de krebs. Men måske i morgen. Man kan vel godt spise blomkål på en fredag. Ikke med skinke, men måske med citron og rejer. Han kan sagtens spise skaldyr to dage i træk. Han skal huske at købe blomkål, det plejer de at have i Brugsen.

Verden hænger smukt sammen nu. Han har grebet tøjlerne, kan han mærke. Han styrer begivenhederne fornuftigt. Der er længe til lørdag aften, han kan

sagtens nå at få styr på situationen inden. Han nyder sin avis. Og blir lidt forskrækket da han får øje på et billede af hende på lokalsiden. Der er en stor artikel om hende, og det har han ikke set første gang. Hun hedder Sanne, Sanne Bruun. Lidt ironisk at hun osse hedder Bruun. Hun er i byen fordi hun udstiller nogle billeder nede på den nedlagte station. Dem skal han da ned og se.

Det er rart at vide hvem hun er. Hvis han ser billederne er der osse det at snakke om. Han tar ikke en jakke på, det er stadig for varmt. Han går hurtigt og spændt ned mod den gamle stationsbygning. Der er altså galleri nu. Han har ikke været der siden man kunne tage toget derfra, dengang han var dreng. Toget går stadig lige forbi, men det stopper ikke længere.

Han har aldrig været god til at se på billeder, han plejer at lægge mere mærke til priserne. Men for at få noget konkret og noget andet at tale om. Og måske er hun der. Måske er det det hun har så travlt med. Det kunne da være morsomt at møde hende der. Og overraske hende.

*

Vejen er så bred og rød at han slet ikke behøver holde nogen kurs. Han skal bare fremad. Gå og gå og gå, gå og gå og gå, så går det hele af sig selv og verden kommer ham i møde som den skal. Verden drejer sig om ham og gynger lidt, og nattens drømmekvalme vender tilbage af helt andre årsager. Luften er stille og bidende kold, og sveden drypper fra hans pande og render ham ned ad ryggen.

Han lægger et spor af de klæder han kaster af sig til han efterhånden er helt nøgen og fri, men sveden løber stadig og kvalmen blir ved. Han mærker noget blødt under sin højre fod og standser. Han har trådt på en mus, han har trådt den midt på maven så alle indvoldene er presset ud af munden på den, og den ligger og kigger tavst på alt det den har indeholdt.

Han prøver at tænke. Han ser hvad der er sket og prøver at tænke. Den mus må have været død inden han trådte på den, død eller i hvert fald meget syg. Ellers får man i hvert fald ikke lov til at træde på en mus. Men det gør ikke hans kvalme mindre påtrængende. Han ser sig om efter et eller andet at læne sig op ad. Der er ingen træer i det her land, træer er noget Far har talt om.

Far havde et forhold til træer, jo større og jo ældre de var, jo større kræfter besad de. Han tegnede af og til et træ på jorden når de havde fundet noget drivtømmer de kunne bygge med, og måske var det for at forklare Torsten hvor tømmeret kom fra. Måske var det fordi han håbede at træet ville begynde at gro.

Far kunne godt bo alene i den yderste kant af verden uden mennesker at tale med, det kunne ofte være en lettelse, sagde han. Men han savnede at tale med de store gamle træer og klappe dem på stammen. Torsten har aldrig set et rigtigt træ og aldrig savnet et før nu. En stor stamme at læne sig mod, det kunne gøre godt lige nu.

Eller så bare en sten, en stor sten der stikker op af landet og som kan støtte ham mens han puster ud. Han tør ikke stå stille for så vil han falde om. Og han skal ikke falde om nu, han skal videre. Isranden nærmer sig, der begynder at ligge små klatter af sne fra sidste vinter på hans vej. Den er sort og rød af støv i overfladen, men når han træder i den, sætter han hvide spor. Det er efterår, og hvide blomster skyder op i hans spor. De lugter af død.

Og hans mave protesterer alligevel for meget og det står op i halsen på ham, og han er nødt til at stå stille og støtte sig til sine egne knæ, for man kan ikke kaste op mens man går, og man kan ikke gå mens man kaster op.

Det løber tyndt, det meste, og danner en sø for hans fødder. Men der er osse klumper i, klumper der vader ud af søen og hylende løber tilbage, ned ad klipperne og ned mod havet. Han genkender både Farfar og Farmor skønt han aldrig har set dem før. Han genkender Leif og hans fede kone og alle deres ækle børn der af en eller anden grund vil være hans fætre og kusiner.

Der er mange klumper i den opkast, og det blir ved så han blir helt øm og rød i knæene af at støtte sig til dem. Han er bange for at det nu osse er hans indvolde der løber ud af hans mund, men så ville de vel hænge fast i ham og ikke løbe hylende tilbage mod havet.

Til sidst får det trods alt en ende og han står bare og spytter og synes at livet kan være så ulækkert. Og han er træt og vil sove, men han skal videre. Den hvide kvinde venter, og hende lader man ikke vente længere end nødvendigt. Han behøver ikke skynde sig, men hun venter trods alt ikke på ham hvis han står stille.

Han rejser sig og begynder at gå. Det er næsten utilstedeligt at kalde denne vaklen gang, men hvad skal han ellers. Det tynde opkast hænger stadig i det sparsomme skæg på hans hage og drypper ned på hans bryst. Han har en grim smag i munden og sveder stadigvæk.

*

Hun er der ikke. Der sidder en ældre dame ved et bord med foldere og brochurer. Ellers er der ingen andre i den gamle station. Og så hænger der 25 billeder. De fleste af dem er 90 x 90 cm. Der hænger en lille gruppe

billeder på 10 x 10 cm. Og et enkelt stort lærred på 330 x 180 cm. Det er det første han ser, antal og dimensioner.

Det store billede er et blomsterbed, morgenfruer. Det er omhyggeligt malet, hver eneste blomst er malet for sig. Nogle af dem er knækkede, der har ligget en eller anden. Som når man laver en engel i sneen. Måske er det hende selv, størrelsen kunne godt passe. Grønt og orange.

Flere af de andre billeder er osse med havemotiver. Rækker af grønt i et pænt luget bed, det kunne ligne en slags salat. Et drivhus med en smadret rude. Et tomt vandglas på en græsplane.

På andre billeder er de afskårne morgenfruer hentet indenfor. En buket på et køkkenbord. De hænger en smule og skal i en vase vand med det samme hvis de skal reddes. En væltet vase med morgenfruer på klaveret. Vandet har lavet skjolder i nodepapiret. To blomster lagt i kors på en hovedpude.

De fem små billeder skiller sig ud. De er osse grønne og orange med et strejf af rødt, men de er lissom tværet ud. De skal vist opfattes som et billede, så de fire overvejende grønne konstituerer de fire hjørner i en ramme om det femte. Regin Pjorm ser nøje efter. Det billede eller de billeder irriterer ham fordi de falder udenfor. Det kunne ligne fingermaling. Han kan ane kradsemærker fra negle på de to øverste. De to nederste hænger så lavt at han må sætte sig på hug for at se dem ordentligt. I hans alder. De er vist osse malet med fingrene. Eller måske med fødderne for at kunne hænge der.

Han må sætte hænderne på knæene for at komme op igen. Det knager i de gamle ben. Han bukkes sig lidt for at se på det midterste, det orange centrum i billedet. Det ser ud til at være malet med pensel, der er i hvert fald spor af penselhår.

Han vender sig hurtigt og går over til bordet hvor den ældre dame sidder med brochurerne. Ældre. Hun er vel ikke ældre end Sanne Bruun. Eller Regin Pjorm. Men han ser hende alligevel som en ældre dame.

- Bare tag en folder, siger hun. De er gratis. Kataloget koster tyve kroner.

Regin Pjorm køber kataloget og bladrer lidt i det. Det er en fotokopieret sag hvor billederne er gengivet i sort/hvid. Men de er alle sammen med titel og pris. Den samlede overskrift er "det gør spor, af sanne bruun". Det hele er skrevet med lige store bogstaver. Der er 21 numre i kataloget. Det store billede med knækkede morgenfruer er nummer 1, de fem små er et billede og er nummer 19. Billederne hænger i rækkefølge undtagen nummer 20 og 21. De hænger mellem de andre havebilleder og ligner dem.

Nummer 20 er en slags kælderør hvor der er sat en morgenfrue i nøglehullet. Nummer 21 forestiller en spade sat i jorden i kanten af plænen. Det hænger mellem katalog 5 og 6. Men hvorfor har de så andre placeringer i kataloget.

Regin Pjorm forsøger at se alle billederne endnu engang, denne gang i katalogrækkefølge. Det gir hverken mere mening eller ny betydning. Så læser han katalogets tekst.

"Jeg er helt klar over hvor banalt konceptet er. Men skønt det er banalt og let aflæseligt, kan det sagtens have svimlende konsekvenser. De første atten malerier er lavet efter egne fotografier fra min have og fra mit hjem. De sidste tre er malet efter hukommelsen. De er alle malet med akryl på lærred."

Regin Pjorm smiler nu. Hun er ikke alene systematiker, hun er dobbelt systematiker. Hun er ikke bange for at arbejde med to rækkefølger på en gang. Det kan han have respekt for. Men hun kunne godt have været her, så han kunne dele sin oplevelse med hende. Det ville hun have respekt for, tror han.

Han forlader den nedlagte stationsbygning og går hjem. Og overvejer undervejs hvor de 5 små billeder kan hænge i hans lejlighed. Hvis han køber dem. Det store med aftrykket i morgenfruerne har han desværre ikke plads til. Det kunne have hængt i banken, hvis den ikke var blevet opkøbt.

*

Det er for ulækkert. Selvom han er helt alene i landet og ingen andre mennesker kan se ham er det for ulækkert. Slimen som hans forfædre skøjtede rundt i drypper fra ham. Hvad hjælper det at kvalmen indeni er forsvundet hvis den stadig hænger fast udenpå.

De hvide blomster måske. Han bukker sig og tar en håndfuld sne og tørrer sig om munden. Det kradser og det ridser og det renser. Han skurer brystet og resten af kroppen. Håret blir skuret og øjnene. Og verden blir klarere. Selvom han er sulten kan han se klippen og den sparsomme bevoksning i sprækkerne. Han kan se nogle lavninger med lidt grønt, og han kan se de snavsede driver. Han skurer sig grundigt fra fodsåler til hårtop endnu engang, men nu blir det ikke bedre.

Isranden står stadig skarpt mod nordøst. Den hvide kvinde kan han ikke få øje på, men hun er der, det ved han af erfaring. Det hele er klart for ham igen, og det hele er håbløst. Og det undrer ham måske at han kan nyde håbløsheden så intenst. Far mistede aldrig håbet men kæmpede til han ikke

kunne mere, og selv da blev han ved at håbe. Hvis han havde vidst at hans søn ville nyde håbløsheden, ville han have slået knægten ihjel. Eller måske endnu bedre stoppet ham tilbage i kvinden der fødte ham. At det ret beset lige er Torstens plan ville han ikke kunne få øje på. Far er død, hans søn vil forsvinde. Hvor er det rart at være klar i hovedet igen.

Han ser en lille varde i det fjerne. Han kender den, den har han og Far selv bygget. Den er ikke på den direkte vej til isranden, men der er tid til den omvej. Alle veje frem er på en måde omveje.

Varden skal ikke markere noget specielt, den skal bare markere. De var der og de besøgte den tit. Det var lige vigtigt for dem begge to at lægge en sten når de gik forbi. Nu ligger der en stav ved varden. Den mindes han ikke at de skulle have lagt der. Måske er der andre der går forbi den varde engang imellem og lægger en sten. Hvem det så skulle være. Han har aldrig set andre mennesker end sig selv og Far i fjeldet. De besøgende fra Vestbygden kom sjældent, og aldrig længere end til gården. Nu kommer de ikke længere. Hvad i alverden skulle de komme efter. Der kommer måske af og til en flok skrællinger forbi, og måske kunne de finde på at lægge en sten. Men aldrig en stav af træ.

Han tar staven op, der er ristet nogle figurer i den, noget der kunne ligne to mennesker der går side om side. De er lige store og lige stærke, den ene kunne være en kvinde. Det er ikke Far og Torsten, de var aldrig lige store. Far var størst mens han levede og blev mindst da han døde.

Det kunne være et par ved verdens ende, så lå staven i hvert fald rigtigt placeret. Torsten tar staven op og kigger nøjere på den. Der er plads til en lille figur mellem de to der kommer gående. Han sætter sig med ryggen mod varden og ansigtet vendt mod sydvest. Ved hans højre hånd ligger en lille spids sten som kan bruges. Han ridser den lille manglende figur mellem de to store. Og han mærker hvordan staven langsomt mister den magi den må have haft. Nu skal den ikke længere kalde, nu kan den ligge ubemærket hen ved den varde i mange år. Hvis der ikke kommer en flok skrællinger forbi, for så er den stav hurtigt forvandlet til et skaft, og billedet vil forsvinde. Sådan må det gerne gå, forsvinde har den helt rigtige lyd.

Han er efterhånden så afkræftet at han har svært ved at rejse sig. Langt ude mellem fjeldene kan han se havet. Det er endnu ikke islagt. Han læner sig forover til han ligger på knæ, men han kan ikke komme op fra den stilling. Her skal det ikke ende, ikke på knæ med blikket mod havet. Han griber med begge hænder fat om sit venstre knæ og trækker det op og når at sætte venstre fod i jorden inden han falder forover. Så sidder han og puster.

Bag ham og bag verden er isranden og den hvide kvinde som han måske er nødt til at bede om hjælp nu. Han udstøder et højt hyl der runger mellem fjeldene og hæver sig op på den venstre ben mens det højre stadig stikker dumt bagud. Så får han osse højre fod sat i jorden, og hylet dør ud i ham og i landskabet.

*

Regin Pjorm sidder i herreværelset. Han har en gin og tonic i glasset. Halvt gin, halvt tonic og masser af knust is. Det bobler lidt fra isen. Han tar en slurk. Det har været en herlig torsdag. De kan godt hænge på væggen til venstre for barskabet. Men 4.000 kroner. Blomsterbillederne, dem på 90 x 90 cm koster alle sammen 1.600. Og så koster de fem små 4.000. 1.000 kroner for hvert af hjørnerne, så blir det orange i midten gratis. Men sådan skal det nok ikke tænkes. 800 for et billede på 10 x 10 cm. Det blir 8 kroner pr kvadratcentimeter. De andre koster under 19 øre pr kvadratcentimeter. Det hænger ikke sammen. Heller ikke med den tid der er brugt på dem. Og prisen på fotoet skal vel osse regnes med, det fotografi hun har brugt som forlæg. Til de store, ikke til de små. Men til de små har hun brugt sig selv. Så det er den pris hun sætter på sig selv. 8 kroner pr kvadratcentimeter.

Reelt kan han jo være ligeglad. Men han kan ikke lade være med at regne efter. Måske fordi han har besluttet sig til at købe de fem små billeder. Og så kan det godt være det er fjollet, men så ved han hvad han gør. Når han i morgen formiddag går ned til den gamle station og køber. For det gør han.

Han tømmer glasset og går i bad. Det er kun fordi det stadig er varmt, han føler sig så gennemsvedt. Det er dejligt med et bad. Og rent sengetøj. Han glæder sig til at lægge sig på et rent lagen og tage et rent dynebetræk over sig. Så ringer telefonen. Klokken er næsten ti. Kan der være sket noget med hans mor. Han farer ind på kontoret som han er og griber røret.

- Det er Sanne, siger hun.
- Jamen god aften, siger han.
- Du lyder så formel, siger hun.
- Nok snarere forbløffet, siger han
- Forstyrrer jeg ?

Og han må indrømme at det gør hun ikke. Han er godt nok på vej tidligt i seng, og blev lidt forskrækket da telefonen ringede. Han sætter sig ved skrivebordet. Lædersædet klæber til ballerne. Han har ikke fået tørret sig grundigt nok, eller osse sveder han allerede igen. Det er ikke ubehageligt.

- Men hvad ville du, spørger han.
- Ikke noget særligt, siger hun. Jeg fik bare lyst til at høre din stemme. Jeg kan jo ikke mærke dine øjne lige nu, men når jeg hører dig kan jeg huske hvordan det føles, og det er næsten lige så godt.

Hun taler som om de kender hinanden meget bedre end de gør. Hun kan blive farlig. Pas på hvad du leger med, Regin Pjorm. Men på den anden side, hvad er det værste der kan ske.

- Jeg så dine billeder i dag, siger han. Jeg køber et.
- Du køber 5.
- Jeg køber kun et.
- Men det hedder 5, siger hun. Jeg behøver ikke kalde det spar 5, vel.
- Ikke til den pris, siger han.

Han forstår ikke rigtigt hvad hun mener. Han ved godt hvad billedet hedder, det står i kataloget.

- Men hvorfor tror du det er det, spørger han.
- Fordi jeg ved at du er nysgerrig, siger hun.

Hun griner og han griner. Han griner med en fremmed stemme, synes han. Ikke engang da han var barn kunne det falde ham ind at grine sådan. Hun har sået noget i ham, der aldrig har været der før. Det må komme fra hende, det kan ikke komme fra ham selv.

- Du må undskylde at jeg opfører mig sådan, siger hun. Sådan plejer jeg altså ikke at være. Du tror måske jeg er en vild kunstner der altid gør noget vildt, men sådan er jeg altså ikke. Det er dine øjne. Jeg blir kun sådan når du ser mig. Så blir jeg lidt mærkelig.
- Jeg har det selv lidt mærkeligt, siger han, men det er vist næsten hele tiden.
- Du er en værre en, siger hun.

Så det skal altså være din skyld, Regin Pjorm. Det er dig der gør det hele.

- Jeg gør jo ingenting, siger han.

Det svarer hun ikke på. De blir enige om at samtalen nok er forbi selvom det har været muntert. Og de siger farvel og lægger på.

Han blir nødt til at sidde lidt og synke dagen. Stolen kæber stadig til ham. Han kigger ud ad vinduet, ud over byen. Der er tændt lys i en del vinduer. Nogle steder er der folk inde i de lyse firkanter. Mon de osse kan mærke hans øjne. Det ser slet ikke sådan ud.

I morgen går han ned og køber det billede. 5. Ikke spar 5. Og i overmorgen kommer hun på besøg. Han glæder sig til at se hende. Og hun glæder sig til at blive set. Han har gennemskuet hende. Hvis han så osse bare kunne gennemskue sig selv. Med de der øjne hun snakker om.

*

Klippen er stadig fast under hans fødder og gynger ikke det mindste. Den kolde nordøstenvind bider i hans hud, og han stirrer lige ind i den, går frem i

den, og han kan lugte den hvide kvinde ved isranden. Nu synes han efterhånden der er langt at gå, og han fortryder at han gik den omvej til varden. Den varde var Fars idé, og den har ikke noget at gøre med det han nu er i færd med. Hvad ville far have tænkt hvis han havde set sin søn stå nøgen og hylende for at rejse sig ved en varde. Han ville have været sikker på at Torsten var blevet gal, at han var ved at forvandle sig til en ulv, at det blandede blod så alligevel ville vise sig. Han ville være nødt til at dræbe ham inden han gav sig til at overfalde folk. Hvis der var folk tilbage i dette land.

Men klippen er fast, turen er tydelig, og i mørket og i disen kan han bare gå mod vinden. Han går med faste skridt på grunden. Og når han ind imellem skal over en klat sne, når han ikke har lyst til at gå udenom, så går han lidt mere forsigtigt men lige så trygt. Han begynder at synge

Som en vind fra nord
kom hun vild og hvid
med et myndigt blik
og på stærke ben

Jeg vil hjem igen
jeg vil hjem igen
jeg vil hjem igen
jeg vil hjem igen

Gennem ild og is
går jeg trygt og godt
med min faders mål
i mit mødreland

Jeg vil hjem igen
jeg vil hjem igen
jeg vil hjem igen
jeg vil hjem igen

Han synger det samme igen og igen, og sangen blæser bagud mod havet, og han synger bare videre. Det er ikke en sang han har lært af Far, den kommer til ham med sin skæve puls og får ham til at gå fremad i en sær dans. Der er ingen tromme, men han kan høre trommen i begge sine ører, og den blir højere og højere jo nærmere han kommer isranden. Jeg vil hjem igen, jeg vil hjem igen.

Han ser et ansigt for sig, og det er ikke den hvide kvinde, men det er en kvinde. Et bredt smilende kvindeansigt med sort hår og smalle sorte øjenbryn. Det har han ikke turdet se siden han var spæd, men nu maser det

sig på med sangen og den anden måde at gå på. Det er ikke så tydeligt og det gør næsten ondt at se det smil. Han ved naturligvis godt hvad det er for et ansigt, det kan han ikke tvivle på. Han ved så glimrende at han har glemt det, at det er ligegyldigt for ham. Og så maser det sig alligevel på. Han undrer sig først over at han ser det, men efterhånden undrer han sig mere over at det har været væk så længe.

Det er godt nok en kvinde, men det er ikke et menneske. Det er en skrælling, men kunne vel lige så godt have været en ulvinde eller en bjørn. Det var bare en erstatning for den hvide kvinde, en krop der blev lagt til, fordi den hvide kvinde fra isranden alligevel er for betydningsfuld til selv at lægge bug til den slags arbejde.

Far ville aldrig tale om det, det var ligegyldigt. Det er bare en tilfældig forklaring, og nu står han alligevel stille og undrer sig over at det var væk så længe. Den undren er han nødt til at se på og undre sig over, det er det mest besynderlige af alt.

Han er nødt til at gå fremad. Han kan ikke svigte den hvide kvinde, og han kan ikke svigte sin sidste opgave for et syn. Jeg vil hjem igen, jeg vil hjem igen. Han begynder at danse fremad over snedriverne der ligger tættere her hvor landet falder lidt nedad mod nord. Og så snart rytmen får fat i hans krop begynder ansigtet igen at vise sig for ham. Det smiler gladere og gladere med sine smalle sorte øjne og smalle sorte øjenbryn.

Selvom det gør ondt må han lade det være der, ellers kommer han ikke videre. Når han kommer frem til isranden forsvinder det vel af sig selv.

*

Regin Pjorm står i entredøren. Sanne Bruun står langt ude i opgangen. Hun læner sig tilbage mod gelænderet og spreder benene. Hendes kusse griner så højt at det runger i hele ejendommen. Han træder frem for at lægge hånden over den, for at dæmpe lyden. Og den sluger hånden og hun begynder at stønne. Det er endnu højere end grinet. Han lægger sin venstre hånd over hendes mund og hun bider ham i tommelfingeren. Hun gnaver den til blods.

Han mærker den snurrende fornemmelse i halebenet og trækker hånden til sig. Han kan ikke ligge og onanere på et rent lagen. Og han kan ikke sove. Det er for varmt.

Havde det så bare været en drøm. Så kunne det accepteres. Drømme kan man ikke styre. Men det er en bevidst forestilling. Venstre hånd over hendes mund. Højre hånd suget op i kussen. Det skal han ikke forestille sig. Og han

skal ikke bruge det ord. Det var hende der sagde det først. Men han tænkte det. Nu skal han tænke noget andet.

Måske skal han tage et koldt bad. Det har man hørt om. Han har aldrig før haft brug for det. Og så nu. I hans alder.

Klokken er over 1. Teknisk set er det fredag. Tidlig fredag, men dog fredag. Det kolde vand hjælper ikke. Han begynder at stryge langsomt. Frem og tilbage med højre hånd. Og så falder erektionen. Måske blev det for teknisk. Måske er det synet af de hvide fliser og toiletkummen. Han blir pludseligt så træt. Han er sikker på at han kan sove nu.

Han tørrer sig og går tilbage til soveværelset. Forestillingerne er væk. Ordet er væk. Han skal aldrig mere tænke på det. Regnskabet kan sagtens balancere uden. Han lægger sig og trækker dynebetrækket op midt på brystet. Han lægger begge arme ovenpå dynebetrækket. Ser nedover kroppen. Han har ikke gjort noget for det, men den virker da velholdt.

- Jeg er lige stået ud af badet, siger hun. Jeg har viklet et håndklæde om kroppen. Det sidder løst og om lidt falder det af. Der står to stearinlys på bordet. Min hud er brun som flødechokolade. Over det hele. Jeg elsker sol og varme over det hele. Over det hele, Regin Pjorm. Men jeg siger ikke ordet. Det blødt og varmt sugende ingenting. Jeg siger ikke ordet.

Regin Pjorm kigger nedover dynebetrækket. Den velholdte krop har lavet en bule i stoffet. Så snart han ligger ned kommer det tilbage. Som billeder og som ord. Som om han lå og var 13 år. Og ikke 58. Det er utåleligt. Det er ustyrligt. Det er helt forkert. Han er nødt til at stå op.

Han tar et par underbukser på og sætter sig ind på herreværelset med avisen. På trods af badet og åbne vinduer sveder han fra hårkanten. Fra hårkanten over det hele. Det er ikke naturligt. Det skal ikke være så varmt her i landet.

Han læser alt hvad der står i avisen. Datoen. Den er fra dagen før. Prisen. Lederen. Den lokale sladder. Filmanmeldelser. Øjnene kører henover bogstaver og tal og betydning. Sort på hvidt. Trygt og godt og sikkert. Der er stavfejl. Der er blevet flere stavfejl. Han registrerer antallet. En klumme. Annoncerne. Han registrerer ikke indholdet. Men han husker antallet af stavfejl.

Hun puster ham i nakken. Tag dog de underbukser af. Vi hader underbukser, vi to. De er så fornuftige og snævre og småborgerlige. Tag dem nu af så vi kan mærke hinanden over det hele, der hvor det er dejligst.

Og han vender sig mod hende. Så lad mig dog for helvede få lov at være småborgerlig. Lad mig få lov at sove. Og hun er der ikke til at høre det. Den eneste der hører hvad han tænker er Regin Pjorm. Og han har ikke styr på sig selv. Han er svimmel, han har kvalme, han er træt. Som om han har spist noget han ikke kan tåle.

Han går ud i køkkenet og smører et stykke med leverpostej og syltede agurker. Sætter sig ved det lille bord og spiser med kniv og gaffel. Skyller ned med en elefantøl. Maven falder til ro, kroppen falder til ro, tankerne falder til ro, uroen blir fortyndet. Han sætter sig tilbage i herreværelset. Han har avisen i højre hånd. Han falder vist i søvn.

*

Vinden fra nordøst visker næsten billedet af det sortøjede smilende ansigt væk. Så nu tør han sige ordet til sig selv. Mor. Far er der ikke længere og kan ikke slå ham i ansigtet hvis han kommer til at sige det højt. Og han kan ikke fortælle hvor betydningsløst det ord er. Det er jo bare som marken man sår sine kærner i, og havde man sået dem i en anden var resultatet blevet det samme, hvis der bare var næring nok i jorden.

Da Torsten var ti somre spurgte han om det var Far der havde givet ham det sorte stride hår, og Far havde slået ham til han blødte ned ad ryggen. Men nu ligger skriget krøllet sammen i en båd på vej langt væk. Og vinden blæser billedet af mor til en utydelig tåge. Ordene er ufarlige nu hvor han kan se hvad han vil se uden der går noget i stykker. Hans skæbne ligger bred og mægtig foran ham uanset hvad han ser og siger. Den hvide kvinde ånder ham i ansigtet og er ligeglad med både fædre og mødre. Det her er større end familie og slægt.

Gennem ild og is
går vi trygt og godt
uden andre mål
end det åbne land

Jeg vil hjem igen
jeg vil hjem igen
vi vil hjem igen
vi vil hjem igen

Klipperne synger, sveddråberne synger, Torsten synger, græsset synger, solen synger og går ned i nordvest. Landet lyser svagt i sig selv og leder ham frem mod isranden. Billedet af mor kommer tilbage, og nu smiler hun ikke længere. Hun ser lidt skræmt ud, hun vil ikke viskes væk, hun vil blive hos sin dreng og se ham smile og blive et levende menneske. Men det skal

hun ikke have lov til. Torsten mærker sulten suge i maven, han bukker sig og samler en håndfuld snavset sne op og bider af bollen. Det må man ikke, man må ikke spise sneen, det skærer i mundvigene og det betyder ingenting nu.

Gennem is og vand
vil vi flyde frit
uden andre mål
end det åbne land

Vi skal hjem igen
vi skal hjem igen
vi skal hjem igen
vi skal hjem igen

Han kan måske få lov at tale med hende, få lov at smile til hende og stille spørgsmål. Hvordan har du det mor, er du glad for at se mig, og er du glad for at høre min stemme.

Vi kan se hinanden i rytmen vi synger, vi vil hjem igen, vi vil hjem igen. Og du kan synge den hvide kvinde frem, men jeg lærte dig sangen. Jeg gav den puls der kan danse dig frem til isranden. Det er ikke den hurtigste vej, det er ikke den rette vej, den krabler sig frem, hver anden gang mest til den ene side, det andet skridt er halvanden gang så langt som det ene, men næste gang er det omvendt, og det er den sikre vej, det er den eneste vej. Lille unge, lad mig da mærke din krop i mine hænder og lad mig se i dine øjne.

Gennem blikkets lys
vil vi flyde frit
i et målløst sprog
Det skal hjem igen

Den hvide kvinde er osse min mor. Og nu skal du sørge for at hun osse blir mit barnebarn. Det skal du ikke høre et ondt ord for. Det skal du ikke høre noget for. Du skal bare høre rytmen, du skal hjem igen, du skal hjem igen, hjem igen igen. Det er pulsen der fortsætter, min egen lille unge, og nu skal du snart putte sove.

Men han kan se angsten i hendes øjne, og han kan se Fars ansigt lige bag hende og han kan se Fars arm lige under hendes hage mens hendes øjne stadig prøver at smile til ham. Når høsten er i hus kan marken pløjes, siger Far.

Så længe vinden er lige ind i ansigtet er retningen rigtig. Hver anden gang lidt mere til den ene side, hver anden gang lidt mere til den anden. Og

isranden nærmer sig, og der skal det være, der skal han smelte ind i landet igen. Og måske møde Mor.

*

Der er nøjagtige anvisninger på hvordan de fem skal hænge. Hvor mange centimeter over gulvet. Regin Pjorm får med det samme anvisningen med hjem. Og der blir sat en rød plet ved billedet. 5. Han går ind i Brugsen og køber en tommestok. Det er ikke tilstrækkeligt med et godt øjemål. Og han kan se det for sig på væggen. 5. Og han kan se hende, men hendes ansigt er lidt utydeligt. Der er andet i et menneske end hovedet. Hovedet skal nok mase sig på. Og ansigtet. I morgen aften.

Så retter han frokost an til sig selv. Pålæg på små tallerkner. Kniv og gaffel og glas. Serviet. Saltbøsse og peberbøsse. Revet gulerod med citron. En lille skål rejer i lage. Danskvand i glasset. Som dengang i banken. Bortset fra den revne gulerod. Og han retter selv an. Fru Kristensen er osse gået hjem. Ikke med samme økonomiske ordning, men med samme frihed. Og her i lejligheden har hun ikke noget at gøre. Han spiser langsomt og omhyggeligt. Han ved hvor mange gange han skal tygge hver bid.

Så er det fredag eftermiddag. I de seneste fire år er erektionen af og til udeblevet. Han er sikker på at det er alderen. At det er helt naturligt. Men i dag udebliver den bestemt ikke. Det er som i hans helt unge dage. Så er det bare at gå ud på badeværelset og tælle strøg. Gennemsnittet er 472. Maksimum 520 strøg inden udløsning. Gå nu ud og få det overstået, Regin Pjorm. Så falder du til ro. Det var den oprindelige mening med ritualet. Så han ikke kom til at dumme sig når han gik i byen. Men han skal ikke i byen. Og han udsætter. Det er civiliseret at udsætte sine behov. Tar et varmt brusebad. Tar pænt tøj på. Og ser helt anstændig ud. Udenpå.

Han kan da godt gå en lille tur. Det er ikke at gå i byen. Ikke i den forstand. Så kan han møde nogen han kender på gaden. Og konversere. Snakke om hvor unaturligt varmt det snart har været længe. Byen er ikke så stor.

Bag den sydlige mole er der et stykke strand. De unge er i vandet og ligger på stranden. De har næsten ikke noget tøj på. Regin Pjorm går forbi, stille og roligt. Han ser de unge mennesker og nogle få topløse piger. De er nydelige. Der er ingen fysisk reaktion, ingen uanstændig forestilling. De er unge og glatte som sæbe, der lige er pakket ud. Han er ikke en gammel gris. Han er helt tryk ved sig selv. Den gode gamle pensionerede bankdirektør. Den lidt tidligt pensionerede bankdirektør. Han var kun 56 da det skete. Men alligevel.

På vejen hjem går han igen i Brugsen og køber 1 liter mælk og 6 æg. Det var ikke planlagt, men det kan andre folk ikke se. Han er nødt til at købe en bærepose, osse. For en gangs skyld kun 1. Det er Jytte ved kassen. De gik sammen i mellemskolen. Hun kom osse i lære i banken samtidig med Regin Pjorm. Og måtte stoppe da hun blev gravid. Hun har været i Brugsen fra før de byggede om. Hun hilser på bankdirektøren. Som står der i sin hvide skjorte og lange lyse bukser. Hun kan ikke se at han ikke har underbukser på. At han hader underbukser.

Han er nødt til at holde posen fra Brugsen foran sig i begge hænder. De skal ikke se den pensionerede bankdirektør med bule i bukserne. Som om han var 13 år. Og ikke 58. Hvilende på solide økonomiske laurbær. Han forstår ikke han er begyndt at tage sådan nogle chancer med sig selv. Og heller ikke sokker i skoene. Det kan alle da se, hvis de ser efter. Sådan har han aldrig før opført sig i byen. I sommerhuset, dengang han prøvede det, men det var noget andet. Ikke i byen. Hvis du ikke passer på, glemmer du en dag at barbære dig.

Skynd dig hjem i lejligheden, Regin Pjorm. Det er stadig fredag eftermiddag. Du kan nå det endnu. Men han kan ikke løbe med en rød plastikpose foran sig. Han må gå stille og roligt. Og snart kan han med sindsro holde den pose i højre hånd alene. Tilbage i lejligheden er der bestemt ikke nogen grund til at gå ud i badeværelset og tælle strøg. Og han har ikke lyst. Så kommer han bare til at tænke intimt om Sanne Bruun. Eller Jytte fra Brugsen. Eller fru Kristensen fra banken. Det er ganske uholdbart, så vil han ikke kunne stole på tallet. Og han vil være nødt til at tage det ud af sin gennemsnitsberegning. Det vil blive noget rod. Så hellere springe over. Det har han gjort jævnlige i fire år nu. Det har han lært at leve med. Det er alderen. Det er helt naturligt og logisk.

Han begynder at tørre støv af og støvsuge. Badeværelset får en ordentlig omgang så det skinner og lugter rent. Og er rent. Køkkengulvet blir vasket. Og så måler han op til billederne inde på herreværelset. Og slår 5 søm i væggen, så det hele er klar til på mandag når billederne blir leveret.

*

Når høsten er i hus kan marken pløjes. De sorte øjne er store og bange, men de forsøger stadig at smile og trække et smil ud af den lille dreng, der ligger der på ryggen og ser op. Far har underarmen under mors hage.

Torsten forsøger at mase sig gennem billedet, for på den anden side er isranden og freden. Et eller andet sted forstår han jo godt at Far handlede som han gjorde. Når nu konen ikke bare ville gå sin vej og give Far sin søn.

Hun skulle ikke blive, der var ingen grund til at ofre mad og varme på en skrælling med kussen på tværs, når hun havde leveret hvad hun skulle.

Og det var osse meget naturligt at lade sønnen se drabet, så billedet var ude af verden. Øjnene. Og sådan har det været væk, billedet af mor, og historien om hvordan hun pressede en søn ud og forlod gården har kunnet leve. Og så kommer det tilbage netop nu hvor det kan være så inderligt ligegyldigt, hvor den hvide kvinde venter på at Torsten skal komme hjem igen. Den tilfældige kvinde der fødte ham var jo bare en del af landet. Menneske var han sammen med Far.

Og nu har han alligevel lyst til at gå tilbage til havet og ud til båden efter Fars forkrøblede lig. Og splitte det ad. Ikke fordi det engang var Far, men fordi det var manden der dræbte Mor.

Der er ikke tid til den omvej, og det betyder heller ikke noget. Den mor er ikke slægt. Måske er hun sort hår og sorte øjne. Måske er hun et smil i en erindring, men der er ingen beretning, ingen slægt, der er ingen linje tilbage. Hun kunne have været en hunulv, hun kunne have været en bjørn. Nu var hun tilfældigvis en slags kvinde.

Hun skulle have været et fjeld, hun skulle have været isen. Så kunne sønnen vokse frem som et træ Far tegnede på jorden, og bagefter kunne landet ligge der som det hele tiden og altid havde ligget der. I stedet for er der et billede tilbage af bange sorte øjne og en mund der åbner sig uden at kunne sige en lyd. Måske skal det billede give ham den sidste ro og besvare det sidste spørgsmål. For det har vel rumlet i hans hoved siden han var dreng og lærte sig hvorledes andre unger kom til. Og et eller andet sted har det naget ham at hun kunne forlade ham, at hun kunne være ingenting og rent snavs, når han alligevel skulle have sit sorte hår efter hende og ikke Fars tynde røde hår. Måske skal billedet gå foran ham mod isranden, måske skal det smelte sammen med den hvide kvinde.

Gennem ild og syn
og på stærke ben
går du frem og hjem
mod den hvide rand

Du vil hjem igen
du vil hjem igen
du vil hjem igen
du vil hjem igen

Så han skal altså igennem det, han skal gennemskue billedet. Han har uden problemer sluppet Far, han har uden problemer sluppet slægten og båndet

bagud. Nu skal han osse slippe Mor, der ikke længere vil finde sig i at være kvinden der fødte ham af en tværsiddende kusse, men kræver at være Mor. Den forhindring er han ikke forberedt på. Han troede at det hele ville være en bred vej så snart han var kommet op over den stejle klippeside. Men sådan og så let skal det altså ikke være. Den eneste trøst er at billedet flytter sig foran ham i samme skæve takt som han selv bevæger sig fremad. Han kan flytte billedet, og det kan ikke flytte ham. Det kan ikke få ham til at vende om. Skønt den kolde vind blæser lige imod ham, har billedet af Mor medvind og bevæger sig frem mod isen i samme takt som Torsten. Vi vil hjem igen, vi vil hjem igen.

Men så kommer han heller ikke igennem, så kan han ikke se isranden klart, så kan han ikke se den hvide kvinde, men bare høre hendes puls. Og det er ikke nok at forsone sig med billedet, for det har han allerede gjort, og han har det glade smil tilbage, billedet fra før drabet, fra før Fars arm. Hvis han ikke vidste bedre kunne han tro hun var et rigtigt menneske. Hvis det ikke havde været for Far, kunne han have troet at hun havde gjort ham til menneske. Men sådan kan det ikke være.

Han vifter med begge arme i luften foran ansigtet som for at vifte myg og andre arrige insekter væk, og hvis et menneske så ham sådan vakle frem mod isranden, ville han tro det var en syg bjørn der maste sig frem gennem en sky af flyvende kryb. Og så er der slet ingen insekter i den vind.

*

Han har sparet på isen fra Irma og brugt pladsen på rigeligt med gin. I nat skal han sove uden angreb på øjne og ører. Og han nøjes ikke med et glas.

Han vakler lidt på vejen ind i soveværelset. Tøjet blir lagt på en stol uden at blive lagt ordentligt sammen. Han falder ind under det tomme dynebetræk og sover. Der er en forbavsende mangel på billeder og stemmer i hans hoved. Så ringer telefonen. Ude i virkeligheden.

- Det er Sanne, siger hun. Jeg var i bad og fik lige lyst til at høre din stemme.

Han får sagt en lyd der ikke kan betyde noget som helst.

- Vækkede jeg dig, spørger hun.

Og jo, det gjorde hun da.

- Det må du undskylde, siger hun. Klokken er da ikke ti endnu.

Han ser på sit ur. det kunne godt se ud som om klokken næsten er 10.

- Er du syg, spørger hun.

Det tror han nu ikke.

- Eller er du fuld ?

Det tror han snarere.

- Jeg håber du er ædru når jeg besøger dig i morgen, siger hun.
- Det er planen, siger han.
- Så vil jeg glæde mig, siger hun.
- Jeg glæder mig allerede, siger han.

Så lægger han røret på. Han står nøgen i kontoret. I et vindue på den anden side af gaden står et ungt par i vinduet. De kan ikke se ham inde i kontoret, han har ikke tændt lys. Det har de heller ikke. Men de står der ved det åbne vindue og kigger ud. Han står inde i lokalet, han har ikke været i nærheden af vinduet. Så hvis de skal se noget de ikke vil se, skal de kigge godt efter. Han beslutter sig til at være ligeglad. Smagen af gin fylder stadig i munden. Han går ud på badeværelset og børster tænder inden han lægger sig igen. Ind under det tomme dynebetræk.

Det er sværere at falde i søvn nu. Han er revet ud af den rytme han har kæmpet sig ind i. Og han har hendes stemme i ørerne og hendes våde hud for sit blik. Og det er noget plat. Hun har naturligvis tørret sig og taget noget tøj på. Eller i hvert fald en slåbrok. Bare fordi han er nøgen ved telefonen behøver hun vel ikke være det.

Og selvom hun så er det. Selvom hun står der nøgen ved telefonen. Så gør det ikke nogen forskel. Han kan jo ikke se hende. Hun står i mørke ved sin telefon. Han kan ikke se hende. Ingen kan se hende. Hun kan ikke engang se sig selv i det store spejl bag det lille bord hvor telefonen står. Med de to stearinlys, der ikke er tændt. Det er stadig fredag, men han skal ikke tælle strøg nu. Det er for sent og han er fuld. Det skal være inden han skal ud. Nu skal han ingen steder. Han skal bare sove. Bare og bare. Bare og bar.

Det er bare underligt at han tænker sådan. Sådan plejer han ikke at tænke. Dengang han sad i banken tænkte han aldrig på kunderne på den måde. Rent logisk vidste han vel godt at der var en krop inde under påklædningen. Men for assistenten, for fuldmægtigen og for direktøren var det ligegyldigt. Det var en detalje der kunne ignoreres fra hans stol. Den stol der fik bedre og bedre ryglæn som tiden gik.

Han kunne deres tal. Og det var ikke antallet af tæer på fødderne eller antallet af bryster under blusen. Det var pengene på kontoen, værdien af sikkerheden, prognoserne for deres planer. Uanset hvor vilde de var. Bankmanden var aldrig vild.

Tal kan sammenlignes, og det er altid klart hvilket tal der er bedst. Sådan kan man ikke sammenligne kroppe. Men man kan alligevel foretrække en frem for en anden. Og han kan ikke forklare det. Der er ingen ordentlige og tydelige argumenter i krop, ikke som der er i tal.

Han kunne skrive det. En afhandling om forholdet mellem krop og tal. De ville tage det til avisen. Så ville han røbe sig, så ville alle kunne regne ud at der var sket noget. Noget underligt. Måske en lidt langsigtet konsekvens af den tidlige pensionering. Og så kunne de vide hvordan han nu kigger på dem i Brugsen. Jytte ville ikke længere kunne smile trygt til ham. Og måske ville hun begynde at se Regin Pjorm som en krop. Det ville han ikke bryde sig om. Så det skal ikke skrives.

Men tankerne er alligevel fredeligere nu. Han tænker på krop, men principiel og generel krop. Universel og ubestemt.

*

Så er fødderne helt fremme ved isranden. Nu skal han til at være mere forsigtig med virkeligheden, for her under sneen er der sprækker, og han har ikke gjort turen mod nordøst for at forsvinde i en sprække. Det er ikke sådan det skal gøres. Han skal ikke ligge i en eller anden skæv stilling i en eller anden sprække til evig tid. Så kunne han lige så godt være krøbet sammen i et hjørne af gården. Han vil bare prøve at kæmpe sig op, det vil der ikke være fred i, bare ulykke.

Billedet af Mors ansigt er mere utydeligt nu, det er efterhånden kun en svag smag i hans mund. Han begynder at mærke sine ømme fødder og sine ømme ben, den kolde mund og de blødende fingerspidser. Ansigtet betyder mindre nu, betydningen betyder mindre nu. Tror Torsten.

Det er fod mod sten
det er fod mod is
landet drejer sig
om det levende

du skal hjem igen
du skal hjem igen
landet drejer sig
med det levende

Den hvide kvindes stemme opløser alle billeder, osse billedet af hende selv. Sneen knager under ham og den sære smag i munden forsvinder langsomt i lyden. Tonerne flyder sammen i en enkel regelmæssigt skæv puls. Det må være uden betydning. Det er der bare.

Runde Anga bor
i det brede smil
det er vejen hjem
det er vejen hjem

Han forstår det ikke og han skal ikke forstå det, for der er ikke noget at forstå, der er kun ikke at forstå. Den hvide hud bag det hvide skind mod den hvide is, det er hvidt i hvidt.

det er hvidt i hvidt
det er ingenting
det er vejen ind
det er vejen hjem

det er fod mod is
det er landets puls
landet svøber sig
om det levende

Du skal hjem igen
ubetonet mor
ubetonet far
ubetonet slægt

her er fred og ro
her er fred og ro
gale menneske
her er fred og ro

Det værker i den ene hånd og en stump negl kradser ham på låret. Og du lader det bare kradse, Torsten, for ingenting betyder andet end sig selv lige nu. Prøv nu for en gangs skyld at gå ufortolkende ind i landet. Lad fuglene flyve hvad vej de vil, vær ligeglåd med retningen, lad sporene smelte i isen bag dig, det betyder ingenting.

det er ingenting
det er vejen ind
det er spor i sne
det er ingenting

Isen knager voldsomt lige foran ham. I første omgang tror han den er ved at bryde sammen under hans vægt, at han er i fare for at ryge i en sprække, så han træder to skridt tilbage. Men sneen falder ikke sammen foran ham, den rejser sig som en pæl af træ, en pæl med ansigter på. Den skyder sikkert i vejret til den er cirka fire gange hans egen højde. I toppen når han at genkende noget der kunne være Fars ansigt, så forsvinder det op i mørket. Men rækken af ansigter fortsætter ned til bunden, og de taler i munden på hinanden. Med jævne mellemrum er der arme der fægter op og ned og frem og tilbage, og nogle af dem har kæppe i hænderne.

Du skal huske hvad du hedder, Torsten, du skal huske dit navn. Du må ikke lade dit navn forsvinde heroppe i det tomme land på den hvide is. Baggrunden er fin, men du skal sætte et mærke i din egen farve.

*

Vækkeuret ringede som sædvanligt 5:45, og nu er den allerede halv 11. Om 12 timer. Han er gået ned i byen. Han er gået ned i byen. Står udenfor Brugsen. Han skal vel købe et eller andet. Der må være noget han mangler. Han har spist sin sædvanlige morgenmad, men han er allerede sulten. Der sidder et hvidt skilt på døren. Lang lørdag.

Der er mange mennesker mellem hylderne, mange kroppe. De går alle sammen rundt med vogne. Regin Pjorm bærer på en rød kurv. Der må være noget han mangler. Noget der skal i kurven.

Han går op og ned i gangene. Det er ikke altid lige let at komme frem. Og det er ikke let at koncentrere sig. Hvad kunne det være. En pose lakrids på tilbud. Ikke chokolade, ikke i det vejr. Men noget at drikke, noget koldt. Danskvand.

Han betaler. Det er ikke Jytte men en ung pige ved kassen. Han mindes ikke at have set hende før. Hun sveder. Hendes hår klitrer til panden. Hun smiler høfligt og gir ham penge tilbage. Hun har fregner i ansigtet og ned ad halsen.

Han skruer proppen af flasken og drikker på vej ud ad døren. Det er danskvand. Det er ikke vulgært at drikke vand af en flaske. Ikke i den varme. Drengene løber rundt i knælange bukser og bar overkrop. Pigerne har blomstrede kjoler på. De har alle sammen store støvler. De må virke tunge i den temperatur. Han smider den tomme flaske og posen med lakrids i en papirkurv. Nu har kun sig selv og sit tøj at bære på.

På den anden side af parkeringspladsen står fire bænke i skygge. Der sidder et par ældre damer på en bæk, de andre tre er tomme. Regin Pjorm går over parkeringspladsen og sætter sig. Han burde efter uret begynde at tænke på frokost. Han burde for at følge sin mave tænke på frokost. Han skulle have købt en flaske vand mere. Og et par boller eller noget.

Det vil godt nok virke lidt sjusket. Og ferieagtigt at sidde og spise på en bæk. Uden tallerken og kniv og gaffel. Men det er lørdag. Og udpræget sommer. Og den planlagte frokost kan sagtens stå i køleskabet til i morgen.

Ikke fordi han er vant til at tænke på den måde. Det er han bestemt ikke. Men det er faktisk meget rart. Overraskende rart. Han er måske lige så langsomt ved at vænne sig til at være pensionist. Og han kan samtidig blive ved med at barbere sig hver morgen. Det behøver ikke have noget med hinanden at gøre.

Han går ind i Brugsen igen. Køber en flaske vand mere, et æble og tre pølsebrød i bagerafdelingen. Han kunne have fået bedre lækkerier for de penge hvis han havde spist hjemme. Og han kan da sidde og se ud af vinduet på folk der går forbi hvis han sætter sig i kontoret. Men han nyder at sidde i skyggen og se ud over parkeringspladsen. Det er osse en udsigt. Og der er liv, selv i varmen. Lang lørdag og billige havemøbler. Ægtepar på indkøb og unge der køber cola og øl.

Efterhånden når solen om i et hjørne så der ikke længere er skygge på bænken. Regin Pjorm blir siddende lidt. Men det er hurtigt for varmt, han rejser sig og går hjemad. Der kommer en ung pige gående i en sribet kjole. Det ligner Sannes kjole fra forleden aften, men hende her har de store støvler på. Han fatter det ikke. Det gør de sikkert heller ikke selv, de unge mennesker. Det ufattelige er for dem et argument i sig selv. Det kan han høre på deres musik, når den kommer ud af tøjbutikkerne.

Han går lejligheden igennem endnu en gang. Der er ikke mere at gøre rent. Spejlet på badeværelset tar ikke skade af at blive pudset igen. Avisen kan lægges væk, et vandglas kan komme i opvaskemaskinen. Sølvbryllupsinvitationen kan lægges rigtigt ind i kalenderen. Kalenderen kan lukkes og lægges lige. Potteplanterne skal have lidt vand, i den varme bruger de meget. Gardinet i herreværelset kunne godt trænge til at blive vasket, men det er for sent nu. Stearinlys. Han skal have stearinlys i herreværelset. Der skal de sidde og der skal være levende lys. Han skifter ud i alle tre stager. Nye og pæne hvide lys.

Og så er det ved at være sent nok til at se på noget aftensmad. Og det skal i hvert fald være på en tallerken.

*

Hvis pælen i isen så bare havde været virkelig, så havde det været så enkelt at gå udenom. Men Torsten ved godt at den ikke er virkelig. Der vokser ikke træer op af isen, og slet ikke pæle med ansigter og arme på. Det er et syn, er det, og synet følger med øjnene, så det kan man ikke bare omgå. Men det er lige hvad han er nødt til, han må omgå den pæl.

Hvis han danser om den vil ansigterne nok tro at han forsøger at danse kraften ud af pælen og over i sig selv. Far fortalte meget om træer, og han

sagde at man fik kraften fra dem man dansede om. Og han har en fornemmelse af at den pæl tænker akkurat som Far. Den vil opfatte dansen som et tegn på interesse og bekræftelse, ikke bare som et forsøg på at komme om på den anden side. Forudsat naturligvis at han blir ved med at se på pælen.

Han tar et forsigtigt skridt til venstre, tommelfingerne neglen kradser ham på låret, pælen blir stående, ansigterne råber stadig i munden på hinanden og armene gestikulerer. Han er nødt til at holde en god afstand og gøre cirklen stor for ikke at blive ramt i hovedet af hænder og kæppe.

Jeg vil hjem igen
jeg vil hjem igen
kom nu bare med
vi skal hjem igen

Det er hvidt på hvidt
uden spor af sort
uden nogen tegn
bare hvidt på hvidt

Så blir vejen bred
så blir vejen hvid
så går vejen ind
vi vil følges hjem

Efter denne omgang lader Torsten blikket glide nedover pælen og alle de talende ansigter. De tilhører alle gamle mænd undtagen det nederste, det tilhører en gammel kvinde. Det er ikke den hvide kvinde, det er heller ikke Mor. Hende her er meget ældre, og af en eller anden grund er han nødt til at høre hvad hun siger i talekoret. Han må lægge sig flad på maven for at kunne skelne hendes stemme. De andre stemmer er skingre og højrostedede. Hendes er rolig og dyb, og hun taler direkte til ham.

Dans du bare, unge mand, dans så meget du vil. Vi skal nok lade dig komme forbi. Du skal nok få lov til at gå ud i det hvide og opløse dig selv. For du vil alligevel sætte dig spor, det kan jeg love dig. Det kan du tage som et varsel eller som en signelse eller som en forbandelse, ganske som du vil. Du vil sætte dig spor, både langt tilbage i tiden og langt frem. Fæ dør og frænde dør, selv mindet om Torsten vil dø. Men du vil være en del af livet uanset hvor meget du stritter imod.

Og så tror du måske, unge mand, at alle dine anstrengelser har været forgæves, at alle dine ofre har været til ingen verdens nytte. Og det må jeg

sige dig, at det har de ikke. Dine ofre vil betyde meget og dine anstrengelser gør nytte. Udkommet vil bare være et ganske andet end du har forestillet sig.

Og nu blir det så uendeligt ligeegyldigt at komme forbi den pæl. Hvad bilder hun sig osse ind, den gamle heks. Hende har han ikke ønsket at se, hende har han aldrig tænkt på. Nu står hun der midt i isen og har hele slægten over sig med skingre stemmer og fægtende arme, alt det han ville bort fra, og nu står det lige der hvor han havde tænkt sig at forsvinde. Og så er det endda et syn og ikke virkelighed. Han har selv bragt det med op på isen, og han kommer aldrig fra det uanset hvor meget han danser. Jeg vil hjem igen, jeg vil hjem igen. Du er sandelig kommet hjem, lille Torsten, hjem til dig selv.

Med en kraftanstrengelse og et skrig rejser han sig og går durk gennem pælen. Nu er det bare fremad, for enden er nær.

*

Klokken 22:41 ringer det på døren. Det er begyndt at blive rigtigt mørkt. Hun har tændt lys ude i opgangen. Regin Pjorm ser på hende gennem dørspionen. Hun har en sribet kjole på. Ikke den sribede kjole. Den her har smallere striber, og stropperne over skuldrene er bare smalle bændler med hvide blomster på.

Han åbner døren. Han er helt sikker og helt usikker. Hun er forpustet, hun har skyndt sig for at nå det. Det er helt i orden. Hun sveder lidt og smiler. Han kigger ned. Hun har ingen sko på. Det har han heller ikke. Han har næsten lige været i bad. Sådan ville han have haft det dengang han var 17 år. Hvis han havde fået pigebesøg. Sådan har han det nu. Han fryser. Det er stadig meget varmt. Han er 58 år. Hun må være cirka lige så gammel. Han siger ikke noget. Hun har hørt alt hvad han har tænkt. Hun har hørt det fortvivlende godt.

Sæt jer nu ind i herreværelset, Regin Pjorm. Og tal kultiveret sammen. Som på konditoriet. Ikke som den første aften. Ude i opgangen. Du kan ikke tåle det.

- Tak fordi du ville se mig, siger hun.
- Selvfølgelig ville jeg det, siger han, det var jo derfor jeg inviterede.
Hun sætter sig i gæstestolen. Den blir sjældent brugt. Han sætter sig i den sædvanlige stol. Den blir brugt hver aften.

- Det er nu lidt sært med os to, siger hun. Du plejer nok ikke at gøre sådan noget, og det gør jeg altså heller ikke.
- Du blev i hvert fald lidt intim i sproget, siger han.
- Hvad mener du ?

- Ude i opgangen, siger han. Du refererede til din egen krop på en noget privat måde.

- Nå ja, det. Jeg ved ikke hvad der gik af mig. Eller det er løgn, for jeg ved det godt. Sådan plejer jeg ikke at opføre mig, det må du ikke tro, men det er det med dine øjne, som jeg har sagt. Har du en heks eller en troldmand eller sådan noget et eller andet sted tilbage i familien ?

- Det har jeg i hvert fald aldrig hørt om, siger han. Jeg synes jeg har helt almindelige øjne. Jeg skal bruge briller når jeg skal læse, men det er bare alderen.

- Men jeg kunne lige så tydeligt mærke dem, siger hun. De sugede sig fast til mine fødder og så kravlede de op ad mine ben og op under kjolekanten.

- Det er jeg ked af, siger han, det var bestemt ikke med vilje.

- Det skal du ikke være, siger hun. Det var som om du kunne lide det, og det føltes som en slags beundring. Det er da ikke ubehageligt. Du ville bare se hvad jeg havde på indenunder. Om jeg overhovedet havde noget på.

- Sådan skal du altså ikke tænke, siger han.

- Det kan jeg da ikke lade være med, siger hun. Og det kunne du heller ikke. Jeg nød det. Og måske havde jeg ikke noget på, jeg ved det, men du ved det ikke endnu. Det var da derfor jeg skulle have den samme kjole på i dag. Så du måske kunne få det at vide. Men den var altså ikke blevet vasket, så jeg har købt en anden der ligner den så meget som muligt. Jeg håber ikke det ødelægger noget.

Det ødelægger bestemt ikke noget. Men det tør han ikke sige. Han tør ikke sige noget. Han er bange for at stemmen vil ryste for meget.

- Og nu sidder du så bare der og spekulerer på hvad der er indenunder i dag. Og dine øjne gør hvad de kan for at kravle op og se efter, men de kan ikke komme forbi kjolekanten. Og jeg ved ikke om jeg skal fortælle dig det. Eller osse skal jeg bare vise dig det.

Nu skal han slet ikke sige noget. Han nikker. Hvad det så skal betyde. Hun løfter hurtigt kjolen og slipper den igen, så han lige når at se den sorte hårtot mellem hendes ben. Mon hun osse farver den.

- Hvad vil du sige til en gin og tonic, siger han.

Nu skal de osse nå at tale om noget andet.

- Om lidt måske, siger hun. Men jeg sidder her og får lyst til at give dig et kig mere. Har du lyst til det.

Det har han altså ikke.

- Ja tak, siger han.

Hun løfter kjolen op, og denne gang holder hun den oppe om livet. Benene er gledet lidt fra hinanden så han kan se det lyserøde smil inde mellem hårene. Den griner ikke, smiler bare venligt.

- Dine øjne kilder helt utroligt, siger hun. Jeg får sådan lyst til at vise dig det hele.

Han når ikke at svare. Han ved heller ikke hvad han skulle svare, det er ikke et spørgsmål. Hun rejser sig og hiver kjolen over hovedet. Og er splitternøgen. Flødechokolade hele vejen. Som han har forestillet sig. Og hun sætter sig igen og smiler i begge ender direkte til ham.

- Kan du lide det, spørger hun.

Han nikker.

- Det kan jeg osse. Jeg har aldrig mærket øjne på den måde før. Det er helt fysisk. Hvis du blir ved på den måde, så ender det med at jeg kommer.

Han forstår det ikke. Hun forstår det ikke. Men det er behageligt. For dem begge to.

- Du skal ikke røre eller noget, siger hun. Du skal ikke gøre noget. Bare kigge. Kig mig i kussen, Regin Pjorm, med dine dejlige øjne.

Hun spreder benene helt ud.

- Kig mig. Kig mig bare alt hvad du kan.

Hun begynder at bevæge bagdelen en smule fra side til side, så han må bevæge blikket med. Hun begynder at trække vejret tungere, og han kigger alt hvad han kan. Det er dejligt.

*

Tunge spor i sne
af en nøgen fod
og der drypper blod
fra den venstre hånd

Neglen kradser stadig mod låret, og selvom det nu er helt ligegyldigt, tar han alligevel hånden i munden for at gnave den neglerod af.

Tunge spor i sne
af en nøgen fod
og en neglerod
der vil videre

Han bider uden kraft og går uden kraft og kommer kun langsomt fremad. men han bevarer pulsen, pulsen fra Mor. Hun sang den rytme for ham allerede da han lå i hendes bug og voksede sig så stor som det kunne blive til. Og bagefter da hun pressede ham ud og diede ham. Det er den puls.

Lille menneske
du er levende
lille menneske
i den bløde bug

Lille menneske
du er levende
ved mit bløde bryst
indtil du blir mæt

Han gnaver i sin tommelfinger og i neglen. Det er helt hvidt for hans øjne, og han vil have Mors puls med ind i det hvide intet.

Tunge spor i sne
af en nøgen fod
du er levende
indtil du blir mæt

Og så Far, det døde skrog, der har lært ham at leve i landet. Glem ikke din Far, Torsten. Uden ham havde der heller ikke været noget at viske ud. Uden ham havde der heller ikke været noget at forsvinde. Uden slægten havde han aldrig været, og nok ville Torsten ønske at han aldrig havde været, at han i hvert fald kunne opløses i intet, men uden slægten og uden Far havde han end ikke kunnet ønske det.

Kom nu frem, min dreng
kom nu frem, min dreng
det er godt at du
har besluttet dig

Du vil hjem igen
og der venter jeg
og du sætter spor
tunge spor i sne

Et stykke af neglen går af, den spids der har kradset på hans lår. Han nyder følelsen af hånden der glider ubesværet over låret nu, og beholder stumpe i munden og overvejer at synke den. Det er trods alt en del af ham, og han har al ret til den.

Du er frugt af Mor
du er frugt af Far
og nu ligger du
i min vide mund

Du vil hjem igen
men hvor er dit hjem
men hvor ligger det
men hvor kommer det

Solen er helt væk for længst, og stjernerne er gemt bag de sædvanlige skyer.
Er der flere at hilse. Dyrene han dræbte, de børn han aldrig fik. Hvor skulle
han have sået dem. Her i isen ?

Nu er natten din
Torsten frugtesløs
nu er natten hvid
Torsten frugtesløs

Og du nærmer dig
og du nærmer dig
og du nærmer dig
og du nærmer dig

Han synker ikke neglestumpen men spytter den ud. Så vakler han videre ind
over isen, den evige is, og forsvinder i den hvide tåge.

*

Alle muskler i den lysebrune krop knytter sig sammen. Ansigtet trækker sig
sammen, kussen snapper efter vejret. Hun stønner.

Så puster hun ud og ser på Regin Pjorm.

- Du kom ikke med, spørger hun.

Det havde vel osse været for meget forlangt.

- Og det er godt nok en ivrig ståpik du sidder med i bukserne, siger hun.

- Undskyld, siger han.

- Det skal du da ikke undskylde, siger hun. Jeg ville have været fornærmet
hvis det ikke osse havde virket på dig. Slip den dog fri så vi kan se den.

- Så går det bare galt, mumler han.

Og lyner ned så den smutter ud. Han har igen glemt at tage underbukser på.

- Den skal vi da have gjort noget ved, sige hun.

Hun sætter sig lidt op og ser næsten anstændig ud.

- Vil du gerne have den derind, spørger hun.

Det har han slet ikke lyst til. Han siger stadig ingenting, men ryster vist lidt
på hovedet.

- Jeg er osse helt øm dernede, siger hun. Du har et meget fast blik, har du.
Men så kom i hvert fald herover med den.

- Det tør jeg ikke, siger han.

Han rejser sig og går over til hende. Hun kysser den på spidsen.

- Kan du lide det, siger hun.

Han nikker og siger en lyd nede i halsen.

Hun lægger læberne om den og lader tungen glide rundt. Han ville sådan ønske at han kunne tælle strøgene. Han ville sådan ønske at han kunne tælle til femhundredeogtyve eller mere. Men han kan ikke tælle, og slet ikke så langt. Hans hoved eksploderer i et hvidt lys og han er nødt til at bukke sig forover og støtte sig til hendes skuldre. Hendes brune skuldre. Hans lyd er meget højere og tydeligere end hendes lyd var. Og overboen må tænke hvad han vil.

Han blir stående et øjeblik og får vejret igen. Så retter han sig langsomt op. Nu kan den sagtens og uden problemer komme tilbage i bukserne selvom den er en lille smule fedtet. Han kigger ned på hende, hun smiler med hele ansigtet til ham.

- Nu kunne jeg godt bruge den gin og tonic, siger hun.

Han går ud i køkkenet efter is. Da han kommer tilbage har hun igen taget kjolen på. Nu ved han hvad hun har indenunder.

Hun skyller hele glasset ned i en slurk.

- Så fik du osse givet mig noget, siger hun, og du nød det jo.

- Det var dejligt, siger han.

Der er en længere pause hvor de bare smiler begge to.

- Jeg er aldrig før kommet til at synke det, siger hun og fniser næsten som en skolepige.

Det vil han helst ikke ind på. Men han er glad nok.

- Det var ikke planlagt, siger hun.

- Skulle det have været det, spørger han.

- Nej, det er i orden. Men nu tror jeg at jeg vil køre hjem.

- Er du i bil ?

- Den står nede ved den gamle station.

- Og vil du køre selv, spørger han.

- Så stærkt var det vel heller ikke, siger hun og griner. Og han griner med.

Hun rejser sig og gir ham hånden.

- Farvel bankmand, siger hun.

- Farvel, siger Regin Pjorm

Hun skal ikke give knus og kys. Bare hånden, og det passer ham fint.

- Det var underholdende at møde dig, siger hun

- I lige måde, siger han.

Så rejser hun sig og går. Hun lukker selv entrédøren efter sig.

Regin Pjorm står i vinduet og kigger efter hende. Der går hun i sin sribede kjole nedad gaden. På bare fødder. Den erindring kan han leve længe på. Han skænker sig endnu en gin og tonic med knust indlandsis fra Irma. Måske skulle man finde ind til sin indre grønlander.

* * *

Nu sidder Sanne ved rattet i sin bil og er på vej hjem. Hun har kørt i næsten et kvarter og hun er cirka halvvejs. Solen er lige stået op og det er døgnets køligste time. Men hun sveder stadigvæk og trænger til frisk luft. Lyset er generende lavt i højre siderude og af og til i forruden,- ude til siden ligger stranden og lokker. Hun tar den første vej ned mod stranden, den fører heldigvis hele vejen gennem nogle sommerhuse og ud til en sandstrand. Den er helt øde. Sanne stiller bilen og stiger ud og dypper fødderne. For første gang i fire år får hun så meget lyst til røg, at havde hun haft en smøg indenfor rækkevidde, så havde hun tændt den. Men der er ingen smøger, bare Sanne og havet.

Og så står hun der i vandet, Sanne, i vand til knæene og er ikke længere purung. Og der er alligevel noget i retning af ti år tilbage i et normalt arbejdsliv, ti år til hun kan få sin folkepension, og set fra vandkanten er ti år alligevel lang tid, og hvad skal hun bruge de år til. Hun har malet siden engang i halvtredserne, hun har malet i næsten fyre år, malet for alvor, for at sælge, for penge. Og hvad nu. Det er pludseligt blevet et alvorligt spørgsmål, hvad nu. Og det er ikke fordi hun er løbet tør for billeder, for det er hun hele tiden og alligevel ikke, det ved hun af mange års erfaring. Det skal nok komme hvis det skal. Men skal det ? Hun er femoghalvtreds og står i vandet og kommer i tvivl. Hun toede bare hun var på vej hjem fra en udstilling i en lille søvning provinsby, og nu det her. Hvis andre kunne høre hvad hun står og tænker, ville de nok grine af hende. Hun har meget lyst til den smøg.

Tanken om bare at vade ud og drukne er ikke alvorligt ment. Muligheden er bare her, og derfor kommer den tanke. Hun vil jo ikke væk fra det her, tværtimod. Den store tvivl er hård, men den er ikke deprimerende, måske lidt irriterende, og dog. Hun er måske nærmest lykkelig af usikkerhed, der er alligevel store fordele ved ikke længere at være sytten år. Og lad så være at det hele måske ikke sidder så stramt mere, at huden hist og her er lidt rigeligt stor. Den flinke bankdirektør havde alligevel elsket hende med øjnene, den gamle gris, der var jævnaldrende med hende selv. Hun griner ud i den tidlige morgen og er gået så langt ud at kjolekanten er blevet ret våd. Verden er vidunderlig og hun kan næsten mærke solen i nakken. Den flinke bankdirektør og hans fristende øjne. Det er osse overstået på en eller anden måde nu. Og det var da noget der gjorde indtryk, men så var det heller ikke værre. Det var jo ikke identitetsomstyrtende, og det er ikke derfra uroen kommer. Den sidder ikke i huden længere, men meget længere indeni.

Nu bør det så ske et eller andet dramatisk. End vild og gul havmand kunne stige op af havet med bredt bryst og stærke arme. Eller en vis fiskerkone kunne komme gående langs stranden og sige et eller andet der vil give mening på mellemlang sigt. Men der kommer ingen, naturligvis kommer der

ingen på denne tid af døgnet, og Sanne er helt alene i vandet. Hun vader ind på stranden. Nu er hun i hvert fald helt vågen og har fået vejret. Nu er det fuldt forsvarligt at køre resten af vejen hjem. Hun går op til bilen, men stiller sig alligevel og læner sig op ad køleren og kigger ud efter havmanden der aldrig dukkede op. Og griner en gang til. Så sætter hun sig ind i bilen, starter, bakker, vender og kører hjemad.

Der er næsten ingen trafik og der er masser af mulighed for at tænke videre. Og det er noget pjat, for hun kan da bare blive ved med at lave de billeder. Salget er stabilt og hun skal ikke længere diskutere med banken hele tiden. Men så har hun vel osse råd til at tage en chance. Går det galt kan hun altid sælge huset. Det er nok hendes hjem, men det er bare et hus, og hun kan vel bo i en kolonihave igen hvis det blir nødvendigt. Det var dengang hun drømte om at slå til og slå igennem. Og hunslog til og slog igennem. Og det var så det. Er det det det er ? Det er kommet så pludseligt, det er noget pjat. Du ved hvad du er god til, du ved hvad du dur til, hvorfor skulle du så til at lave noget andet. Og hvad skulle det så være. Hvad skulle det være. Stå i en tøjbutik og vente på kunder. Sidde på et kontor og have en chef. Passe andre folks børn, når du aldrig selv fik nogle. Du er elendig til børn, det kan du lige så godt se i øjnene, det kan du let se i deres øjne, de er ikke rigtigt trygge ved dig, du kan have slik med til dem og snakke med dem, men du kan ikke tage dem i favnen når de vræler. Du skal male, for det er det du kan. Bare fordi det er tidlig morgen og solen står op. Det er jo ikke en ny sol, det er den gode gamle sol der kommer frem igen.

Men lysten til noget helt andet, den uforklarlige og tåbelige lyst blir ved med at gnave fra maven og ud i hele kroppen. Uanset hvor meget hun vifter den væk, uanset hvor hårdt og fornuftigt hun taler til sig selv. Hun er ved at tænke sig ind i en blokering, hun skulle hellere holde øje med vejen. Der er måske ingen biler, men der kan være hunde og katte og rådyr på denne tid af døgnet. Og hun skal da passe på sin bil, passe på tingene. Bare fordi hun har råd til en ny bil eller i hvert fald nemt kan låne i banken til en, så er der ingen grund til ikke at passe på. Og man skal vel osse tænke på dyrene.

Nu er Sanne næsten hjemme. Det er de meget velkendte træer og huse og telefonpæle hun kører forbi nu. Og bilen finder selv det sidste stykke og ind i indkørslen. Hun skal ind i sin seng og sove, skal hun, ind i sin seng og sove. Og så står han der ved cykelskuret, Victor Lyckesand, naboen med den store have. Han er lige så tidligt oppe som hun er sent oppe, og de plejer da at hilse på hinanden, men han plejer ikke at stå i hendes indkørsel. Dyrker han morgenmotion, eller hvad handler det om. Han ser vild ud i ansigtet, men bestemt ikke vred. Hun er i hvert fald ikke bange for ham, knægten er kun lige fyldt tredve, han kunne have været hendes dreng hvis hun havde haft børn. Hun ruller sideruden ned og han læner sig mod bilens tag som om han havde løbet.

- Jeg er lige kommet hjem fra hospitalet, siger han.
 - Hospitalet. Er der sket noget ?
 - Ja, gu er der da sket noget. Jeg har fået en søn.
- Og det er da osse rigtigt. Tina Lyckesand har rendt rundt med en gevaldigt gravid mave i de sidste par måneder. Det blev altså en søn.
- Jamen tillykke med det, siger hun.
 - Vil du ikke med ind og have en tår morgenkaffe, spørger han.
- Hun er træt som tre alderdomshjem tilsammen og skal bare ind og sove.
- Jo tak, siger hun. Det kunne være godt med en kop kaffe.
- De går ud på fortovet og op ad Lyckesands indkørsel.
- Hvad skal han så hedde, spørger hun.
 - Han hedder Adam, svarer den stolte far.

De må være taget afsted til hospitalet midt i aftensmaden. Det hele står stadig på bordet og salaten er slattenbrun og lige til at smide på kompostbunken.

- Vi kom lidt hurtigt afsted, siger han.
 - Selvfølgelig
- Han rydder noget væk, og hun hjælper til. Skraldespanden sidder på lågen under vasken som man kunne forvente. Alle rester ryger ud, hun spørger ikke først, ikke i den varme der er lige for tiden. Og Victor Lyckesand sætter kaffe over. Maskinen gurgler snart.
- Den trænger til engang citronsyre, siger hun.
 - Jeg ved jeg skulle have gjort det, siger han. Men jeg når det vel inden Tina og Adam kommer hjem.
 - Du har vist nok at tænke på, siger hun.

De sætter sig ved bordet i køkkenet med hver sin kaffekop. Han tænder en smøg og byder osse hende. Hun siger nej tak, hun er holdt op for flere år siden. Og nu er det osse ved at være slut for ham, i hvert fald inde i huset når sønnike kommer hjem.

- Det blir spændende at se hvad han blir for en, siger Sanne.
- Han blir en god dreng, siger Victor, vi har selv lavet ham.
- Ja ja, siger hun og gaber dybt og inderligt.

Hans stemme blir meget fjern og hun kan ikke høre hans næste sætning. Det er heller ikke vigtigt for hende, det er vigtigt for ham, og hun nøjes med at brumme en lyd der kan være et svar på hvad som helst. Det hele er lidt fjernt nu, turen hjem og overvejelserne i strandkanten og Victor Lyckesand og hans nye lille dreng. Hun skal bare sove nu, sove og sove og sove indtil hun vågner helt af sig selv. Og så opfatter hun alligevel et sted at han siger noget om en japaner. Japaner ?

- Ja nede i nummer fjorten, siger Victor. Jeg ved ikke om han er flyttet ind eller bare er på besøg. Jeg har ikke snakket med ham. Det er bare skægt at

opleve at verden kommer nærmere. Det er den verden lille Adam skal vokse op i.

Sanne er ligeglad med lille Adam, hun vil hellere høre mere om japaneren. Men Victor kan ikke fortælle mere, for han ved ikke mere. Og Sanne aner ikke hvorfor det nu pludseligt skal interessere hende at der bor en japaner nede i nummer fjorten. Hun er vist ikke helt sig selv efter den sidste uge og den sidste nat. Hvis ikke hun vidste bedre, kunne det føles som en forelskelse. Men hvem skulle hun være forelsket i, der er ingen.

- Jeg blir nødt til at gå ind og sove, siger hun. Jeg kan nærmest hverken høre eller se længere.

Victor Lyckesand blir helt flov over at han sådan har slæbt hende med ind til kaffe, han er bare så lykkelig. Og det synes hun da han skal have lov til at være. Han har en god grund til at være det. Det har hun ikke, men af en eller anden grund er hun det alligevel.

Hun rejser sig og tømmer kaffekoppen og går ud. Og slår et smut ned forbi nummer fjorten inden hun skal ind til sig selv. Nummer fjorten er et lavt gulstenshus med et par store træer i forhaven, træer er stadig vigtige. Det ser ud som om både hus og have sover tungt i morgensolen. Sanne går tilbage til sit eget hus og går ind og lukker døren og smider kjolen og går i seng. Hun er næsten bevidstløs og burde falde i en tung søvn lige med det samme. Og måske sover hun osse, men tankerne rumler alligevel videre indeni hende. Ti år er trods alt lang tid, hun kan nå at uddanne sig til tandlæge hvis det skal være. Og det skal det ikke, men hvad skal det så være. Det er som at være sytten år igen. Og sådan kan det være hvornår det skal være, fremtiden er lige ubestemt, hvor længe hun så end har levet. Og hvad skal det nu til med en japaner der går rundt og fløjter nede i det gule hus mens han klapper sig på lårene. Hun kan høre det lige så tydeligt, og det er naturligvis indbildning. Han åbner døren og går ud på gaden og op ad indkørslen til hendes hus og ringer på.

Hun kaster en morgenkåbe om sig, hendes hår sidder forfærdeligt, men sådan må det være. Hun åbner døren forsigtigt som en gammel kone og kigger ud, stadig uden at være helt vågen. Og der står han, japaneren, i sorte jeans og hvid T-shirt og smiler høfligt.

- Ville du noget særligt, siger han. Jeg nåede ikke ud til døren før du var gået igen.

- Ringede jeg på ?

Hun forstår ingenting.

- Nej. Klokken virker ikke, men du bankede og det hørte jeg godt.

Hun er helt overbevist om at hun ikke bankede på. Hun gik slet ikke op til døren, men stod bare på fortovet og kiggede lidt.

- Du må have hørt syner, siger hun. Jeg bankede ikke på, jeg gik bare forbi.

Hun kan tydeligt se at han ikke tror på hende. Han tror hun er tosset i hovedet, en tosset gammel kælling. Men hun er helt sikker, hun bankede ikke på.

- Bare en gang, siger han. Bum bam bum bam.

- Jeg er ked af det, men jeg forstår ikke hva du taler om. Og jeg har kørt bil den halve nat, så jeg er nødt til at gå ind og sove videre.

Og han er en høflig japaner, så han siger hende ikke imod. Han siger undskyld og tænker helt tydeligt på at bukke, men gør det trods alt ikke. Og så går han tilbage til sit gule hus der er nummer fjorten, og hun lukker sin hoveddør og låser den og går ind i soveværelset og smider morgenkåben over en stol og går i seng og sover.

Men allerede ved middagstid er hun lysvågen og står op. Hun er bestemt ikke udsovet, men gemmer resten til i aften. Hun hænger morgenkåben op på sin rette knage og tar et bad og tar tøj på. Køleskabet ser lidt tomt ud, så hun må et smut til bageren. Han har heldigvis et lille udvalg af pålæg selvom det er lidt dyrere. Man er nødt til at have noget at spise, og der er for langt at gå, i hvert fald når man er sulten. Men det er osse for tåbeligt at tage bilen, og parkeringspladsen er altid fyldt om søndagen. Hun roder sin cykel frem fra bag en bunke papkasser i garagen, og den har det godt. Så cykler hun forbi nummer fjorten og ind til centrum hvor bageren ligger. Der er ingen kø i butikken, det er klokken alligevel for mange til. Hun finder det pålæg hun vil have og beder om to brød, et trekornsbrød og et hjemmebagt rugbrød. Hun får det hele i en plastikpose med et gult telefonnummer på og betaler. I døren møder hun japaneren. Hun hilser på ham, og han ser på hende og smiler venligt. Og hun er bestemt ikke sikker på at han kan genkende hende i pænt tøj og håret sat ordentligt. Hun sætter plastikposen i cykelkurven og fortryder at hun ikke osse købte en bolle eller noget andet som hun kunne spise med det samme. Nu skal hun hjem til sit køkken og brødkniven først.

Brødkniven ligger i skuffe nummer to sammen med grydeskeerne. Hvis han japaneren kommer og skal bruge en af gryderne fra skabet og bukker sig ned efter den kan hun tage grydeskeerne og klaske ham på ballerne. Bum bam bum bam. Hun tar kniven, lukker skuffen og skærer sig en skive hjemmebagt rugbrød. Rullepølsen er allerede skåret i pæne og lige tykke skiver og skal bare pakkes ud. Der er ingen grund til at bruge smør, hun kan godt selv holde pålægget fast på brødet. Vandet koger og hun laver en kop te og tar koppen og det halvspiste stykke brød ind på sit atelier. Ikke fordi hun skal arbejde, det er en fridag i dag, men man kan da godt kigge. Der står tre dødebilleder med ryggen til ved radiatoren under det store vindue mod nord. På arbejdsbordet ligger et lille blankt lærred og en bunke fotografier af hænder og fødder. Hun tar lærredet op og en pensel og slår på rammen. Lyden er ikke særligt spændende, nærmest lidt kedelig. Det er ikke lydens skyld, det er bare lærredet der ikke kan spændes op til lyd. Måske skulle hun

give sig til at male på skind i stedet for, måske er det bare det hun vil. Hun er slet ikke sikker, men det har hun heller aldrig haft det godt med at være.

Skal hun finde lyden eller skal hun male på den. Ikke i dag i hvert fald, hvor hviledagen skal kommes i hu. I hvert fald. Bare det ikke blir for indviklet. Eller det skal måske være indviklet, når nu verden er sådan. Et eller andet sted føles det godt i maven at mærke den nagende tvivl, den fortvivlende tvivl, den tvivlende tvivl. Og hvad er det hun har spist. Rugbrød med rullepølse på. Rullepølse på, rullepølse på. Hvad det skal have med en japaner at gøre er simpelthen ufatteligt. Hun skulle have hørt bedre efter i Victor Lyckesands køkken. Hvis han ved noget, det lød ikke sådan. Der er vigtige lyde end hvad han lød til.

Og sådan blir det ved i timevis uden billeder på. Som om hun var et fjernsyn hvor billedrøret er gået og kun højttaleren virker. Og hun er selv højttaleren, og hun er den eneste der kan høre den. Den eneste endnu. Hun aner ikke hvad hun skal gøre ved det. Hen mod aften er hun så træt at hun ikke gider spise. Hun drikker noget vand, for man skal huske at drikke, men det er osse det hele. Så sætter hun sig foran sit rigtige fjernsyn hvor det hele stadigvæk virker og ser alt hvad de sender på en helt tilfældig kanal. Og det er bestemt ikke godt nok. I morgen er det en almindelig arbejdsdag, og de kommer med de billeder der ikke er blevet solgt. Det er de fleste af dem, der var ikke mange røde klatter på den udstilling, men hun har heller ikke forventet andet i sådan en lille fattig provinsby. Bare de har nydt det. Hun nød det i hvert fald selv, og hun fik da osse noget med. Det vigtigste er at få noget med, det andet er bare penge, og det er ikke så vigtigt. I hvert fald ikke hvis man ikke lige står og mangler. Sanne er privilegeret og ved det godt. Det har sine fordele ikke længere at være sytten år og i nittenhundredeoghalvtreds.

Hun vågner på sofaen med alt tøjet på, men hun har da fået slukket fjernsynet. Det hamrer på døren og lyset vælter ind. Udenfor står to kvinder og en irgrøn kassebil. De kommer med hendes billeder og er glade og unge og har sommerferie. De er sikkert skolelærere begge to og pludrer løs til hinanden med tøj i skrappe farver. Den ene har farvet håret meget rødt, den anden er helt hvidhåret, og det er tydeligvis osse noget hun får lavet.

- Hvor skal vi stille dem, spørger de og bærer ind og bærer ind, og det eneste der er solgt er selvportrættet fem til den lille bankmand med de rare øjne og så et havebillede til kunstforeningen, og det var jo en del af aftalen. De afregner minus de tredve procent til udstillingen, osse det de selv har købt, og det er så ok.

- Farvel og tak for samarbejdet, og det kan vi sagtens gøre igen en anden gang, siger de og kører pludrende afsted i deres irgrønne bil.

Sanne står i døren og vinker. Hun så dem tydeligt og klart i alle deres farver. Inde i atelieret står billederne nu og fylder, og hun går ind og vender dem alle sammen så de vender ryggen til og ikke støjer for meget. Så tar hun en

kittel på og står lidt og trommer på et lærred. Måske skulle hun se at få noget morgenmad og et bad. Et bad i hvert fald.

Men hun står og tørrer sig hamrer det igen på døren. Hun svøber håndklædet om sig og åbner. Det er ikke en japaner, det er ikke engang en bankmand, det er den røde og den hvide skolelærer der har glemt at få hendes kvittering for pengene. De siger undskyld og får den underskrift og kører igen. Og Sanne går ind i sit soveværelse og vælger noget tøj. Ikke noget stribet, Sanne Bruun, men noget hvidt, noget helt hvidt. En hvid nederdel og en hvid silkebluse og en hvid halskæde. Hvis hun sætter håret op kommer hun til at ligne en sommerfarmor på vej til en familiefrokost. Hun roder lidt i håret for at se hvor lyst det er blevet inde ved hovedbunden. Det skal snart have en omgang, skal det. Måske allerede i eftermiddag når hun holder fri. Hun putter sit kamera i håndtasken og går ud og låser sin gadedør. Så går hun ud i en helt tilfældig retning, forbi nummer fjorten, og er spændt på hvilke motiver der vil komme hende i møde.

Hun kender vejen fra ende til anden, der er villaer hele vejen ned til skoven, og skoven er næsten lige så velfriseret som haverne på vejen derhen. Og noget i hende protesterer, hun har slet ikke noget at gøre her. Hvis det er her hun skal hente billederne, kan hun lige så godt give sig til at producere blomsterbilleder på samlebånd, male dem på sort fløjel, det ville da være et udsagn, et ærligt udsagn. Hun går helt alene og griner ud i luften, og hun møder ikke nogen der kan tro hun er tosset. Men måske er det lige det hun er. Ude østpå, ude mod vandet kan hun høre en gøg. Den blir ved og ved og ved, og hun må opgive at tælle hvor mange gange det blir til. Hun kigger op og får øje på japaneren der sidder halvt oppe i et birketræ og svinger med benene uden hverken kamera eller kikkert.

- Hvad laver du her, spørger hun.

- Jeg lytter, siger han.

- Til Gøgen, spørger hun, til kukkene ?

- Nej. Jeg koncentrerer mig om stilheden mellem kukkene. Pauserne blir længere og længere. Ikke ret meget, men hvis man lytter længe nok kan man høre det.

- Er det da lettere at høre det oppe i et træ ?

- Overhovedet ikke.

Hun tar kameraet op af tasken.

- Må jeg tage et billede af dig, spørger hun.

- Det må du da gerne, svarer han. Men det kan du ikke bruge til noget.

Hun tar for en sikkerheds skyld tre forskellige billeder fra tre forskellige vinkler. Ikke for at bruge dem til noget maleri, det blir nok ikke aktuelt, men for at fastholde det på en eller anden måde. Det er vel det man først og fremmest har fotografier til.

Og det er i sidste øjeblik hun får taget de billeder, for nu kommer han ned, klatrer hurtigt og hopper det sidste stykke, elegant ned i knæene og op igen som en springgymnast.

- Men jeg må videre, siger han. Den gøg er jo utrættelig selvom pulsen er faldende.

Han går tilbage mod byen. Hun er nødt til at gå videre ud i skoven. Lyden af gøg kommer tættere og tættere på.

Det er sommer og ferietid, og det er gnistrende solskinsvejr, så der er andre ude i skoven. Familier på tur med besøgende børn inde fra byen og støjende børnebørn. Nogle står stille og lytter efter kukkelydene, andre har en hel masse tanker helt andre steder. Ganske få unge par har vovet sig ud i varmen og går hånd i hånd, adskillige løber for sundheden med sveden dryppende fra arme og ansigt. Det er skovens synlige musik, og den usynlige fugl sætter tempoet. Kukuk kuk kukuk. Og ligegyldigt hvor tæt på man kommer, får man aldrig øje på den. Og det er heller ikke meningen med den fugl og den jævnt kedelige udseende, så vidt hun husker. Nu kan hun vende om med tomt kamera, det er ikke her hun skal finde billeder, så meget er sikkert. Og det er til gengæld usikkert om hun skal finde dem andre steder. Hun har været langt væk og hun har været tæt på. Helt helt tæt. Måske er der bare ikke flere. Det bobler i kroppen af underlig fornøjelse, som om hun har fået champagne. Det har hun ikke.

Derhjemme er Victor Lyckesand ude at lufte sin nye søn for første gang, op og ned ad vejen med en funkende ny barnevogn og et håb om at blive mødt. Så hun må da derover og kigge ned. Knægten ligger bare og sover og gør intet væsen af sig, men han er da meget køn.

- Det er en nydelig lille dreng du har lavet der, siger hun.

Og Victor Lyckesand gir sig til at fortælle om ligheder og forskelle i forhold til andre babyer i familien og på fødegangen, og fødslen og jordemoderen og den formiddag for ni måneder siden hvor miraklet vist blev påbegyndt. Det var både en glæde og en fornøjelse og helt efter planen. Tina ligger derinde og hviler sig, hun er stadig meget træt. Sanne smiler ærligt og lykkeligt til Victor Lyckesand.

- Men hvad var det for noget du fortalte om en japaner i nummer fjorten, spørger hun.

- Det kan jeg ikke huske. Jeg har bare set ham.

- Det har jeg osse, siger hun. Men nu skal jeg ind og arbejde. Fortsat god tur med sønnen.

Hun går ind i sit hus. Posten har været der, og der ligger en lille bunke under brevsprækken. Telefonregningen og en invitation fra kunstforeningen i Lemvig. Og en tyk konvolut med et kassettebånd i. Der er afsender på konvolutten, og båndet er fra Marie. Marie Bramming som hun kendte dengang på akademiet. De gik ikke på hold sammen, men de stod begge

model engang imellem for at få lidt ekstra til huslejen. Og så gik de i byen bagefter. Og det var vel hvad de havde sammen, så hvorfor i alverden sender hun et bånd. Der er ikke noget brev med, bare kassetten i konvolutten med afsender på. Fra et sted ved kysten oppe nordpå. Der var noget med en film på et tidspunkt, og osse nogle digte. Sanne har ikke set noget af det, så meget veninder var de heller ikke, bare en øl i ny og næ ovre på Hviids eller et andet sted. For at få varmen tilbage i kroppen, sagde de og grinede. De var modelkollegaer, ikke sammen som professionelle kunstnere. Det var deres frikvarter og de talte om fyre og madlavning og lejligheder og familien ude i provinsen. Og nu var de begge to voksne kvinder ude i provinsen og havde ikke noget med hinanden at gøre længere. Det var den tid. Og nu altså det bånd som hun er nødt til at høre. Hun sætter det i anlægget, og i første omgang vælter noget hurtig og voldsom musik ud i stuen. Hun er næsten sikker på at hun aldrig har hørt det før. Men Marie har altså sendt det til hende. Er det så sådan noget hun hører ?

Efter musikken virker det som stilhed, men der er en svag hvisken på båndet. Den er så svag at hun er nødt til at spole tilbage og skrue op. De sidste takter af musikken brager ud, og så kommer Maries stemme.

- Hej Sanne, hvisker hun. Jeg tror ikke du kender musikken, det er tre tossede amerikanere, og de kalder orkesteret 'Husker Du'. De staver det bare med prikker over u'erne i et fortvivlet forsøg på at give det et skandinavisk touch. Men ellers er de meget gode, synes du ikke ?

Sanne kan sagtens genkende stemmen. Og tilbøjeligheden til vild musik overrasker hende ikke. Hvis hun skulle sætte et tillægsord på Marie, skulle det nok være vild. Og det skal det stadig, skønt hun må være omkring de tres nu. Hun er vel stadig et par år ældre end Sanne. Det betød faktisk noget dengang, og da Marie tog til London i nittenhundredetres, var det Sanne der holdt op med at svare på breve. Det havde måske været hendes lidt sene ungdomsoprør, der osse dengang skulle klares inden man fyldte tredve.

Der kommer endnu en sang eller hvad man skal kalde det på samme lydniveau som før, så Sanne er nødt til at skrue ned i en fart. Hun griber sig selv i at høre efter musikken, og hun er tæt på at indrømme at den i hvert fald er interessant. Og da sangen er slut er hun nødt til at skrue op igen for at høre Marie hviske videre.

- Så husker du, Sanne, husker du mig og alt det vi snakkede sammen om når vi sad på de værtshuse. Hvordan Livet og Døden og Kunsten fik den store tur.

Det husker Sanne slet ikke, de talte da aldrig om store ting, måske lige bortset fra kærlighed, og så var det altid et konkret forhold der var på banen, et af Maries.

- Derfor vil jeg invitere dig herop i min lille have, fortsætter stemmen. Jeg håber du kan komme på fredag engang sidst på eftermiddagen. Skal vi sige klokken fem ?

Så kommer der igen musik, og denne gang er det ikke amerikansk hurtigmusik, men sidste sats af Beethovens sjette. Og det var det.

Det kan slet ikke lade sig gøre, ikke med det varsel. Der er sommersamling i gruppen på fredag, en skovtur med mænd og koner og børn og enkelte børnebørn. Og her er de store emner reelt på banen, her tales seriøst om kunst og kunstopolitik. Og hvordan skulle Marie kunne vide noget om det. Så invitationen er håbløs. Spændende måske, men helt håbløs. Hun kan da ikke for alvor regne med at man kan stille en fredag med fire dages varsel. Eller hun har måske gang i et eller andet konceptuelt projekt, og det er slet ikke meningen at Sanne skal dukke op. Eller osse skal det være usikkert, en undersøgelse af en spinkel chance. Der er ikke mulighed for at ringe afbud. Og der skal i hvert fald ikke svares pr brev, så kan hun finde det på en udstilling om et halvt år i en eller anden installation som hun måske ikke kan stå inde for. Det er ikke til at vide hvad konen har gang i. Sanne skal bare smide det bånd i skraldespanden og brænde konvolutten, så er den sag ude af verden.

Ikke fordi hun er puritansk, slet ikke. Den slags undersøgelser kan da være både gode og fornøjelige. Men hun vil ikke manipuleres med, og da slet ikke af en bekendt som hun ikke har haft kontakt med i næsten tredve år. Marie kan få lov til at lave sine stunts i fred, hun skal bare ikke blande Sanne Bruun ind i dem. Der er et navn at tænke på, og hvis hun skal være ærlig, osse en kundekreds. Og nok har hendes billeder da kant og skarphed, og nok undersøger de maleriets muligheder, men samtidig skal de kunne hænge i hovedkontorerne i banker og pensionselskaber uden at associere alt for meget til drab på dyr og religiøse ritualer. Det skal være følelsen af noget skabende, ikke noget destruktivt, ikke noget alt for skræmmende. Det må gerne ridse og kradse og være lidt usikkert. Men ikke uafvendeligt, ondt og håbløst. Og det er ikke bare bankerne hun tænker på, det er osse det livssyn hun vil stå inde for.

Måske er det bare en fordom at Marie er kommet derud, Sanne har ikke set filmen, ikke læst digtene, ikke oplevet installationerne. Hun kan svagt huske nogle anmeldelser og tanken om at de da passede meget godt ind til de gamle oplevelser med Marie, især når hun havde fået et par stykker for meget indenfor vesten. Som dengang hun varmede en gaffel i et stearinlys og lavede mønstre af brandmærker på sin venstre underarm. På undersiden. Så skulle Sanne hurtigt hjem og ordne vasketøj til næste dag, det husker hun tydeligt, det havde været ubehageligt på en helt forkert måde. Det var sidste gang hun havde sagt ja til små skarpe på bordet. Så for en sikkerheds skyld vil hun bare ignorere den invitation. Hvis hun bare brænder konvolutten har hun ikke engang en adresse. Så kan hun ikke komme. Og hun har meldt sig til den skovtur og lovet at have sodavand med. Og hun plejer at have slik med til børnene - og de voksne. Og de vil blive slemt skuffede alle sammen

hvis hun ikke kommer med i år. Det plejer at være særdeles hyggeligt. Der er ingen tvivl i hendes sind. Ingen tvivl.

Hun lader båndet blive siddende i anlægget. Hun kan godt høre musikken igen uden der er fare for at hun ombestemmer sig. Bare hun får brændt den konvolut. Hun skal huske at have den med ud i haven. Så kan hun ofre den på fliserne et sted, det kan være hendes private lille installation. Men først skal hun læse brevet fra Lemvig, forretningen skal passes når man er selvstændig. Og det er det hun er. Selvstændig. Hun siger ja til det hun vil sige ja til og nej til det hun vil sige nej til, fordi hun vil, og ikke af nogle udefrakommende grunde. Og hun kan ikke ringe og fortælle det, at sådan er det altså, og derfor må hun gøre det meget klart for sig selv. Og så må hun se at få åbnet det andet brev.

Hun kender godt foreningen i Lemvig, hun har udstillet ved dem et par gange før. Denne gang vil de have hende med i en fælles udstilling sammen med en yngre japansk grafiker der kalder sig ooo, og hun er usikker på om det skal læses som o'er eller nuller. Det er ikke et navn hun har hørt om før og er først lidt forundret over at blive sat i den sammenhæng. Men da hun ser eksemplerne på grafikken kan hun godt se hvad det går ud på. De har den næsten fotografiske realisme og den lidt skæve beskæring til fælles. Det er jo osse japansk, den beskæring, husker hun nu. Og samme vinkel på andre motiver. Han eller hun, hun ved sgu ikke om det er det ene eller det andet, han eller hun arbejder i hvert fald i de medsendte eksempler med bylandskaber hvor forgrund og baggrund står lige skarpt og lige detaljeret. Lige. Så de på en måde blir noget flade og tredimensionelle på en gang. Det er godt, næsten så godt at det kan blive problematisk at hænge sine egne billeder op sammen med. Hun vil i hvert fald være nødt til at bruge banaliteten som en styrke hvis hun skal være med her. Så måske skal det være morgenfruerne igen. Og måske nogle rigtigt store blomstermarker, valmuer, hør og purløg. Og raps måske, hvis hun kan nå det. Blomster i overflod og monokultur. Med reference til de franske valmuer. Solsikker, solsikker. Men hun må se nogle flere af de ooo billeder. Hvorfor skal de unge kunstnere osse arbejde under pseudonym. Er det pop eller graffitten der smitter af her. Hvis hun havde kendt det rigtige navn, så havde hun vidst mere. Selvom et japansk navn nok ikke havde røbet kønnet for hende. Og af en eller anden grund er det vigtigt at vide om det er han eller hun. Motivvalget peger på en mand, men man kan aldrig vide med de unge. Og slet ikke ude fra østen. Hun må en tur på biblioteket. Og de ved vel noget i Lemvig, det må de gøre. Og måske kan hun lokke noget ud af dem, hvis hun bare ved hvordan det fjollede navn skal udtales. Og det ved hun ikke. Hun kan sige nul-nul-nul, måske som en slags vittighed, for sådan udtales det i hvert fald ikke i Japan, og det har alligevel sin egen reference her i landet. Der er da noget med de der Steppeulvene, selvom det ved de måske ikke i Lemvig. Marie ved det garanteret, men hun ved vel ikke noget om japansk

grafik. Måske skulle hun hellere holde fri og få farvet det hår. Hun skifter til hvid morgenkåbe og går i gang.

Men selvom beslutningen er taget og håret får endnu engang vask, kan hun ikke slippe spørgsmålene. Og folk der tror at kunstnere aldrig arbejder. Hvis de ikke passer godt på arbejder de altid. Og i dag kan hun ikke passe på. Der har været alt for meget fra alt for mange sider, alt for ufokuseret. Så forvirret plejer hun ikke at være i hovedet. Det praktiske med håret kommer helt af sig selv. Det får farve, det får lov at sidde og det blir skyllet, resultatet blir helt fint. Og imens kører Marie og japaneren, - den ene eller den anden eller dem begge i en vild forvirring, 0014, gad vide hvad man får hvis man ringer til det nummer, Lemvig, for ufokuseret. Hold nu fri for filan. Gå over og besøg nogen, snak om vejret. Frikvarter, som dengang med Marie, før hun tog til London og fik langt hår og korte kjoler, hun har set billeder. Måske skulle hun tilbyde Tina og Victor Lyckesand at male et portræt af deres nye søn men han stadig ligner en nyfødt. Det vil være arbejde og fritid på en gang, og det vil være fokuseret så hun kan falde til ro. Men hun kan ikke bare brase ind, de sidder og spiser lige nu, måske. Måske skulle hun hellere lave mad, der er noget i fryseren og grøntsagsskuffen der må kunne bruges til et eller andet.

Efter maden forsøger hun igen at falde i fjernsynet. Men i dag er hun ikke træt nok til at ignorere hvor elendigt det er. Hun zapper rundt lige så ufokuseret som hun tænker, så hun blir endnu mere rodet i hovedet. Lige så rodet som skufferne ude i køkkenet med de overfyldte bestikskuffer. Hun slukker for tossen og sætter en plade på anlægget og går ud i køkkenet for at sortere skidt. Vivaldis fagotkoncert og så ud på køkkenbordet med det hele. Der er ingen grund til at have over tyve spiseskeer liggende, og slet ikke når de ikke er ens. Hun sorterer så der kun er syv tilbage, så bakken ikke flyder over. Og nu bakken er tømt, kan den lige så godt få en tur under hanen, og skuffen kan støvsuges. Vivaldi brager ud i huset og hun står og danser i benene mens hun arbejder. Gafler, knive og teskeer sorteres, syv af hver må der være,- og en strikkepind, ikke mere. Alt det overflødig kommer i en plastikpose fra Irma. Så kommer turen til den næste skuffe, den med de skarpe knive og grydeskeer og piskeris. Der er altså ikke noget der kan sorteres fra, men det kan sagtens ligge mere overskueligt, og skuffen her kan osse trænge til en omgang med støvsugeren. Hun går ind i stuen og skruer op for musikken, så den bedre kan komme igennem støvsugerlarmen. Og selvom det stadig er ret lyst, tænder hun lyset i køkkenet så hun kan se alt hvad hun laver. Hvordan i alverden kan der lande så mange krummer i en skuffe der næsten altid er lukket. Hendes fødder tramper i køkkengulvet i takt til fagotten og orkesteret mens de skarpe knive lægges pænt ved siden af hinanden så hun kan se dem alle sammen. Grydeskeerne må hun finde et andet sted til. Der er ingen ledige skuffer, og alle skabe er fyldt op. Men hun har den syltekrukke i kælderen, og der kommer garanteret aldrig hverken

agurker eller asier i. Hun tar Irmaposen med ned og krukken med op. Vivaldi kan høres helt ned i kælderens, og hun danser op ad trappen med krukken og slår takten i bunden med den ene hånd. Den kan stå på køkkenbordet, den krukke, med både grydeskeer og piskeris i. Men kan da osse for en stund stå på hovedet så hun kan tromme på den med grydeskeerne. Hendes hår er helt tørt nu og kan flagre fra side til side. Udenfor på gaden går japaneren fra nummer fjorten forbi. Han kigger op på køkkenvinduet. Men han kan tænke hvad han vil, kan han. Klap, en på krukken så den flækker.

Hun slukker lyset i køkkenet og løber ind i stuen og skruer ned for musikken og samler den hvide morgenkåbe tæt om kroppen. Grydeskeerne og piskeriset ryger alligevel ned i skuffen til de skarpe knive. Krukken kommer først ud i morgen. Ned til bunken, så der er noget at tage af når der skal bruges skår i bunden af en potte. Hun slukker helt for musikken og tænder fjernsynet. Og nu er der en interessant udsendelse om Berlin fra femogfyrre til niogfirs. Kunstens rolle. Måske ikke så meget billedkunst, mere teater og musik, men alligevel. Og så er det en rimelig sengetid. Hun slukker lys og fjernsyn og putter sig ind under dynen. Det er stadig ikke koldt, slet ikke, men der er en rar fornemmelse under dynen alligevel. Og det er lige før hun falder i søvn, så kommer hun til at tænke på gadedøren, der vist ikke er låst. Hun springer ud af sengen og ud i gangen. Hun kender vejen, så der er ingen grund til at tænde lys. Hun låser, og der er ingen der skal banke på lige nu som hun står her. Og der er heller ingen der banker på, så hun smutter tilbage til dynen og falder i søvn.

Hun vågner af sig selv, hun er selvstændig. Hun kigger alligevel på sit armbåndsur og må lige fiske et par læsebriller fra sengebordet for at være helt sikker. Klokkeren er over ni. Og hvad så. Hun laver kaffe og spiser den sidste skive rugbrød med rullepølse. Hun må se at få handlet i dag. Og hun kan godt tillade sig at ringe til formanden i Lemvig, han er pensionist og er sikkert hjemme nu. Hvis ikke han er ude at male, han maler stadig ude i det fri, og han er stolt af det, og det kunne osse være helt fint hvis han var god nok, men det er han desværre ikke. Han maler pænt, og det er det hele. Og det er i øvrigt ligegyldigt, bare han er hjemme og kan tage telefonen. Og det kan han og det gør han, og de får en længere snak om at Sanne gerne vil se lidt flere eksempler på den japanske grafikers arbejde. Og hun opfatter da at det er en kvinde, en meget ung kvinde, og at de i hvert fald osse i Lemvig udtaler det nul-nul-nul, og det gør de sikkert ikke i Japan. Men hun er positiv og amatøreren i Lemvig er positiv og vil gerne sende nogle flere billeder og kopier af hvad de ellers har fra agenten i Tyskland. Og de regner med at det skal være fra midt i oktober til først i december, for derefter har folk alligevel så travlt med julen at de ikke kommer på udstillinger uden nisser og hjerter. Det kunne hun da osse tage som motivkreds og kommentere udstillingsbetingelserne, men det ville ikke bare være naivt og

banalt, det ville være camp og Koons, og der vil hun ikke være. Det kan godt være at ironi er moderne, men det er kun noget værd hvis den blir modsagt. Man skal stå ved sin egen generation. Man skal stå ved sig selv. Selvstændigt. De ringer af og hun vender tilbage til sine blomstermarker. Hun kan ikke bare gå ud og finde dem, så de må males efter hukommelsen. Og så må hun på biblioteket og have fat i nogle floraer så detaljerne blir rigtige. Så god er hukommelsen heller ikke. Så kan hun samtidig spørge til materiale om den der nul-nul-nul, der må være nogle artikler et eller andet sted. Og hun kan få handlet på vejen, så hun kan få noget mad i huset.

På biblioteket kender de ikke noget til en kvindelig japansk grafiker ved navn nul-nul-nul eller ooo. De vil gerne prøve at spørge forskellige steder, men de kan ikke garantere noget. Måske skulle hun selv prøve at kontakte agenten. Måske, hvis ikke de kun taler tysk. Et par floraer kan hun i hvert fald låne. Purløg og valmuer, raps og hør og majs for en sikkerheds skyld. Den samme blomst i række efter række, med variation i stænglen, men ikke i blomsten. Måske. Og så i supermarkedet efter rugbrød og pålæg og frosne grønne bønner og røget skinke og et par flasker hvidvin. Det er velfortjent alt sammen. Hun må have fat på originalformaterne på de der stykker grafik, eller osse må hun gætte. Men de kan ikke være for store, de billeder hun selv skal lave, for så kan hun ikke nå det. De skal nok være kvadratiske. Eller runde og med hundeskind på. De spiser vist ikke hunde i Japan, det er i Kina. Så skal hun i hvert fald ikke have morgenfruebillederne med.

Hun blir noget forbavset over beløbet ved kassen, men køen er lang og hun vil ikke sinke de andre kunder. Hvis hun nu tar fejl. Hun forsøger at kontrollere sin bon i lyset udenfor forretningen, men hun har ikke briller med, hun har næsten aldrig brillerne med ud, og tallene på den bon er for små. Og hun har vel råd til at blive snydt lidt og betale to gange for skinken eller hvad fejlen nu er, hvis det da er en fejl. Men det irriterer hende. Det mest irriterende er at hun kommer til at se ud som en forvirret gammel kone. Så hjælper det ikke at farve håret. Hun står der i spejl billedet i butiksruden og roder efter priser i sit indkøbsnet. Og de er skrevet med lige så små tal som på strimlen. Det er håbløst. I lørdags da hun legede med den lille flinke bankmand var hun stadig den samme som dengang hun stod på akademiet, som dengang hun var i Italien for at plukke druer, og samtidig plukkede så meget andet, hun er stadig nødt til at smile ved tanken, som dengang hun solgte sit første billede for hundrede kroner og en tur i en åben sportsvogn og fik håret ind i øjnene, og dengang var det ikke farvet, som dengang hun stadig kunne spille håndbold. I lørdags var hun da ældre end dengang, men hun var stadig den samme Sanne. Nu er hun næsten en anden. Spejl billedet i butiksruden står uklart, hun vil aldrig kunne male det. Og tænk at vide sådan noget. Det er lidt skræmmende, men ikke så ubehageligt endda. En bil kører forbi lige bagved hende med åbne vinduer og drøn på anlægget. En af de sange der var på båndet fra Marie, hvad er det nu de hedder, husker du. Hun

vender sig for at se hvem der kører, og det er en ung mand i ternet skjorte. Bilen drejer ned ad en sidegade og lyden forsvinder fra gaden, men ikke fra hendes hukommelse. Hun skal se at komme hjem og få den pose bønner i fryseren i en fart. Nettet kommer i cykelkurven, og så tramper hun hjem. Dejligt at hun har fået fundet den frem. Det går jævnt opad og følelsen af styrke vender tilbage. Fokus på vejen. Inde på fortovet står en beruset mand og letter sig opad en hæk. Hun kan høre hvordan det plasker og se hvordan det løber fra hækken og ud på fliserne, så han står midt i søen selv. Han er ret ulækker, er han, og så på denne tid af dagen. En pæn mand det er gået galt for. Tøjet har vist været dyrt engang.

Bønnerne kommer i fryseren og hun går ned i kælderen og skærer lister ud til rammer. Fire rammer skal hun bruge, det skal være fire billeder, kvadratiske, en meter på hver led. Hun samler, skyder lærred på, sætter kiler i og grunder. Det tar det meste af dagen. Undervejs må hun op og holde pause, drikke kaffe og spise et par stykker mad., Det nyindkøbte brød og det nye pålæg. Direkte fra køkkenbordet mens radioen spiller. Og så ned i kælderen igen og blive færdig. Fire kvadratiske lærreder der er parate til at modtage blomstermarkerne. Det var en arbejdsdag. Og kvaliteten er som den skal være, for hun har selv stået for den. Hun signerer dem på bagsiden med pegefingern, SB90. Det kan ikke ses, men hun ved det. Så åbner hun blusen og signerer på samme måde sit eget venstre bryst. Hun ved ikke hvad det skal gøre godt for. Hvor var han ulækker, manden der stod og pissede på sine egne sko. Hun lukker hurtigt blusen igen og går op i køkkenet og tar et glas vand. Haven må osse trænge. Krukkerne i hvert fald, og krydderbedet skal have. Hun tar den store grønne vandkande og fylder den. Ti kilo er stadig ikke noget problem for hende. Hun går ud. Naboen er osse ved at vande. Ikke Lyckesand men idioten på den anden side, hun ved ikke hvad han hedder og hun gider ikke vide det. Han står med haveslangen og vander sin plæne. Det er ikke bare forbudt, det er tåbeligt. Det er i det hus hvor de har hængt røde gardiner op i badeværelset. Konen er en lille forsagt mus og ser ud som om hun er ti år ældre end ham, og de har to biler i indkørslen, en Volvo og en lille Fiat. De interesserer hende ikke det mindste, men de irriterer hende af og til. Som nu den havevanding.

Hun sætter den grønne have ind i huset igen og får øje på Tina Lyckesand og barnevognen. Hun er da nødt til at gå ud og sige tillykke til hende osse.

- Tak, siger Tina Lyckesand.

Og Sanne siger at hun gerne vil lave et babyportræt til dem, og Tina Lyckesand siger at de har de ikke råd til, og Sanne siger at det skal være en foræring hvis hun får lov, og det får hun. Så hun henter sit kamera og tar billedet af det lille bitte ansigt inde i barnevognen, og der er så dunkelt under kalechen at blitzten fyrer af, og drengen vågner og græder. Og Sanne er nødt til at sige undskyld, og Tina Lyckesand siger at lille Adam alligevel skulle til at vågne og det gør ikke noget. Sanne kan endnu engang mærke

hvordan det er aldrig selv at have fået det barn. Og hun siger igen at hun da er blevet så rigeligt befrugtet og at resultatet har været hendes billeder, og bare hun siger det stædigt nok kan hun osse selv tro på det. Hun siger farvel til den glade og bekymrede mor og bærer sit kamera ind i sit eget selvstændige hus. Der er kun to billeder tilbage på filmen, så skal den til fremkaldelse. Hun tar et billede af sin venstre hånd og et af sin højre fod. Så er der ikke plads til mere, og hun kan få afleveret filmen.

Hun blander sennep og allehånde og brun farin og smører et tykt lag på skinken. Hun signerer den ikke, men sætter den bare i ovnen for svag varme. De fire lærreder skal vente til i morgen, men hun må have lavet et til portrættet af ungen. Hun er nødt til at få lavet det billede ret hurtigt, hun kan blive helt stresset af alt det hun skal nå. Og det er noget pjat, for hun har selv sat sine deadlines, og hun kan bare lave dem om hvis hun vil, men så er det ikke længere deadlines, så er det livliner i stedet for, og livliner koster altid et eller andet. Hun går i kælderens og laver en blændramme til portrættet og skyder lærred på. Det er en slags fritidsarbejde. Så går hun op igen og venter på sin skinke, så der er ingen grund til at sætte bønner over endnu. Hun hører Maries bånd endnu engang og skruer ikke op for hviskestemmen. Den behøver hun ikke høre, men hun vil gerne høre musikken, både de tossede amerikanere og Beethoven, hvem det så end er der spiller den sjette her. Da den starter er hun nødt til at sætte sig og puste. Det kan hun alligevel ikke danse til, ikke på den måde i hvert fald. I morgen skal hun ned med filmen. Men hun når ikke at få billederne inden weekenden. Det er trods alt osse blomsterne der er de vigtigste. Dem kan hun begynde på i morgen. Men først i morgen, nu har hun fri. Skinke kan godt bruge en halv time til, men så kan bønnen da osse komme over nu. De er stadig ikke helt tøet op, så det skal nok komme til at passe. Hun slår over på radio og hører et kulturprogram. I dag handler det hele på en eller anden led om computere. Det er ikke overvældende interessant, men man skal vel prøve at følge lidt med.

Hun spiser og vasker op og sørger for at køkkenet er helt blankt. Derefter går hun tur i nabolaget, stille og roligt som en pæn, ældre kone. Men hun er ikke en pæn, ældre kone, det ved hun godt. Hun går hjem og i seng og kigger op i loftet. Det er næsten mørkt og det er lige over midnat. Hun står op og tar en elefantøl i køleskabet. Den har stået der længe, men nu er der brug for den. Hun går ind i stuen uden at tænde lys og står ved karmen mod øst og kigger ud. Der er allerede et svagt rødt skær i horisonten, men man kan stadig se stjerner. Her på den side af huset generer gadebelysningen næsten ikke. Hun tømmer glasset og åbner terrassedøren og går ud i haven. Måske skulle hun have taget morgenkåben på, det er lidt køligt. Men på denne tid af året kan det af og til være en behagelighed at få lov at fryse en lille smule. Og i alle nabohusene er vinduerne sorte og lukkede og langt væk.. Herude er stjernerne klarere, hun ser op og ser mønstre. Hun er ikke

helt klar over hvor længe, men på en gang er den elefant rendt igennem hende, og nu skal hun af med den. Hun må ind på toilettet. Eller hun kan sætte sig og tisse på plænen. Så kan det være nu og det skal være nu. Måske er det osse kulden der melder sig. Hun sætter sig og gir efter, og det siger næsten ingenting. Og da hun nu først sidder der er det for set at fortryde, og hun mærker for alvor hvor koldt det er. Og hun mærker et par stænk på sin venstre fod. Så snart hun kan slippe afsted med det, rejser hun sig og skynder sig ind. Terrassedøren lukker hun omhyggeligt, og så smutter hun ud i bad. Det gør på alle måder godt. Og så er det let nok at falde i søvn.

Klokken halv ti vågner hun og synes godt nok det er blevet lidt sent. Men sådan er det, tiden går i sin egen hastighed når man sover og ikke kan stritte imod. Hun går i bad igen og tar pænt tøj på og cykler ned med filmen. Så handler hun problemløst til aftensmaden og cykler hjem til arbejdet. Nu skal der ske noget alvorligt, ellers blir det bare pinligt i Lemvig. Marken skal ses skråt, stænglerne kan varieres, men blomsterne skal være så ens som muligt. Kan hun så lave alle blomsterne lige store, blir det så naivt eller tvivlsomt på den forkerte måde. Hendes fornemmelse og instinkt burde sige hende et eller andet, hendes erfaring burde komme med et bud. Men der er ingenting og tavshed, og hun ender med at lave en skitse i fuld størrelse på papir. Hun har heldigvis maskinpapir liggende og laver den bare i sort, med lige store hoveder hele vejen og uden for mange detaljer. Det tar en frygtelig tid og det ser ikke ud til at holde. Men hele den forbandede kvadratmeter skal gøres færdig før hun tør tage stilling til resultatet. Og det blir da som forventet. Klokken er over sytten og resultatet er rædselsfuldt. Spild af tid. Hovederne skal ikke være lige store, perspektivet er nødvendigt. Hun starter på et nyt stykke papir mens et par kyllingelår bruner sig møre på en stegepande med låg. Og det blir bedre, selv i sort/hvid ligner det en mark med purløg i blomst. Men det irriterer hende at hun var nødt til at tænke så meget. Adgangen fra øjet til hånden er forstyrret, og det skal den ikke være, heller ikke fra erindringens øje eller forestillingens øje. Det ender med at hun begynder at bide negle. Hvor den tanke så end kom fra. Nu er de lår færdige og hun har fortjent et glas rødvin selvom hun slet ikke har nået at skifte til malertøj. Så behøver hun heller ikke klæde om for at spise. Det ville være rigtigt rart med lidt selskab at skåle med. Men så ville der ikke være kylling nok. To lår med soya og hvidt brød til. Det er ikke sådan man passer på sig selv og sin krop, Sanne. Og rødvin i store slurke, der er bare en bundskjuler tilbage i flasken. Hun har taget en serviet med ind til bordet, men hun gider ikke bruge den. Den mislykkede tegning ligger på maven på gulvet, og hun har trådt på den. Den gode ligger på bordet og der er spildt soya på den. Hun tørrer fingrene af i sit sortfarvede hår og vælter glasset ned i skødet. Det var heldigvis næsten tomt, nu er det helt tomt. Hun burde smide de bukser i koldt vand med det samme, ellers blir de aldrig hvide igen. Hun hælder den sidste sjet i glasset og drikker det med det samme så det i hvert fald ikke blir spildt. Så tar hun de afgnavede lår og gir sig til at

tromme på sin tallerken. Det er ikke morsomt, men trods alt en smule beroligende. Hun rejser sig og trommer osse lidt på den gode tegning. Det kan næsten ikke ses. Den dårlige der ligger der på gulvet tramper hun på. Det kan slet ikke ses, og da hun er helt alene i huset er der heller ingen andre der hører det., selvom hun både trommer og tramper godt til. Det er en helt ligegyldig støj, er det. Tøjet var pænt i morges, nu ligner det noget der er løgn. Hun kan lige så godt smide det i skraldespanden, ud med det hele. Og så i bad. Måske hjælper det med et brusebad.

Hun står under bruseren og forsøger at skylle hele den spildte onsdag af. Vandet er varmt og dejligt. Mens hun tørrer sig dugger spejlet til. Hun tegner et ansigt med fingeren og smiler venligt til det, og det smiler tilbage. Og så er det ind i seng. Nu ville det ikke gøre noget hvis der kunne ligge en ved siden af hende og holde om hende. Ikke andet, bare holde om hende. Hun omfavner dynen med både arme og ben. Det er ikke første gang og det blir ikke sidste gang. Hun glæder sig til at få sine fotografier så hun kan komme i gang med det babybillede. Hun græder lidt, men hun er osse lidt fuld, så det er tilladt.

Klokken er over ti da hun vågner, og nu må hun nok til at tage sig lidt sammen. Det gør ikke noget det går den vej engang imellem, men det skal osse den anden vej nogle andre dage. Hun skal huske at købe det vand hun skal have med på skovturen, og noget slik til ungerne. De forventer det af hende, og det er hendes chance for at være bedstemor for en eftermiddag og aften. Det kan vel vente til i morgen, men så må hun i hvert fald ikke sove så længe. Hun skal osse i gang med et billede. Arbejde. Hun tar arbejdstøjet på og sætter sig med et af de kvadratiske lærreder. Og går i gang med valmuemarken, ikke purløgene fra dagen før. Men med beslutningen fra i går. Så de blir ikke ens, de blomsterhoveder. Samme facon cirka, men i forskellige størrelser. I første omgang bare en markering. Så kan hun starter fra bunden bagefter. Hun sætter Chick Corea på anlægget, han spiller på et rigtigt flygel, helt alene og nørklende, lissom hun. Sådan skal det være, nu går det fremad. Billedet blir måske noget mekanisk, men det gør ikke noget endnu. Det skal nok komme til at leve inden det blir færdigt. Nogle gange ligger livet inderst, nogle gange ligger det yderst. Som regel holder hun selv mest af dem hvor livet ligger inderst ved lærredet, men det er som regel de andre der får den bedste kritik og det nemmeste salg. Så det er i orden, hun er gammel nok til at lave billeder til andre, så må hun finde glæden i det hun sår i sit publikum. Hun kan både mærke det og se det på kontoen. Så det er i orden.

Hen på eftermiddagen opdager hun at hun er sulten. Ikke bare sulten, men kagesulten. Hun gider ikke skifte til bytøj men hopper bare på den velsignede cykel og kører til bageren efter en smørkage. På vej ud af butikken støder hun igen på japaneren fra nummer fjorten. Måske er

bagegen den eneste butik han kommer i. Hun smiler til ham og han smiler høfligt tilbage. Hun kan se i hans øjne at han bemærker arbejdstøjet. Idet de passerer hinanden siger han pludseligt noget.

- Vi ses vel hos Marie i morgen, siger han.

Hun vender sig om, men han er gået over til disken og står og peger på et hjemmebagt rugbrød med noget der ligner havregryn på toppen. Hun går ud af butikken, lægger bagerposen i cykelkurven og kører hjem. Det forstyrrede lidt. Nej, det forstyrrede meget. Hun laver kaffe, skænker en kop og skærer et stykke af kagen. En halv time senere er hele smørkagen væk og hun har drukket to kopper kaffe. Så er det tilbage til arbejdet. Der er ikke mere Corea, så hun må klare sig med et par af Mozarts klaverkoncerter. Nummer syvogtyve plejer at fungere fint, men i dag virker den ikke nær så godt som Corea. Eller osse er det bare smørkagen der ligger tungt i maven. Det går langsommere, men det går da stadig fremad. Klokken er mange da hun lægger penslen fra sig. Aftensmaden, eller snarere natmaden blir bare et par spejlæg på en skive rugbrød med en masse finthakket salat. Finthakket salat og et firkantet billede. Men det skal nok blive godt. Opvasken er hurtigt overstået, og så er det på hovedet i seng. Naturligt træt af en god dags arbejde, men alligevel ligger hun og kigger op i loftet. Hjertet dunker. Tre mariekiks, tre mariekiks, hver med otte ben. Skal hun nu hente støvsugeren og fjerne dem, eller skal de have lov at blive siddende. De er sværere at se efterhånden som det blir mørkere og mørkere. Så hun må gøre sig umage, og hun gør sig umage. Så få det dog overstået, kone. Hun henter støvsugeren ude fra skabet i køkkenet, hiver ledningen ud og tænder. Tænder osse lyset og står op i sengen. Hvis han er gået ind i haven kan han tydeligt se hende nu i projektørlyset. Og hvis han er gået ind i haven er han selv ude om det. Hun strækker sig lidt mere og hun holder sig godt nok.

Først da hun er helt sikker på at loftet igen er rent og hvidt slukker hun støvsugeren, slukker hun lyset og går i seng. Støvsugeren kan stå til i morgen. Nu skal hun sove fem kvarter i timen, hun skal tidligt op. Tidligt nok til at hun kan nå at købe danskvand og slik inden skovturen. Så er det bevidst afslapning, noget med at starte med storetåen, så den anden storetå, så anklerne, så knæene, så lårene, så ballerne. Mon han så står og kigger stadig derude i haven, hvis han altså var der. Hun plejer jo at vide hvornår hun blir set, om hun blir set på, men nu er hun usikker. Hvis han står derude og håber på at hun tænder lyset igen. Men gå du bare hjem igen, der blir ikke mere af den forestilling, der er ikke mere at støvsuge, loftet er rent og hvidt. Afslapning i den ene storetå, så den anden og så videre. Videre. Hun kan mærke mørket på sin krop. Det er behageligt beroligende, og det burde man kunne falde i søvn af. Mørket har ingen øjne.

Nu er det osse lyst, så hun må have sovet noget, men klokken er stadig kun lidt over fire og alle forretninger er lukkede nogle timer endnu. Det er lidt køligt og hun kryber ned under dynen. Hun kan roligt sove fire timer til. Der

er ikke noget at se på loftet, de er ikke kommet tilbage de ottebenede krablere, kun lyden af krablen. En mus måske på loftet eller en fugl der har forvildet sig ind. Eller måske bare en løbebille, hendes hørelse er skærpet tilstrækkeligt til det. Som en fluesummen, irriterende, lavmælt og insisterende. Øjnene kan man da lukke, sine egne i hvert fald, men ørerne må med ned under dynen, og de sidder der på hovedet sammen med næse og mund der skal sørge for vejrtrækningen. Og lyden er den samme, uanset dyne eller ej, som om den bare er ekkoet af synet fra før støvsugeren i nat. Den kan hun i hvert fald sætte på plads og tage et glas mælk når hun alligevel er ude i køkkenet, og så en tur på toilettet og tilbage igen i seng og der er stadig over tre timer til det kan betale sig at stå op. Hun står op og kigger ud ad vinduet og kan ikke se ham nede ved syrenerne, så hun venter nok ikke på at hun tænder lyset og støvsuger igen, og nu er det osse lyst udenfor og støvsugeren er sat på plads, så hvad skulle hun nu stå der for og med, med og for, nu kan hun lige så godt lægge sig ind i varmen under dynen og falde i søvn. Men først lige ind i stuen og tænde for radioens natmusik og tilpasse lydstyrken til afstanden til soveværelset. Og hen til terrassedøren, og i baghaven står heller ingen kigger, ingen dyr, ingen solsort, ingen mand, ingen japaner, ingen. Det er en helt blind morgen og hun kan skabe sig som hun vil, eller ikke vil, nu skal hun ind og sove færdigt. Selvstændigt.

Engang for længe siden, vist nok på Hviids, tog Marie sit glas med ud på toilettet, og da hun kom tilbage havde hun tisset i det. Hun hældte en sjat øl oveni og stillede det på et ledigt bord ved siden af og ventede for at se om nogle ville tage en tår af hende. Og Sanne blev vred og gik sin vej, og næste gang de mødtes ville hun ikke tale om det, men Marie fortalte alligevel at en tjener havde båret glasset ud, og hun vidste ikke om nogen havde smagt på det ude i opvasken. For de drikker osse sjatter der, gør de ikke. Og det er ikke fordi hun er nødt til at gå ud for at tisse igen, blæren er helt tom, det er bare den ækle erindring der fremkalder fornemmelsen, så hun blir liggende i sengen med lukkede øjne og det øverste øre dækket af dyne. Tre mariekiks, hver med otte ben, på det hvide loft. Det er ord uden betydning, det er ren lyd, dyt båt dyt dyt båt. Lad nu radioen overtage Sanne og lad musikken overdøve den urolige puls. Hun går ind i stuen og skruer op. Der er radioavis og klokken er fem og alle nyhederne er fra i går og ligegyldige for en fredag hvor vejret tegner perfekt til en skovtur. Varmt og solrigt og tørt og behov for masser af danskvand. Det er for tidligt eller for sent at drikke en øl eller et glas vin. Måske kamillete, hvis det ikke løb så hurtigt igennem. Og så alligevel, hun står op og sætter en elkedel over og står ved køkkenbordet og venter. Det er en evighed om at koge. Hun går ind i stuen og lægger en tilbudsavis på sofaen og sætter sig på den.

Klokken er tydeligt mange og hun fryser. Hun ligger på sofaen og fryser, og avisen er faldet på gulvet. Hun tar brillerne på og kigger på uret. Klokken er

over elleve, næsten halv tolv. Hun er nødt til at ringe til Andreas og sige at hun ikke kan nå det. Hun er syg, for syg til at tage med. Hun ryster over hele kroppen og pakker sig ind i et tæppe og ringer. Hun er syg, hun har fået en eller anden infektion. Og hun er ked af at hun ringer så sent, men hun har sovet lige til nu. Feber, det er hun meget ked af. Og Andreas siger at enhver jo kan blive syg, det er der ikke noget at gøre ved, og der er heller ingen grund til at hun smitter alle de andre, og slet ikke når børnene er med, men ungerne vil da savne hende og vi må jo håbe at hun kan være med næste år. Og det håber hun osse. Og de ringer af og hun tænder elkedelen igen, for nu er det i hvert fald på sin plads med den kamillete. Hun står ved køkkenbordet med tæppet om sig og det er synd for hende, men hun blir stående til det koger. Et tebrek i koppen og det kogende vand på og det hele med ind i stuen, og tilbudsavisen kan blive liggende på gulvet og hun sætter sig i sofaen med tæppet om sig og koppen på sofabordet, og hun skulle have taget en anden kop eller en tallerken med til at lægge det tebrek i når teen er trukket færdig. Men så må hun nøjes med at lade det dryppe godt af og bare sætte det på bordet og så må det have en ordentlig omgang senere. Hun skulle osse have haft noget sukker med ind, og hun går ud og henter det, og så kunne hun lige så godt have taget det tebrek med ud og en karklud med ind, og så skulle hun osse ud med karkluden igen, og det er upraktisk at gå rundt med det tæppe så den ene hånd konstant er optaget af at holde sammen på det, og morgenkåben hænger lige inde i soveværelset, men nu sidder hun altså i sofaen og rører rundt i sukkeret i kamilleteen, og så må det være det. Så kommer rådhusklokkerne i radioen, nu mødes gruppen og de glade unger på parkeringspladsen ude ved skoven, og de skal køre i kortege til det hemmelige sted som kun Andreas kender, og for første gang i syv år er hun ikke med, og det er surt men det kan ikke være anderledes. Måske skulle hun alligevel tage et bad.

Hun blir siddende og drikker sin lidt for søde te til der igen er musik i radioen. Så lader hun tæppet ligge i sofaen og går ud under bruseren og sørger for at vandet er varmt og blir stående til varmtvandsbeholderen er ved at være tømt. Hun er ikke spor syg, hvis hun havde skyndt sig kunne hun godt have nået den skovtur. Der er slet ingen grund til at ligge og lumre hjemme når man har det sådan. Men hun kan jo køre selv, en tur ud i det blå, og måske tage en lille madpakke med. Eller måske spise frokost hjemmefra og så gå ind og få en tår kaffe et eller andet sted. Hun tørrer sig grundigt med et stort, rent håndklæde, tar deo på og spekulerer over hvad for noget tøj hun skal tage på. Nederdelen og den batikfarvede bluse som hun alligevel skulle have haft på på skovturen, det kan sagtens gå an. Og de gyldne sandaler uden hæl, jorden kan være blød i skoven, jorden kan være blød i skoven, selvom det nok ikke blir skoven hun går langt ind i, men måske et traktørsted eller en lille kro langs vejen, hvis hun rammer ind i sådan en. Hun trænger i hvert fald til at komme ud blandt folk.

Hun koger sig et par smilende æg og finder en dåse kippers frem. River et par gulerødder og blander en håndfuld rosiner i og et godt skvæt citronsaft fra en flaske. Kniv og gaffel og sidde ved spisebordet i stuen. Det er frokost. Og der blir ryddet helt og pænt op, osse sofabordet blir tørret pænt af og man kan næsten ikke se hvor det tebreu har ligget. Så finder hun tasken frem, pungen er med og der er kontanter i den, og hun låser entredøren og går ud til bilen. Af en eller anden grund ligger konvolutten fra Marie osse i tasken, den må hun se at få smidt ud. Og så er hun lidt usikker på hvor Andreas og gruppen er kørt hen, og det vil jo være lidt pinligt hvis hun ramler på dem, men det plejer at være et sted ikke så langt væk, så hvis hun tar den store strandvej nordefter for at komme et andet sted hen, deroppe er der osse skove, eller hun kan køre ud til stranden, der er masser af steder, der er masser af tegn. Stranden er fuld af mennesker, og hun må gå slalom mellem håndklæder og halvnøgne kroppe for at komme helt ud til kanten. Hun smider de gyldne sandaler og træder helt ud i vandet.. Selvom havet er fyldt med støjende børn og barnlige forældre er det alligevel dejligt beroligende. Der er ingen grund til at få stress. Hvis hun ikke gider male babybilledet, kan hun bare lade være. Hun kan ringe afbud til Lemvig, og så må de lade nul-nul-nul hænge der alene, og det kan hun sagtens klare. Sanne svigter ingen ved at lade være, og mindst af alle sig selv. Det med pengene skal hun nok klare. Og det er alligevel kun penge. Ideen med de fire blomstermarker er ikke god nok, og billederne er slet ikke gode nok. De er mast frem og taget med tang, og hun er slet ikke glad for dem. De gør ondt på hende, så ondt at hun ikke kan sove om natten. Ringe til den gamle mand i Lemvig i morgen og melde fra. Fortælle at billederne er blevet væk og at de ikke vil males mere. Du kan sende rammerne hvis de insisterer, og det var det. Det er ikke overilet, det er bare det der skal til. Ud med de gamle tråde, vandet kilder så behageligt om fødderne. Oppe på stranden står en papirkurv. Hun vader i slalom mellem topløse mødre og døtre med todelt badedragt. Nu skal konvolutten fra Marie ud.

Hun tar konvolutten op af tasken, ser på både modtager og afsender. Marie er afsender, Sanne er modtager, det er den rigtige konvolut og nu ryger den ned i kurven til avisepapir og tomme cigaretpakker. Hvis hun ikke var holdt op med at ryge for flere år siden, så skulle det være nu. Nu mangler hun bare at hente de gyldne sandaler nede i vandkanten, så kan hun komme videre. Slalom tilbage mod vandkanten, sådan cirka hvor hun husker hun gik i, og der er ingen sandaler. Et stykke til venstre og et stykke til højre og ingen gyldne sandaler. Ungerne har taget dem eller bølgerne har taget dem. Og det er ærgerligt, for de kostede godt nok ikke ret meget, men de var rigtige til en dag som i dag. Hun kan godt køre videre uden, hun kører glimrende i bare fødder, men hun kan ikke gå på kro og få kaffe, det holder ikke. Skal hun nu køre hjem og måske blive der eller hente nogle andre sandaler eller bare tage en kop kaffe i sit eget køkken. Under ingen omstændigheder, og hvorfor kan hun ikke gå ind på en kro i bare fødder, det

værste der kan ske er at hun blir smidt ud, og så får hun heller ingen kaffe. Hvis hun kommer forbi en kro på det rigtige tidspunkt. Hun kan jo bare køre videre og se hvad der sker og lade være med at løse problemerne før de er opstået.

Det er behageligt at køre uden at skulle nogen steder hen. Hun kan dreje hvad vej hun vil og stoppe når hun vil. Søndagsbilist på en fredag, den ultimative selvstændighed. Ikke for langt fra havet, uanset om det er strand eller klint eller sivbevoksning og sten og bunker af blishøns. Af og til skal vejen et stykke længere ind i landet, men aldrig længere end lyset stadig kan fornemmes i højre øje. Af og til ligger der en lille by og et par butikker og en mole og en stribe lystfartøjer. Hun stopper, parkerer og går ud på kajen. Her kan ikke købes kaffe, men hun kan købe en is. Og der står hun så på kajen i lang nederdel og batikfarvet bluse og bare fødder og spiser sin is og har det i maven som pjækker hun første gang fra skolen for at købe en grammofonplade med Ib Glindemanns orkester. Ude på de vilde vover, skønt vandet i havnen er næsten spejlblankt. På dækket på en af lystbådene ligger en kone på hendes egen alder og tar sol. Hun har lagt et håndklæde over ballerne og er lige så brun som Sanne selvom hun er lyshåret. Sanne spiser isen, smider pinden i havnen og går tilbage til sin bil. Nu ville det ikke være helt urimeligt at vende køleren hjemad. Men hun kan osse fortsætte lidt endnu, nu det er så dejligt.

Hun åbner bildøren og et ungt par i cowboybukser går forbi med armene om hinanden.

- Undskyld, siger den unge mand, men ved du hvor vi kan finde en pengeautomat.

- Desværre, siger Sanne, jeg ved ikke engang hvor jeg selv er.

De unge blir ikke fornærmede. De smiler, ja de griner vist endda mens de går videre ned mod kajen. Der er i hvert fald ingen pengeautomater. Han har hånden helt nede på pigens lille pariserrøv, og hun flytter den ikke, men strutter bare endnu mere med bagdelen. De går og nyder friheden fra handelsskolen eller hvor de nu har mødt hinanden, og Sanne sætter sig ind i bilen og kører lidt mere nordpå og ud på nogle små veje. De er så små at der efterhånden gror græs på midten. Her er ingen mennesker, kun fugle og insekter. Det er de her marker hun skulle male hvis hun bare kunne, men hvordan skulle hun kunne få den sprøde lyd af varme ind på lærredet. Blomsterne i sig selv er ingenting, de hører sammen med resten af landet, og hun må køre langsomt og forsigtigt, for der er huller i begge hjulspor. Hun må frem til et sted hvor hun kan vende, ellers går det her galt.

Vejens fortsætter ind i en lille gruppe træer, ikke en skov, bare noget kratværk omkring et vandhul. En sky af myg står over vandet, og her ender vejen. Eller osse begynder den her, og bilen vender bare den gale vej. Det er ikke så nemt at få vendt, der er ikke meget plads, og her i krattet er jorden

blød og fugtig. Det skal gøres forsigtigt og nænsomt, og der skal hele tiden skiftes mellem første gear og bakgear. Men efterhånden holder hun da på tværs af vejen og hun er ikke sunket i. En stor frø kommer kravlende op af vandhullet og glør på hende. Hvis hun kysser den blir den måske til en prins. Men frøen gir sig til at fange myg med en lang tunge, og der skal ikke kysse her. Hun tar et modigt sving fremad og til venstre og forlader vandhullet i krattet lidt hurtigere end hun burde. Græsset pisker mod bunden af bilen. Og hun husker hvor venligt og intenst den lille bankmand kunne kigge på hende. I hende. Slet ikke så kaotisk som hun kører nu. Og så er det endda hende der har malet alle de billeder mens han har siddet og talt penge. Men han så naturligvis heller ikke en stor fed frø der sad og gnaskede myg i sig. Og hun kunne osse selv stadig se dengang så det kunne mærkes. Og hun kan da stadig se, hun har hele dagen fået fyldt øjnene med detaljer, men det blir ikke til billeder, det nøjes med at være detaljer. Hver gang hun prøver at samle dem, bevæger de sig. Det er som at samle puslespil i en skypumpe. Og så den larm og lyd, der er bestemt ingen grund til at tænde radioen.

Lidt længere fremme deler vejen sig i tre som Poseidons mærke i marken, og hun kan ikke huske det sted og ved ikke af hvilken vej hun er kommet. Da skulle hun bare lige ud, nu skal hun vælge. Men man må vel gå ud fra at der ikke er en vej der ikke fører til noget, så hun tar den midterste og håber det bedste. Hun kører forbi en række stynede popler som hun mener hun kan huske, og hun kører over et gammelt jernbanespor som hun bestemt ikke har nogen erindring om. Det gælder bare om at fortsætte og se hvor det her ender. Græsset midt på vejen er forsvundet, nu er det en almindelig grusvej at køre på, der må snart vise sig noget asfalt og nogle vejskilte. Klokken er over halv fem og det er på tide at vende næsen hjem. Næste gang der er mulighed for det drejer hun til højre og mod syd, mod sit eget ventende hus og alle naboerne. Og der kommer det første vejskilt, og det viser til venstre og er lidt slidt og håndmalet på en planke. Der står Marie Bramming. Det er lidt vildt at skilte med sin tilstedeværelse på den måde, men det ligner meget godt Marie. Og når man bor så langt ude på landet.

Vejen op til Marie er igen bare et hjulspor med græs i midten. Det er ikke her man skal møde en turistbus, eller måske snarere en mejetærsker, eller er det måske lidt for tidligt på året til sådan et køretøj, hvis den ikke har været på værksted, og det har den vel ikke hos Marie Bramming, selvom man aldrig kan være sikker på hvad hun kan finde på. Hun er i hvert fald kommet langt, langt ud på landet. Man forstiller sig slet ikke at der kan ligge et stykke land med så langt mellem husene på Sjælland. Her kan man smide en sten i en hvilken som helst retning uden fare for at ramme en rude, her vil man kunne stå en nat uden elektrisk lys fra noget som helst. Hjulsporet fortsætter og fortsætter over bløde bakker, det er umuligt at køre mere end fyrré kilometer i timen. Sanne sidder og kører langsomt og ser sig selv udefra og er sikker på at hun er blevet vanvittig, og det generer hende ikke,

hverken som optrædende eller som tilskuer. Og så står hun der, Marie, med pandehåret helt ned i øjnene og cowboybukser der er flået et stykke over knæet og en vest i samme forvaskede blå stof. Der er ikke sket meget siden dengang hun kom hjem fra London. Håret er lidt mattere, huden har fået nogle flere rynker, men øjnene er helt de samme. Og stemmen er den samme.

- Du kommer et par minutter for sent, siger hun.

- I betragtning af turen jeg har taget, siger Sanne, så kunne det ikke blive mere nøjagtigt.

Det har været en stor gård engang, en proprietærgård og en pæn gård. Den ser lidt rodet ud nu. Ikke fordi den er forfalden, slet ikke, men der er ikke den storhed over den som der må have været dengang i attenhundredeogfirs hvor den blev bygget. Sådan er det osse med Marie, det forpjuškede der er over hende virker bevidst valgt og bestemt ikke fattigt på nogen måde. Sådan har hun for så vidt altid set ud, osse dengang de tjente til huslejen som modeller for alle mulige arkitektstuderende inde på akademiet, og dengang havde ingen af dem flere penge end de var brugt allerede inden de var tjent. Men sådan en gård bebor man ikke uden at have rigtige penge. Og her har hun boet længe, det ses tydeligt på både gården og på hende. Og så helt alene, ikke engang en vagthund er der, bare Marie på en hulens masse kvadratmeter.

- Er du sulten, spørger hun.

- Det hjælper på det, svarer Sanne.

- Du skal først se haven. Så spiser vi bagefter. Maden kan være klar på fem minutter.

Og Marie viser haven frem. Kastanjetræet med de mange rovfugle, nogle af bemalet træ, et par udstoppede og forpjuškede og en enkelt eller to af plastik. Pælen med de hvide hestekranie og de falmede grønne bånd om. Den underjordiske sauna med et sort skorstensrør op af en lille høj i plænen. Den gigantiske betonslange med blå og røde sten der fungerer som afgrænsning af hele området. Og de bemalede sten der dukker frem når man mindst venter det, med øjne der ligner netop Maries øjne. Det er imponerende og meget velholdt.

- Det er et helvedes arbejde at holde, siger hun. Selv med studerende der kommer og hjælper til, er det hårdt. Tænk at man skulle ende som vedligeholder.

Sanne kan både se og påskønne ironien i det.

- Underviser du, spørger hun.

- Osse det, siger Marie.

Græsset er blødt og lækkert. Den plæne er lige så gammel som huset. Selvom den nok har set noget anderledes ud dengang.

- Der er hele tiden noget, siger Marie. Det slangehoved skal have en ordentlig omgang. Det har tabt både tungen og øjnene. Men det må vente til

de kommer og hjælper engang i august. Forfaldet skal osse have lov at være her.

Det tar næsten en time at komme omkring det hele, og Sanne kan alligevel ikke overskue det. Men nu har hun i hvert fald set det.

- Så du ikke farer vild, siger Marie.

Men det er lige hvad hun er. Faret vild. Vildt og selvstændigt. Hvis det selv altså skal omfatte det hele og ikke bare hendes egne beslutninger. Her er osse hendes egne tilfældigheder. Hvis de er tilfældige. De kan vel ikke være andet, der kan ikke være noget manuskript til de sidste dages rod. Så er det i hvert fald blevet klippet i mindre stykker og smidt op i luften og samlet op af en blind høne. Og så ville tiden ikke gå så ensrettet som den trods alt gør. Hun opgir tankerne, hun er for sulten og følger Marie ind i huset, ind til køkkenet hvor der står to glas og to tallerkner på et bord. Marie henter en flaske rosé i køleskabet. Der er allerede taget et godt glas af den, Marie flår proppen op med tænderne og skænker op.

- Skål og velkommen.

- Skål og mange tak.

Vinen er dejligt kold og smager godt efter en varm eftermiddag i en bil. Og Marie drikker lige så tørstigt, næsten som om hun er nervøs. Hun er hurtigt nødt til at skænke op igen.

- Ikke for hurtigt, siger Sanne, jeg skal køre hjem.

- Du kan da bare overnatte her. Her er plads nok.

- Jeg har ikke tandbørste med, og ingen rene underbukser.

- Det skal du ikke bekymre dig om her, du er ikke inde i byen.

Men Sanne drikker lidt langsommere nu. Hun skal nok selv bestemme hvad hun vil bekymre sig om. Og Marie roder med noget mad fra ovnen, noget steg der skal skæres i skiver og lægges tilbage i noget sovs med en masse udkogte grøntsager. Det dufter kraftigt. Benet blir skåret fra og ryger osse med ned i fadet. På bordet står de to tallerkner, hun forventer vel ikke at de skal spise med fingrene. Nej, nu kommer der både knive og gafler på bordet og en skål salat med nødder i og en kurv med brød.

- Har du selv bagt, spørger Sanne.

- Det er min afslapning, siger Marie.

- Det ser lækkert ud.

Og det smager glimrende, brød og salat og sovsen med bløde bønner og selleri og gulerødder og tyndsteg i tykke skiver. Og der er laurbærblade og peber og nelliker og salvie og mynte og noget mere i, og det hele løber sammen i langtidssimret velsmag. Og der blir skænket rødvin og mørkt øl og vodka til. Og der er stadig en sjat rosé tilbage.

- Hvis du vil yde det her måltid retfærdighed, må du opgive hjemturen i aften. Der er heller ingen der venter på dig der.

Og de drikker på russisk skiftevis af alle glas og spiser den kraftige mad og griner, og Marie kommer til at bøvse, men her vil Sanne alligevel ikke være

med. Og Marie går ud for at pisse økologisk i sin have, og Sanne mindes sin egen tår for nylig på græsplænen og kigger grundigt på Maries sandaler bagefter, og hun kan tælle stænkene, og der er syv stænk på hver sandal, og Marie sætter sig bare og drikker og spiser videre. Sanne drikker med. Når hun alligevel ikke kan køre, kan hun lige så godt få hele oplevelsen med. Hun kan stadig se alle detaljerne udefra, det er alligevel det eneste hun kan se, så må hun i oplevelse - hvilken erkendelse er der i det. Hvor vidunderligt at se filosofisk på at drikke sig skidefuld. Hun kan hverken tænke eller tale rent, men hun kan stadig registrere.

- Skal vi ikke høre noget musik, spørger Marie.

Og Sanne sidder og håber at de skal høre de der hurtige amerikanere som hun har glemt navnet på, men her blir hun skuffet, for det er bare en uakkompagneret klagesang som Marie siger er samisk. Og det rører sig ikke ud af flækken og der er ingen trommer til, men det løber alligevel ind under huden, eller osse er det alkohollen. Der er ingen grund til at skille det ad, eller lyset som langsomt blir svagere, og Marie tænder to stearinlys og brænder fingrene på tændstikken og bander som en havnearbejder, og det var det. De kan i hvert fald blive ved med at spise og drikke og det blir sværere at fokusere, og detaljerne flyder sammen, men de bevæger sig alt for hurtigt til at de kan være billeder, selv levende billeder.

- Og nu skal vi have noget kaffe, siger Marie, inden det her går helt galt for os.

Og mens kaffen gurgler igennem maskinen, rydder de bordet og skyller af og griner, og det er kun en gaffel der går i gulvet, så intet blir smadret. Marie bærer kaffen og to krus ind i stuen hvor de sætter sig i hver sin ende af samme røde sofa og snakker og drikker kaffe og ligner det de osse er, to erfarne kvinder der opdaterer hinanden på et par parallelle liv. De snakker om arbejde og de snakker om penge og de snakker om kærester. Marie har endda været gift et par gange og været gravid en af gangene, men et barn skulle det altså ikke blive til, og hun har tænkt på at adoptere, men det er blevet ved tanken.

- Det kunne ellers være fornøjeligt med børnebørn nu, siger Sanne.

Og Marie er helt enig, men der er på den anden side børn nok derude i verden som man kan være reservebedstemor for, hvis det er det man har lyst til. og Sanne kan igen mærke den dårlige samvittighed overfor de unger der ikke fik det forventede slik i eftermiddag.

- Men du har da osse haft dine kærester, siger Marie.

Det har Sanne da, men det har været meget korte forhold, og der har aldrig været børn i farvandet, ikke med konkrete fædre i hvert fald.

- Jeg dur ikke til at have en mand, siger hun. Så kunne jeg lige så godt have en hund osse. Og fast arbejde.

- Du har da hus, siger Marie.

Men det er alligevel noget andet. Huset er lissom bilen og tøjet og tandbørsten noget hun bruger. Det har hun ikke ansvar for på den måde. Ikke som Maries hus og have der er en del af projektet.

- Jeg er ikke selv en del af mit arbejde som du er. Du lever dit billede, jeg efterlader spor i andre.

Marie kan godt se forskellen.

- Men du må da osse leve et eller andet sted, siger hun. Du kan ikke bare være funktionær.

Og naturligvis lever Sanne da osse. Hun sidder lige her og gør det. Det er hendes privatliv, og det er ikke organiseret nok til at det kan kommunikeres ud til andre.

- Det er godt vi er to forskellige kvinder, siger Marie, ellers havde vi været skizofrene.

Og de kan de så sidde og more sig over mens kaffekanden blir helt tømt.

Hun er ved at kunne fokusere igen. Hvis hun ikke vidste hvad hun havde fået til maden, kunne hun næsten tro at hun sagtens kunne køre hjem. Men hun ved at hun ikke kan. Og når hun rejser sig op kan hun osse mærke det.

- Jeg må lige et tur på det lille hus, siger hun. Hvor er det placeret på ejendommen.

- Der er desværre ikke noget lille hus der fungerer lige nu, siger Marie. Han lovede at komme og sætte et nyt op i onsdags, men han har ikke været der endnu.

- Har du ikke noget toilet. Hvad gør du så ?

- Jeg bruger haven.

- Osse når du skal mere end at tisse ?

- Så er man glad for at det er en stor grund og tar en rulle med ud.

Sanne er helt sikker på at hun kun skal tisse. Det er ikke helt mørkt endnu, og hun finder nemt et sted udenfor betonslangen under en gruppe birketræer. Hun tar trusserne helt af og holder dem i hånden imens og tisser så forsigtigt hun kan så det ikke rammer fødderne. Og selvom hun er lidt svimmel lykkes projektet. Først da trusserne skal på igen er hun ved at vælte og må støtte sig til et af træerne. Men det går, det går og hun sætter nederdelen pænt og går ind til Marie igen.

- Virker håndvasken ?

- Ja ja, siger Marie, og der hænger osse et gæstehåndklæde. Jeg hager mig stadig fast i civilisationen, det er døren overfor ude i gangen.

Sanne går ud og vasker hænder med sæbe og varmt vand. Det virker i hvert fald. Der hvor toilettet skulle have stået er der bare et rør der er pakket ind i et par plastikposer og en stump ledning. Hun tørrer hænderne i gæstehåndklædet og går tilbage til stuen. Marie er der ikke, der er sat noget andet musik på og der er ikke mere kaffe. Sanne går videre ud i køkkenet. Der står opvaskemaskinen og brummer stadig, og Marie kommer ind fra haven og børster hænderne af mod hinanden.

- Jeg har tændt op i saunaen, siger hun, den er klar om en halv times tid.

Hun tar en flaske vin og to glas og går ind i stuen, og Sanne følger med. De sætter sig på deres pladser i den røde sofa og sladrer videre over rødvinen. De forøger at tale om den fælles fortid, men Maries opfattelse af begivenhederne fra dengang passer ikke helt med Sannes erindringer, så det må de opgive. Det er meget lettere at snakke om den mellemliggende tid hvor de uden problemer kan have hver sin udlægning. Og herregud, det er tredve år siden de var sammen dengang, og der er ingen grund til at ødelægge hinandens billeder. De har oplevet så meget siden at der er rigeligt at tale om alligevel.

- Men det er altså ikke mange kærester du har haft i den tid, siger Marie, ikke når du har haft dem i så kort tid.
- Det var nok ikke så vigtigt, siger Sanne. Jeg var vel ikke ordentligt forelsket i nogen af dem. De forstyrrede mig for meget.
- Så du har holdt dig vedlige med engangsknald.
- Ikke engang det ret meget, så vigtigt er det ikke.
- Sublimerer du ?
- Overhovedet ikke. Jeg er måske mere bange for at blive forelsket hvis jeg nyder det for meget. Og jeg har ikke lyst til det rod.
- Du er lidt speciel, siger Marie. Du må da have savnet det, en stærk arm om skulderen og en god pik derinde.
- Man savner det vel engang imellem. Men jeg savner det vist lige så meget når jeg får det som når jeg ikke får det. Og jeg har fået min del, jeg føler mig ikke snydt.
- Er du lykkelig ?
- Skal man da være det, siger Sanne. Jeg har fået det som jeg ville, så jeg er sikkert osse lykkelig.

Marie kommenterer det ikke. Hun tar en slurk rødvin og rejser sig.

- Nu er saunaen klar, siger hun. Og det er smartest at lægge tøjet herinde.
- Hun tar tøjet af og lægger det i sofaen. Sanne lægger sit på en stol ved siden af. Deres tøj skal ikke ligge i bunke på en rød sofa, der er grænser selvom man har fået rødvin nok. Marie har stillet sig i positur og Sanne genkender den med det samme og stiller sig på samme måde ved siden af.
- Nu er det lissom dengang, siger hun.
 - Og vi holder os fandeme godt, siger Marie. Vi kunne gøre det endnu uden at skamme os.
 - Det kunne vi nok. Men vi behøver ikke gøre det.
 - Nej vorherre bevares, siger Marie og går ud i haven.
- Sanne følger med ud til Saunaen. Luften er lidt køligere nu, det er behageligt, men det blir osse behageligt at komme ned i varmen. Marie åbner den vandrette dør og kravler først ned. Sanne følger efter.

Der er en bænk dernede der går hele vejen rundt langs væggen. De sætter sig overfor hinanden og Marie finder et par håndtrommer frem.

- Nu skal vi bortjage de dårlige ånder og hidkalde de gode.

Hun slår takt med hånden og Sanne prøver at følge rytmen. Klask og klask og så, klask og klask og så, klask og klask og så, videre. Der er ikke meget magt i lyden, skindene er noget slatne, det ville lyde kraftigere hvis de bare klappede. Men så virker det ikke, siger Marie, og da det er hendes hjem og hendes sauna spiller de videre som hun vil.

- Kan du ikke mærke det, siger Marie. Alle de dårlige vibes flygter og de gode kommer til.

Sanne kan mærke varmen i kroppen og det er behageligt, og hvis det skal være de gode vibrationer er det helt fint med hende. Det har ikke det fjerneste med trommeriet at gøre, men det er da sjovt at tromme. Så behøver de heller ikke sige så meget.

Lyset er dæmpet hernede og de sveder så det drypper. Marie hiver en dunk og to krus frem og skænker op.

- Hvad er det, spørger Sanne.

- Det er druidedrik.

Sanne tar en mundfuld.

- Det er da whisky, siger hun.

- Nemlig, siger Marie.

- Og endda en god whisky, siger Sanne.

- Ja, siger Marie, druiderne skal da osse have det godt.

Sanne Griner.

- Jeg er sgu ikke nogen druide, siger hun, men jeg nyder det alligevel.

Og så slapper de af i varmen i tillid til at de onde ånder er borte og de gode er ankommet. Deres ansigter er blevet røde og håret klasker ind til halsen.

- Men hvad så med afkølingen, spørger Sanne. Du har jo ingen sø på ejendommen.

- Jeg har en geysir, siger Marie. Den springer lige om lidt. Vi skal ud i den nu.

De rejser sig og klatrer op på plænen. Og der rejser sig en smuk vandstråle lige foran dem, lige op fra græsset. Marie springer lige igennem og står på den anden side hvor vandet falder ned over hende. Sanne går bagefter. Langsomt. Vandet er så dejligt koldt efter varmen i saunaen.

- Det er vist en kommune-geyser, siger hun.

- Du skal ikke stå stille over den, siger Marie. Så er der ikke vand til mig.

Sanne går over til hende, og vandet flyder nedover dem begge to. Det blir hurtigt lidt for koldt, og Sanne går tilbage til saunaen. Denne gang går hun udenom strålen. Marie kommer efter.

- Du kan godt lukke for vandet nu, siger Sanne.

- Det skal jeg nok, siger Marie. Men så skal du osse holde op med at være så nøgtern.

Nøgtern. Det er da det sidste man kan beskyjde hende for at være. Det kan da godt være at det bare er en haveslange Marie har lagt ned i sin plæne, men det var magisk at gå henover den. Hun følte sig løftet, synes hun, og

hun glæder sig til igen at blive varmet op i saunaen så hun kan komme op og gå over den med samme fornemmelse igen.

- Undskyld jeg blir sentimental, siger hun, men det her er altså vidunderligt. De sidder overfor hinanden på den runde bænk. Nede i jorden i en hamrende varm hule.

- Men skulle vi ikke slå lidt vand på stenene, spørger hun.

- Det dur ikke, svarer Marie, så blir trommeskindene for slatne.

Og de trommer videre. Og japaneren fra nummer fjorten kommer kravlende ned til dem og danser foran dem. Han er glatbarberet over hele kroppen og blank af sved.

- Hvem fanden er det, spørger Marie, er det en du har slæbt med.

- Det er en af mine naboer, siger Sanne, men jeg har ikke taget ham med med vilje.

- Ikke fordi jeg skal brokke mig, siger Marie, han er ganske fornøjelig at kigge på.

- Sæt tempoet lidt op, siger japaneren. Men bevar rytmen.

Og han danser rundt som var han en af de gode ånder de har hidkaldt. Marie rykker over ved siden af Sanne. Og Sanne er glad for det. Så er de to.

- Har du set den pik, siger Marie.

Og Sanne har lagt mærke til den. Den står ret ud fra ham og svinger ikke det mindste selvom dansen er voldsom. Den er som støbt i stål og monteret fast til knoglerne.

- Nu skal jeg hjælpe med rytmen, siger han.

Han tar en stor tromme der ligger på gulvet og lægger sig på knæ foran den og slår for i rytmen.

- Jeg har lyst til at prøve at røre ved den, siger Marie, men jeg tør ikke.

Det gør Sanne. Hun læner sig en smule fremover og lader fingerspidserne røre ved spidsen af det glatte formstøbte stål. Og flytter hånden hurtigt igen.

- Av for helvede, siger hun og læner sig tilbage og kigger på sine fingre.

- Var den for hård, spørger Marie.

- Nej. For varm. Jeg brændte mig. Se, jeg har fået vabler.

De kan begge to se vablerne på Sannes højre pege- og langfinger. Og Sanne må opgive at spille med. Hun kan ikke slå på tromme med den hånd, så Marie og japaneren må spille videre alene.

I den mørke jord
går den vilde puls
der er sået liv
i dit varme blod

og din fod blir vild
og din krop blir vild
der er sået liv
i dit varme blod

Vi vil hjem igen
vi vil hjem igen
lad os komme ind
vi vil hjem igen

Sanne opdager hun har rejst sig og er begyndt at danse. Og imens Marie og japaneren sætter tempoet op, danser hun hurtigere og hurtigere, så hurtigt at hun ikke længere kan nå at se hvor hun er, så hun må bare håbe at hun ikke ramler ind i orkesteret eller bænken eller de varme sten. Det er rytmen der styrer hende, og rytmen kommer ikke kun fra trommerne, den kommer indefra som en trommen der overdøver selv japanerens gigantiske trommeslag med de store våde køller. Det er ved at tage vejret fra hende, og hun kan alligevel ikke holde op. Hun prøver at få luft mens fødder og arme bevæger sig vildere og vildere, videre og videre. Og nu kan hun se tydeligt igen, Marie og japaneren, og hun kan se sig selv helt tydeligt. Hun ser hvordan hun kaster det sorte hår frem og tilbage, hvordan hendes ansigt blir helt hvidt og hvordan hun falder forover på gulvet. Og Marie og japaneren fortsætter bare med at slå på deres trommer. Og pulsen fortsætter i hendes krop der ligger der og vender sig om på ryggen, og herfra kan hun se hvorfra pulsen kommer, fra en lille glød indeni lige under navlen, og hun overvejer om det er sådan at føle sig gravid, for det har hun aldrig prøvet, men hvad i alverden skulle hun være blevet gravid af, og det er god nok liv der er i den glød, men det er ikke et barn, det er hende selv og så alligevel ikke hende selv.

Jeg vil hjem igen
jeg vil hjem igen
lad mig komme ind
jeg vil hjem igen

- Jeg tror vi skal køles lidt af igen, siger Marie og stopper trommen.
Japaneren kravler først op, så Marie og til sidst Sanne. Japaneren går gennem geyseren og forsvinder, Marie springer jublende igennem og Sanne går langsomt, endnu langsommere end sidst. Denne gang føler hun sig ikke løftet, men gløden i maven tar det roligere, og hun kan se sig selv indefra igen.

- Skynd dig lidt, siger Marie, så jeg kan få vand ned over mig.
- Bare rolig, siger Sanne og går over til hende.
- Jeg blev helt forskrækket, siger Marie. Det er en meget effektiv druidedrik, synes du ikke.
- Det var ikke drikken, det var trommerne. I spillede så hurtigt at jeg ikke kunne lade være.
- I, spørger Marie, spillede ånderne da med.
- En af dem gjorde i hvert fald.

Hun kigger på sine fingre. Brandvablerne svider og hun stikker fingrene i munden.

- Rørte du stenene, spørger Marie bekymret.

Og hun lukker for kommune-geyseren og lukker for spjældet til ovnen og lukker lågen ind til betjeningen, og så går de ind i stuen. Marie henter et par håndklæder, de tørrer sig og tar tøj på. Og Marie henter et blad fra en aloe og smører saften på Sannes fingre, og det hjælper med det samme.

- Kaffe eller rødvin, spørger hun.

Og nu skal det være kaffe synes Sanne. Varm kaffe.

De drikker kaffe og gaber sammen. Klokken er mange og det skal til at være lyst udenfor.

- Hvor vil du helst sove, spørger Marie.

- I min egen seng, siger Sanne. Jeg vil hjem igen.

- Ikke nu, siger Marie, det får du simpelthen ikke lov til. Du kan få min seng hvis du vil, eller du kan sove her på sofaen.

- Så blir jeg her i sofaen.

Marie slukker for musikanlægget og puster stearinlysene ud. De gør efterhånden ikke den store forskel. Så siger hun godnat og går ind til sig selv. Sanne er meget træt og lægger sig på ryggen med hovedet på det ene armlæn og lukker øjnene. Og din fod blir vild og din krop blir vild. Der er sået liv i dit varme blod. Den lille glød i maven lader høre fra sig igen. Hun kniber øjnene sammen. Du skal hjem igen, vi vil hjem igen, lad os komme ud, vi vil hjem igen.

Men Marie har ret. Det vil ikke bare være vildt og tosset at køre hjem nu. Det vil være forbryderisk og umoralsk. Og det vil med stor sandsynlighed gå rivende galt og ende i bondeanger, hvis hun overlever. Hun åbner øjnene og solen skinner lige ind i hendes ansigt. Hun kan i hvert fald ikke sove sådan her. Hun må ud i haven og have frisk luft. Den er så dejligt kølig på den her tid af morgenen, luften udenfor. Og hun føler sig ikke svimmel længere.. Hun går udenfor betonslangen, ud til sit eget birketræ, og tar igen trusserne af for at tisse. Så rejser hun sig igen, men hun går ikke ind for at vaske hænder. Hun skal slet ikke ind i det hus igen, hun skulle slet ikke være kommet, hun havde besluttet sig til at lade være. Hun kan sidde i bilen og sove, i sin egen velkendte bil, så er hun næsten en slags hjemme. Hun har tasken med ud, den har hun åbenbart husket, så hun låser bilen op og sætter sig ind og puster ud. Og opdager at hun ikke har fået taget bukserne på igen, hun kigger på gruset udenfor bilen for at se om hun har tabt dem da hun fumlede efter bilnøglen. De er der ikke, og det er osse ligegyldigt, for hun skal bare hjem i sin egen seng, og hun har prøvet at gå bukseløs før, selvom de andre gange har været mere med vilje, og det er det måske osse nu. Hun starter bilen og kører. Tilbage ad vejen. Ud på asfalten, og asfalten forsvinder igen, og hun skal ad en af de andre veje ved forgreningen, hun skal til højre her og ikke lige ud, og hun kører over jernbanesporet og forbi poplerne og lidt for tæt på dem, og så stopper vejen ved vandhullet i krattet. En eller anden har byttet om på vejene siden sidst. Og en eller anden har

kysset frøen, og hvor den sad og gnaskede myg står nu japaneren fra nummer fjorten. Han er påklædt nu, ligesom Sanne næsten er, i samme kostume som han plejer at bruge når han skal til bageren. Og nu står han der foran et vandhul og smiler. Måske som en tjeneste, for at forhindre hende i at trille i vandhullet og drukne. Hun når at stoppe bilen inden hun kører ham ned.

Japaneren går over og banker på sideruden, og Sanne ruller ned. Skal han nu til at skælde ud. Der er nok at skælde ud over.

- Du skal jo ikke være musiker, siger han, og slet ikke trommeslager.
- Det ved jeg allerede, svarer hun.
- Men måske skal du være danser.
- Det er jeg vist for gammel til.
- Man bestemmer selv hvor gammel man er, der ved du godt. Kom ud og dans for mig.
- Ikke i det mudder, siger hun. Og her er heller ingen musik.
- Pulsen dunker i os begge to, den kan du sagtens danse til. Du skal adlyde gløden i din mave.
- Den vil hjem igen, siger hun og begynder at vende bilen.

Skovbunden er ikke blødere end hun godt kan komme rundt. Og det lille træ hun rammer er så spædt at det bare bøjer sig til side for bilen. Hun ser sporene i bakspejlet og japaneren der står og smiler til hende. Han famler lidt ved lynlåsen i bukserne, og Sanne kan tydeligt mærke vablerne på sin højre hånd.

Der hvor vejen deler sig holder hun til højre. Og der kommer hurtigt asfalt og hun er snart tilbage på den rigtige vej med hvide striber på midten. Oh her er altså en smule trafik. Ikke meget sådan en tidlig, tidlig lørdag morgen, men alligevel, og hun må tage sig voldsomt sammen og køre pænt og ikke for hurtigt og heller ikke for langsomt. Det er måske smartere at holde ind på den nærmeste rasteplads og sove lidt, bare lidt. Og så er der aldrig rastepladser når man skal bruge dem. Hun kan mærke at øjnene blir smalle og koncentrerede mens hun kæmper for at få alle detaljerne til at blive til vejen hjem og ikke andet end vejen hjem. Under vej og sti, i den mørke jord, er der sået liv, i dit varme blod. Nu skal bilen hjem, den skal hjem igen, med den stærke glød, i dit underliv. Og bilen kører pænt til den står ved parkeringspladsen ved havnen. Her kunne hun godt læne sig tilbage og få et par timers søvn, det ville gøre underværker. Hun stiger ud og låser bilen og lægger omhyggeligt nøglen i tasken og kigger sig omkring efter en bager med en åben fordør eller måske en åben bagdør i det mindste. Der er ingen bager lige ved havnen, men der må være et sted i nærheden hvor lystsejlerne kan hente morgenbrødet til bagerposenavigationen. Hun går lidt planløst rundt, og ved et bord udenfor havnefogedens kontor står en grill der stadig er gløder i. Der står en mand ved grillen og varmer sine hænder, og det er ikke japaneren fra nummer fjorten, hun har ikke fået ham med. Det er

den unge mand som gik forbi bilen i går eftermiddags og gramsede sin pige bag på bukserne.

- Fandt du en pengeautomat, spørger hun.

- Næ.

- Hvor er din pige ?

- Hun gik hjem. Hun sagde jeg havde for kolde hænder.

Sanne rører forsigtigt ved hans hænder.

- De er da lige tilpas, siger hun.

Hvis det var, måtte han da gerne gramse på hendes bagdel med de hænder.

Hun spørger ikke om han vil, men hvis han spørger vil han ikke få nej.

- Ved du hvor der er en bager her i byen, spørger hun.

- Det tror jeg nok.

- Men du ved ikke hvor der er en pengeautomat.

- Der er ingen pengeautomater i den her by.

Han snøvler lidt. Han er vist gevaldigt beruset.

- Jeg skal have noget mælk, siger hun. Der er en glød nede i min mave jeg skal have slukket.

- Har du slugt en smøg ?

Og Sanne må forklare at det ikke er sådan en glød, men en tromme og danseglød. Og måske osse noget med rødvin og whisky.

- Du kan godt få et glas mælk af mig, siger den unge mand.

Han kan sagtens være høflig selvom han er så beruset. Og Sanne siger ja med det samme og går med ham hjem.

Det ligner et kolonihavehus, men det ligger lidt for sig selv og ned ved vandet. Og haven er ikke specielt velholdt, græsset er langt og buskene vokser vildt. Den unge mand åbner lågen og lader Sanne gå først op ad havegangen op mod en blåmalet dør. Han gider ikke engang lukke lågen efter sig.

- Det kan godt være du er lige så gammel som min mor, siger han, men du har en noget bedre røv end hun har.

Sanne kunne jo overveje at løfte op i nederdelen og give ham et bedre kig, men sådan skal det ikke være. Og hun gør det heller ikke. Hun ved at hun holder sig godt. Nogle kvinder har sagt at det da osse er lettere når man ikke har født og ammet børn. Men det er noget vrøvl, det har noget med indstilling at gøre, det er hun overbevist om. Hun er ikke seksten år længere, hun er langt over halvtreds, og hun prøver ikke at se ud som om hun er seksten. Og det er hemmeligheden. Eller pladder, det er ikke nogen hemmelighed, hun siger det da til alle der spørger.

Den unge mand er nødt til at smutte udenom hende og komme op til døren for at åbne den hængelås der sidder der. Døren åbner udad, og han holder den og lader hende træde først ind. Der er kun et eneste rum, med køkken i den ene ende og sengen i den anden, her kan man spise og sove.

- Mælken står i køleskabet, siger han.

- Det er et hyggeligt hus du har her, siger hun.
- Det er OK om sommeren, siger han og henter et glas i et skab.
Sanne tar mælken ud af køleskabet, åbner kartonen og ignorerer glasset og hælder roligt og velovervejende en liter skummetmælk direkte ned i halsen. Den unge mand sætter glasset tilbage i skabet og lukker skabsdøren. Det var der så ikke brug for.
- Hvad så om vinteren, spørger hun.
- Så er det ikke til at bo her.
- Hvor bor du så ?
- Jeg bor her alligevel. Når vi ikke er i min kærestes lejlighed altså. Vi er mest her om sommeren.
- Men i dag er dine hænder for kolde.
- Ja, siger han. Hvis det var det der var i vejen.
Sanne sætter malkekartonen fra sig på køkkenbordet.
- Jeg kom til at tømme den. Det må du undskylde.
- Det er i orden, siger han. Hvordan går det med gløden i maven ?
- Den er vist ikke så aggressiv mere.
Den unge mand sætter sig på sengen. Sanne står stadig og læner sig opad køkkenbordet.
- Men jeg har det stadig lidt underligt, siger hun.
- Det har jeg osse, siger den unge mand. Jeg har drukket for mange bajere.
- Jeg har haft det underligt hele ugen, siger Sanne. Måske er det en midtvejskrise.
- Midtvejs ? Er du da midt i noget ?
Sanne griner og den unge mand griner. Det hele er så barokt.

Hun blir stående ved køkkenbordet mens han falder mere og mere sammen på sin seng.

- Er du ked af det, spørger hun.
- Ikke rigtigt. Jeg er bare træt.
- Jeg må osse se at komme videre. Så du kan få din skønhedssøvn.
- Jeg trænger til den, siger han og læner sig bagover.
Sanne går over til døren og åbner den.
- Jeg må se om jeg kan finde tilbage til havnen, siger hun.
- Jeg kan da følge dig derned, siger han og rejser sig.
Det er da ikke nødvendigt, og slet ikke når han er så træt. Men han vil gerne og rejser sig og går med. Og på vej ned mod havelågen går Sanne igen forrest og han bagest, og hun falder ikke for fristelsen til at løfte op i nederdelen. Det gjorde hun jo heller ikke ved køkkenbordet. Han har ikke den lille bankmands øjne. Ude på vejen går de ved siden af hinanden. Der er ingen trafik på denne tid af morgenen, og de kan bruge hele vejens bredde.
- Jeg har været billedkunstner, siger Sanne, men det er jeg ikke mere.
- Hvad er du så ?
- Det er det jeg ikke ved. Ved du da hvad du er ?

- Lige nu er jeg bare træt, siger han. Men ellers spiller jeg lidt guitar og arbejder i grillen nede ved havnen.
- Er du musiker ?
- Det tror jeg ikke rigtigt. Så var det nok blevet til noget mere.
- Jeg er heller ikke musiker, siger hun. Måske er jeg danser.
- Måske, siger han. Det vil vel vise sig.
- Skal jeg vise dig det ?
- Er du ikke for træt til det, siger han. For træt og for fuld. Og er jeg ikke for træt og for fuld til at se det.
- Måske siger hun.
De går videre ned til havnen.

Der er stadig ikke et øje på havnen udover de fire de selv har med. Der er et stykke cement mellem to pullerter, og bagved ligger et sejlskib og sover. Sanne træder det halve skridt op på cementen.

- Det er næsten en scene det her, siger hun.
- Jamen så dans da lidt, siger han. Bare ikke det er en lang forestilling.
- Du skulle have haft din guitar med, siger hun og begynder at danse.
Lyden og rytmen kommer stadig nede fra maven. Den er så tydelig at hun er sikker på at han osse kan høre det. Hun danser forsigtigt, hun vil ikke falde om på den cement.

- Det er nydeligt, siger han.
Det skal sgu ikke være nydeligt, det skal være godt. Pulsen blir lidt hurtigere og bevægelserne blir lidt voldsommere.

- Hold hellere op, siger han.
Hun stopper omgående.
- Er det så dårligt ?
- Ikke dårligt, siger han. Men det blir altså lidt pjattet, og det er ikke det du vil.

- Du skal ikke stå og have ondt af mig.
- Det er ikke noget med det. Men du kan ikke være ægte i den kulisse. Det er for helvede en dyr lystbåd du står foran. Og så det kostume. Det holder ikke.

- Skal vi så gå tilbage til din have.
- Nej. Du er for træt og jeg er for træt og jeg skal på arbejde klokken tre.
Og han har jo ret. Hun er alt for træt. Hun skal finde sin bil og sove.
- Hvis du laver en rigtig forestilling en dag, så skal jeg nok komme og se den, siger han. Og klappe.

Sanne har sat sig på cementkanten. Den er så lav at hendes knæ når helt op til hendes hage.

Den unge mand går tilbage til sit lille hus med hængelås på fordøren. Sanne blir siddende lidt. Han kunne i hvert fald godt have givet et knus. Hun har drukket hans mælk og danset dumt for ham, og hun har fortjent et knus. En god og opvarmet hånd om skulderen, det havde været rart. Men hun kan

godt se det udefra. Den dans på kajen var ikke bare pjattet, den var latterlig. Hvis han havde bedt hende om at tage tøjet af havde hun gjort det lige på stedet. Og det var det ikke blevet mindre latterligt af. Han er i virkeligheden en høflig og velopdragen ung mand, og ikke et vilddyr der kunne have misbrugt hende uden problemer for sig selv, men hun ville have fået det så elendigt bagefter, det ved hun. Og det er ikke fordi hun har det specielt godt nu. Hvis hun havde haft en gnist af talent for dans, ville han have set det. Hun danser ikke bedre end de italienske husmødre der stripper på fjernsynet. Hun sætter sig i bilen, og hun er bestemt heller ikke racerfører, men hun starter alligevel og lister bilen tilbage på hovedvejen og kører sydover. Solen står ind over vandet, og hun møder af og til en bil. Mælken har hjulpet, men hun må stadig gøre sig umage med at koncentrere sig. Solen generer hende, og hun blir voldsomt forskrækket hver gang hun blir overhalet. Hun må ikke køre for langsomt, hun må ikke køre for langsomt. Se hun lister hjem, se hun lister hjem, hun vil hjem igen, i den sneglefart. Det dunker stadig i maven, men hvis hun kører som de biler der overhaler hende, kommer hun til at overtræde fartbegrænsningerne. Og det er meget koncentreret arbejde at ligge lige på firs. Hun må ind på den første, den bedste rasteplads og sove.

Og der er en rasteplads. Og det er den bedste hun har set længe. Et godt stykke ind fra landevejen og træer der kan skærme for solen. Her kan hun sove, men hun skal lige ud og have en mundfuld frisk luft. Hvis hun heller ikke er danser, hvad er hun så ? Nu går hun der på perlegruset i bare fødder, i nederdel og batikfarvet bluse og tunge, trætte øjne. Og ligner en pæn dame der har drukket for meget til en konfirmation i forsamlingshuset. Ikke danser, ikke musiker, ikke billedkunstner, ikke kunstner overhovedet. Hjemmegående tandlæge, kør hjem og bag en kage, en kringle af gærdej med æbler og kanel. Gå ikke der og hiv op i skørterne. De pindsvin og pissemyrer der kan se dine runde røvballer er aldeles ligeglade med om du har underbukser på eller ej. Det gør ingen forskel og det var ikke engang planlagt. Det er bare patetisk og dumt. Der er alligevel ingen billeder, tildækning og afsløring betyder ingenting. Et hår er bare et hår uanset hvor det gror. Det sete afhænger af øjnene der ser, det ikke sete hænger bare. Hvis hun ikke kan se kan hun heller ikke danse. Selv når hun ser sig selv udefra er det så ukoncentreret at det ikke kan bruges til noget som helst. Hun skulle have haft nogle børn, så havde der været børnebørn at bage den kringle til.

Så er det nok, Sanne Bruun. Du er dybest set en dejlig kvinde. Den lille bankmand nød at gøre sig forestillinger om dig. Og nød det endnu mere da han fik det hele at se. Og da havde du stadig synet, både hans og dit eget. Marie blev glad for at se dig. Japaneren i nummer fjorten glør efter dig. Gå tilbage til den bil og sov. Eller kom hjem i seng og sov. Du vil hjem igen, du vil hjem igen, lille runde røv, du skal hjem igen. Det er til at grine og græde

over på en gang, men hun sætter sig på en bænk ved et bord og nøjes med at grine. Hvad skulle hun dog græde over. Selvstændig, selvforsørgende kvinde med eget hus og naboer. Hun hopper op på bordet og er ikke spor svimmel. Hun danser på stedet til pulsen fra maven og har det vidunderligt som en flamme i et stearinlys. Blafirer til den ene side og blafirer til den anden side. Det er dig der er ilden, det er dig der er flammen, det er dig der er levende, det er dig der holder gløden. Hun lukker øjnene og bevæger sig uden at se. Hun hører en bil komme og parkere foran bordet og bænken. Hun hører motoren blive slukket, hun hører radioen blive slukket. Hun hører to bildøre åbne sig næsten samtidig og åbner begge øjne og danser videre, hun ser alligevel ingenting og skygger af blade og solens stråler, en adgang. Varmen udefra og varmen indefra mødes i huden, og huden bevæger sig som trommeskind. To tykke trommestikker bevæger sig henover hendes hud, bum bam bum bam bam, bum bam bum bum bam, så nu danser du, bum bam bum bum bam. Japaneren fra nummer fjorten og en ung japansk pige står ved en rød Corolla, naturligvis er det en rød Corolla, og kigger intenst på hende. Han er klædt i slangeskind og hun er klædt i bjørneskind, og de svinger stikkerne i luften så hun kan mærke det, og det gør så godt. Pindsvin og pissemyrer, min bare røv. En slange og en bjørn, det er hvad det er. De kommer når hun danser og de forsvinder når hun holder op. Den her rasteplads var afbrækket, hun besøgte den ikke ved turen op til Marie. Helt opløftet træder hun ned på bænken og ned på jorden og går over til sin bil og starter. I bakspejlet ser hun en hvid kassevogn med to elektrikere der sidder og bider i hver sit rundstykke. Hun ser dem og ved de skal på arbejde i dag. Lørdag, det er garanteret kulsort arbejde.

Bilen kører på femtaktsmotor, på whiskyblandet femtaktsbenzin. Gudskelov kan den selv finde vej, for hun er ved at falde i søvn. Der er sået liv i dit varme blod og så er det godt bilen kører selv. Hun er en slags lykkelig nu, og skulle bilen tage fejl af vejen så kan hun leve eller dø med det uden problemer. Hun kan danse ånderne frem, helt fra Japan om det skal være. Nul-nul-nul i bjørneskind, Sanne selv i solskin, skoldhed ståpik i slangeskind, og hun er i centrum af det hele. Det hele. Verden hænger sammen igen. Ikke i det der kan ses, ikke i det der kan sanses, men i det der kan gøres. Hold kæft hvor er hun stadig fuld, hvis hun blir taget for det her skal hun mange år i spjældet. Ikke på grund af rødvinen og whiskyen, det er biting i den her sammenhæng, men på grund af gløden og indsigten. Mon de kan måle indsigt og lykke i en blodprøve. Godmorgen hr. betjent, jeg kan ikke gå lige, dertil er verden alt for indviklet og omslynget. En opvarmet hånd om skulderen havde ikke været af vejen. Hun koncentrerer sig og kører så tæt på midterstriben som muligt. Den stribe peger direkte hjem, selvom den slet ikke går ligeud. Den korteste vej mellem to punkter er krum i virkeligheden. Virkeligheden, pindsvin og pissemyrer.

Hun har slet ikke lagt mærke til det, men bilen er kørt ned til stranden. Måske håber den at hun kan genfinde de tabte sandaler, måske skal hun bare genfinde sin sunde fornuft. Men bilen tar fejl, hun har ikke mistet noget, hun har fået noget. For at overbevise den dumme kasse går hun ned til vandkanten. Der er ingen andre på stranden på denne tid af morgenen og der er heller ingen guldsandaler. Hun vender sig mod bilen og viser den hvad hun ikke har. Den blinker ikke engang med lygterne. Sure gamle spand, du kan godt køre mig hjem uden at blive så fornærmet. Hvor mange gange har jeg ikke kørt dig. Og betalt din vægtafgift, du burde tabe dig, du burde skamme dig, og fyld dig med benzin og vasket dig og givet dig undervognsbehandling. Tror du ikke osse jeg trænger engang imellem. Hun bøjer sig forover og griner. Her på kanten kan hun danse igen, her på kanten af landet eller kanten af vandet. Hvad kan man danse op af det hav. Søslangeskind, sælskind, fiskeskind. Fiskeskind, lad mig gøre dig i fiskeskind, så det løber både ud og ind, lad mig gøre dig i fiskeskind. Men det bryder pulser og de forhindrer dansen. Selvom du får våde fødder skal du lukke af for de fugtige tanker, Sanne Bruun, og koncentrere dig om pulsen. Du skal hjem igen, i dit fiskeskind, i dit fiskeskind skal du hjem igen. Dansen vender langsomt tilbage, og fødderne synker ned i sandet. Jo længere hun blir svajende her, jo længere vil hun synke ned. Gennem sandet ned i jorden. Nu er kulissen perfekt og kostumet er ligegyldigt. Enhver, selv dronningen, er vel splitternøgen indenunder tøjet. Hun vender sig og kigger ud over havet i stedet for, ignorerer bilen, det sure spektakel, for en stund. Og kommer de nu snart op i deres fiskeskind, de genstridige ånder, de træske kvinder fra havets bund, de smukke havfruer og beslutsomme havmænd. Kommer de snart og sætter deres små skarpe tænder i hendes hud og udlæser spændingen og sætter et naturligt punktum for dansen i dag. Så kan hun sætte sig på forsædet og sove.

- Så du vil gerne danse mere, siger japaneren fra nummer fjorten.

Han står lige bag hende oppe på stranden så han ikke får våde sko.

- Jeg havde nu håbet du kom fra havet, siger hun og vender sig for at se ham ind i ansigtet.

Det griner han bare af. Hun kan håbe som hun bedst kan, han gør hvad han vil. Hun vender sig igen og kigger ud over havet. Og der er det nul-nul-nul der stiger op, svøbt i fiskeskind. Hende er der lidt mere styr på. Vend så fiskeskind, mod den anden kind, du er vænnet fra, den skal på igen. Hun har set sko af den slags skind som barn. Men her sidder det blødt og tæt, og den ungepige med skitseblokken kan bevæge sig frit. Og hun kan stadig se, det heldige asen, den heldige slange, mens Sanne står blind som et næsehorn. Når man fremmaner ånder ved man aldrig hvad resultatet blir, og de vil gøre en lykkelig og trist til mode på en gang.

- Du skal ikke stoppe for vores skyld, siger han inde fra stranden.

Og hun fortsætter med at danse mens hun drejer på stedet og skiftevis ser på de to japanske mennesker, den ene på stranden i morgenbrødsmundering,

den anden i vandet i fiskeskind og duft af hav og tjære eller måske er det muslingeskallerne i tangen, og hun blir varmere og varmere. De har et særligt forhold til fisk, de japanere. De spiser dem gerne rå, og osse gerne giftige, og de står og kigger på Sanne der drejer rundt og rundt til det hele flyder sammen i en eneste fiskeskindsklædt og smilende orientaler med sorte øjne med fødderne i sand og vand. De har tænder som ål og fiskeskæl der river præcis så meget at de hjælper mod kløe. Svømmer hen mellem hendes fødder og snor sig op ad benene og bider sig fast så det kan mærkes både udenpå og indeni, og hun snurrer til hun falder.

Og der ligger hun i vandkanten og roder. Hvis der kommer en rar dansk betjent vil han samle hende op og lade hende sove i detentionen. Og så vil hun i hvert fald få sovet i stedet for at fare rundt. Til fare for både sig selv og sine omgivelser. Hvis hun blir liggende og tidevandet stiger, så vil hun drukne og ingen vil kunne hjælpe hende. Marie ligger og sover endnu, de to japanere kan hun ikke regne med, og nekrologerne, hvis de gider skrive dem, hvis de gider trykke dem, vil på en pæn måde antyde at en udbrændt billedkunstner drak sig mod til at tage sit eget liv. Hun må se at komme op og videre, ellers ender hun som en man har kollektivt ondt af, et eksempel på hvordan livet ikke skal leves, og alt hvad hun har opnået, hendes gennembrud og de gode billeder der har været fra hendes øjne og hendes hånd, vil blive overskygget af en skæbne, af et slag udefra som lige så godt med det samme kunne overmale alle hendes billeder med en sort hinde. Og det vil hun ikke kunne være bekendt overfor sine værker, de er hendes spor i verden, og de skal ikke viskes ud af tidevandet. Op at stå, Sanne Brun, op og dans på tromme for dig selv.

Hun rejser sig med besvær og går hen til bilen, som endte med at få ret. Hun læner sig mod køleren og kigger ud på solen. Nederdelen er våd, den batikfarvede bluse er våd, hendes hår er vådt, og bilen glæder sig bestemt ikke til at få det sjask ind på forsædet. Og alligevel står den der med alle fire hjul solidt i sandet og tilbyder at køre hende hjem i seng. Og gudskelov er det sådan med mekaniske og livløse apparater, at nok kan det virke som om de har deres egen vilje, men dybest set kan man tænde og slukke for dem uden at tage hensyn til andre end sig selv. Hun går hele vejen rundt om den kære gamle bil.

- Du er en god gammel blikspand, siger hun og klapper den blidt på højre bagskræm, gider du køre mig hjem ?

Og bilen adlyder både klappet og opfordringen og nøglen i tændingen første gang og kører hende op på landevejen og tar retning mod syd. Resten af trafikken holder vejret og lader hende slippe igennem, hjem på vejen, forbi nummer fjorten og op i hendes egen indkørsel og holder næsten lige. Miraklernes tid er ikke forbi. Huset er låst pænt af, og det er så hamrende irriterende at hun har lagt nøglerne ned i tasken når hun nu skal bruge dem igen. Tøjet ryger af på badeværelsesgulvet, og det er vidunderligt at sidde på

et rigtigt toilet. Og så er det ind til sengen, men her kan hun stå op i den, uden støvsuger, og danse som i vandkanten og endda stadig mærke vandet og sandet om fødderne og dreje så hurtigt at hun falder om og i søvn.

Telefonen ringer. Den ringer mange gange mens Sanne vakler ind i stuen. Hun tar røret og sætter sig på gulvet. Det er Marie.

- Vækkede jeg dig ? Jeg skulle bare høre om du var kommet godt hjem.

- Det tror jeg nok.

Sanne kan tydeligt høre bekymringen i Maries stemme, men hun er for træt til at reagere på den. Hun forsøger at være nøgtern. Og Marie forsøger at gøre det til en vittighed som de kan grine sammen af.

- Og du har altid påstået at jeg var vild og tosset, siger hun. Men det stunt du gennemførte i nat ville jeg aldrig turde kaste mig ud i.

- Det gør jeg da heller ikke, siger Sanne. Jeg ved ikke hvad der gik af mig. Eller i mig.

Og samtidig er hun helt stolt af sig selv, hun kan mærke det dybt inde. Hun er helt flov over det, og selv det kan hun nyde. Det kunne være endt så rædselsfuldt, og det kunne være gået ud over andre og ikke bare hende selv. Prisen for at føle sig så levende kunne have været andre menneskers liv. Det er helt pinligt, og pinligheden er en del af fornøjelsen.

- Så må du hellere ind og sove færdig, siger Marie. Farvel.

- Godnat.

Marie har allerede lagt på. Sanne ser på røret og ser ned ad sig selv. Fødderne er bestemt ikke rene, og resten har osse ofte set mere nyvasket ud. Hun lægger røret på og ser på uret. Det er ikke helt tydeligt hvad det viser, men det kunne ligne at klokken er over to. Solen står så det sagtens kan passe, stærkt og strålende lige ned i hendes have. Så er alle butikkerne lukkede og hun har ikke fået handlet til weekenden. Fryseren og køleskabet må klare hende igennem.

Hun går ud i haven uden at klæde sig på først. Nogle af naboerne kan måske se ned i haven fra første sal, men der er endnu ingen der har beklaget sig over at hun af og til tar solbad på plænen, så enten har ingen set det, eller osse er de ligeglade. Eller osse vil de bare have lov at nyde det i fred, man har da lov at håbe. Det har aldrig generet hende at blive betragtet uanset om hun var påklædt eller ej. Som billedkunstner må man ikke bare tillade andre at se, man må opmuntre til betragtning. Det er i hvert fald sådan hun forklarer det for andre og for sig selv. Da hun var yngre kunne hun osse tit nyde det. Det sker ikke så ofte længere, der er så mange andre ting på spil efterhånden og hun opsøger det ikke, men det her er hendes egen have. Og udseende er mindst lige så vigtigt som indseende, hvis der er noget der hedder det. Og nu er hun kommet i tvivl om hvor meget hun kan se, men hun er ikke i tvivl om hvordan hun ser ud. Så hun går roligt ud på græsset og ser sig om. Ikke for at provokere nogen, men for lissom at tage

fornemmelsen ind inden hun skal ind og sove videre. Her er der ingen forandring i hendes opførsel.

Men hun plejer bestemt ikke at stille sig midt på plænen med lukkede øjne og armene over hovedet. Hun plejer heller ikke at høre pulsen fra maven. Sanne, Sanne dog - Sanne, Sanne dog. Hun plejer ikke at så og svaje og danse som flammen i et stearinlys. Men nu står hun og danser, og der er ingen trommelyde udefra, og der er ingen hestekranier eller udstoppede fugle, der er bare en pæn plæne der nok trænger til en klipning, men det kan da vente så længe det er så tørt i vejret. Og så husets ejer, der står midt på plænen i ingenting og danser ånder frem. Der kommer ingen japanere og ingen store manifeste ånder, men antallet af sommerfugle i haven vokser imponerende, og da hendes øjne er lukkede kan hun ikke se dem, men hun kan mærke bevægelserne i luften der kredser om hende, og det blir til en vind der truer med at få kroppen til at lette fra jorden. Hun vil op igen, hun vil op igen, jamen Sanne dog, vil du op igen. Det er så dejligt og ustyrligt, og samtidig er det ved at være irriterende at hun ikke har så meget styr på det at hun kan komme ind og sove. Skal det nu blive ved til hun dejser om, kan hun ikke bestemme sig til at tage armene ned og stoppe bevægelserne og gå ind og tage lidt mad, det råber maven osse om, og hvis den dunkende puls kunne skrues lidt ned, så ville hun kunne høre sulten. Så hun åbner øjnene og tvinger armene ned og får øje på alle de herlige sommerfugle der efterhånden nærmest klæder hende på med vingeslag. Det skal lige nydes det her, så må maden og søvnen vente lidt, og hun danser og ser sommerfugle til hun mærker sine ben blive bløde. Og så skal hun alligevel ikke dejse om der på plænen, for sidder der en og kigger vil der blive ringet efter hjælp, og uanset hvor selvstændig hun er så skal hun ikke ligge sådan i en ambulance, så hun tvinger armene helt ned og stopper sammenbidt de flammende bevægelser. Lyden fortsætter indvendigt, men det kan ikke ses udefra, og sommerfuglene forsvinder og hun står alene på sin plæne og føler sig sært nøgen og sårbar. Nu skal hun ind i sit hus.

Maden må vente, søvnen kalder klarest, men hun kan ikke lægge sig så længe hun er så beskidt, hun kan ikke falde til ro så længe pulsen dunker. Der skal meget vand til, og selvom det begynder at blive koldt under bruseren blir hun stående. Måske kan det osse skrue lidt ned for den indre lyd, hun har da lov at håbe. Hun blir stående til hun ryster af kulde, så må hun lukke for vandet og tørre sig hurtigt og grundigt. Hun ligner sig selv i spejlet, en pæn dame på syvoghalvtreds der lige er stået ud af badet og ikke behøver skamme sig over at se sådan ud. Pulsen har flyttet sig fra maven og op i hjertet, op i halsen, op i nakken. Og så er hun da nødt til at skifte sengetøjet, hun kan ikke ligge i det gamle og snavsede. Og håret skal osse lige nå at tørre, ellers ligner hun noget der er løgn når hun står op igen. Så kan hun lige så godt få noget at spise mens hun venter, for sulten sidder stadig i maven og er ikke flyttet med op i nakken. Hun går ud i køkkenet, og

sådan kan hun ikke stå og lave mad, og hun henter sin morgenkåbe og tar den på og lukker den grundigt. Hun slår æg i stykker, og det kunne såmænd bare have været til spejlæg, men det skal være omelet med ansjoser, skal det. Olien sprutter på panden og rammer hendes håndled, og hun er nødt til at pøse koldt vand på, men hun kan sagtens styre en omelet samtidig, og snart ligger den og smiler til hende på en tallerken med kniv og gaffel ved og lidt persille over, og hun lukker vandhanen og bærer maden ind i stuen og sætter den på spisebordet og henter et glas vand og sætter sig og spiser med begge hænder og puster ind imellem på håndledet og den røde plet som den varme olie har efterladt der. Varme olie, av for helvede, lille røde plet, varme olie. Det blir ved. Men så længe hun har noget at tage sig til er det til at holde ud. Spisning har sin egen rytme, at drikke et glas vand kan være aldeles arytmsk, håret tørrer langsom og sikkert uden puls og falder blødere og blødere om hovedet. Verden er blød og usystematisk, det er kun tankerne der banker.

Hun tænder radioen inden hun lægger sig på sofaen. Der må komme nogle andre rytmer derfra, og det gør der osse og det gør ikke den store forskel. Så snart hun lægger sig kan hun mærke uroen i benene, uroen i blodet, pulsen i maven. Irriterende, insisterende, irriterende insisterende. Som et isbjerg der er presset helt ned under havoverfladen, et levende isbjerg. Det kilder under fødderne og hun gubber dem mod hinanden. I radioen spiller de helt ufarlig musik, den gør ikke modstand, hendes indre rytme kan sagtens være der, det lyder ikke engang grimt. Den forbandede japaner i nummer fjorten, eller er det nul-nul-nul der er skyld i det hele. Der er en rød plet med en brandvabel på hendes venstre håndled, og måske hjælper det lidt, men måske ville det hjælpe endnu bedre hvis den var afbalanceret af en tilsvarende plet på højre håndled. Men det vil være for vildt at såre sig selv på den måde, det kan hun ikke, en eller anden japaner burde komme forbi og gøre det. Hun rejser sig og finder lokaltelefonbogen i den skuffe hvor den har sin rette plads. Hun finder nummer fjorten i vejregisteret og trykker nummeret ind og venter. Telefonen i den anden ende ringer og ringer, men den blir ikke taget. Heldigvis. Hvordan skulle hun have sagt det. Goddag, det er Sanne. Jeg er blevet besat af et eller andet og nu vil jeg gerne hjælpes. Han ville ikke forstå hvad hun snakkede om, hun forstår det ikke engang selv. Så var det måske bedre at få bestilt noget, tænke på noget der skal gøres, noget nødvendigt. Men hvad skulle det være, hun skal ikke lave de billeder. Hun skal måske ringe til Lemvig og få det overstået. En lørdag eftermiddag. Manden er jo pensionist. Han kan have familiebesøg. Og hun står alligevel ved telefonen.

- Det er Sanne, Sanne Bruun. Jeg blir nødt til at melde fra den udstilling med hende den japanske grafiker. Jeg ved godt det er upraktisk, men jeg er ikke billedkunstner længere. Jeg kan ikke lave nogle nye billeder til jer, og jeg kan ikke engang vælge ud blandt de gamle. Det er desværre umuligt.

Han blir ked af det. Han synes stadig det var en genial idé at sætte de to samme. Eller osse var det tilfældigt at han kendte dem begge og så chancen. Så kunne hun ikke overveje det lidt endnu, så tæt på er det heller ikke. Hun kan lave lige hvad hun vil, han stoler sådan på hende, han stoler så grusomt på hende. Og på en eller anden måde kommer hun til at love at hun nok skal komme, og han blir så glad, og når det nu ikke kan være malerier, så er han bare endnu mere spændt. Og Sanne fantaserer om at danse ånder ud af nul-nul-nuls værker og lade dem flyde som sommerfugle blandt publikum. Og samtidig siger resten af hendes forstand at det projekt er håbløst og ugenneførligt, i Lemvig i hvert fald, men hun kan jo altid melde sig syg når dagen kommer. Så nu står hun og planlægger at lyve, og det er det samme som at lyve allerede, og det er ikke behageligt. Men der er stadig tid til at finde på noget helt syvende, så det lykkes hende at lægge røret på uden at det er pinligt, og pensionisten i Lemvig er sikkert både glad og spændt. Hvad har hun nu fået rodet sig ud i. Hun der så sjældent roder og da i hvert fald aldrig med sig selv. Verden er indviklet nok i forvejen, plejer hun at sige.

Og på en eller anden måde er hun blevet roligere nu, eller det har måske bare vundet tid, det har ikke så travlt. Hun kan lægge sig på sofaen og slå øjnene i. Benene er næsten helt rolige nu, det er dejligt og det er tiltrængt og det ringer på døren, og hvis det er den japaner vil hun slå ham i hovedet med hans to trommestikker, de store og tykke. Morgenkåben sidder pænt nok og håret hænger blødt og tørt om hendes hoved og hun åbner døren og det er Tina Lyckesand der står og græder på hendes tæppe. Ikke voldsomt, bare en stille og silende heldagsgråd.

- Må jeg komme ind ?

Hun kigger sig ikke over skuldrene, hun er ikke bange for noget, hun er bare ulykkelig.

- Hvad er der i vejen ?

Tina Lyckesand kommer ind i gangen og forsøger at gnide noget af væden af ansigtet.

- Jeg ved det ikke. Jeg er bare alt for træt. Jeg orker ikke at være glad.

Og det er helt forkert for Sanne, for hun kender da sin nabo, men så godt kender hun hende heller ikke, og hun kan ikke bare stå der og tage imod tårer, hun har ikke plads til Tina Lyckesands personlige problemer, hvad de så end består af, hun har rigeligt at rode med selv. Men hun kan heller ikke bare bede en grædende kvinde om at gå hjem og passe sig selv.

- Er det manden eller drengen, spørger hun.

- Ingen af dem, siger Tina Lyckesand. Ingen af dem og begge to. Jeg er bare helt opløst indeni.

- Men tar Victor ikke sin del af slæbet, siger Sanne. Sådan ser det da ud udefra.

Og det gør han bestemt, siger Tine Lyckesand, der har hun ikke noget at klage over, reelt har hun ikke noget at klage over overhovedet, og Adam har

fået den bedste far i hele verden, og Victor har fået den bedste søn i hele verden, og hun er så privilegeret og hun synes hun forsvinder af det eller i det eller fra det, og hun kan ikke finde ud af noget.

Og Sanne er nødt til at lave noget kaffe og spørge Tina Lyckesand om hun har talt med lægen om det eller en sundhedsplejerske eller en eller anden anden, måske en mor eller en svigermor. For det ville da være mere oplagt end at snakke med en tilfældig nabo, der lige så godt kunne have været en japaner i nummer fjorten, hvis de nu havde boet ved siden af ham. Men Tina Lyckesand har aldrig lagt mærke til nogen japaner og hun har ikke hørt Victor tale om ham, og så taler de om japaneren i stedet for om den forsvundne mor, og Sanne fortæller om alle sine møder med ham, både dem hun er sikker på og dem hun er usikker på, og hun fortæller det uden detaljer og uden at sige noget om pulsen i kroppen, men Tina Lyckesand blir alligevel så nysgerrig og optaget at hun glemmer at lade tårene løbe. Og Sanne blir i hvert fald så optaget af at fortælle at den skæve puls er til at have med at gøre, og det er næsten som om hun kan skrue op og ned for styrken, og den generer ikke mere når den er skuert op end når den er skruet ned. Og de sidder der som de to nabokoner de osse er, og drikker deres kaffe, og Sanne ville gerne have haft en lille småkage at sætte på bordet, men hun har slet ikke noget af den slags i huset.

Sådan falder de begge to til ro, og Sanne begynder at gabe, og Tina Lyckesand siger undskyld for forstyrrelsen og tømmer næsten sin kop, og Sanne får et knus og mange tak og er så igen alene i sit hus. Og så kommer pulsen ustyrligt tilbage, den kan skrues ned og den kan skrues op, det gør ingen forskel, det gør ingenting, det gør ingenting. Det gør slet ingen forskel og Sanne forsøger at lægge sig på sofaen og rejser sig igen og går ud i køkkenet med kaffekopperne og skyller dem af og sætter dem på køkkenbordet og går ind til sofaen igen og lægger sig. Japaneren lægger sig på knæ midt på stuegulvet og har lagt sin tromme op i lænestolen og tæsker den med to tykke stikker og han er nøgen som i Maries sauna. Og Sanne ved alt for godt at hun ikke skal røre ham igen, og brandvablen på håndledet svider, og nu kan hun få balance i tingene, og hun ved jo hvor han er varmest. Og han trommer uanfægtet videre, og nu brænder det så meget i hendes andet håndled at hun må slå øjnene op. Og der er ingen nøgen japaner og ingen tromme i lænestolen, men det nye brandmærke svider stadig og er ved at blive rødt. Hun har ikke danset, hun har ikke rørt sig ud af stedet, og alligevel har hun brændt sig. Har hun isterninger i fryseren ?

Hun sætter sig på en spisebordsstol med armene fladt på bordet og håndfladerne opad. På hvert håndled ligger en isterning og smelter. Morgenkåbens hvide ærmer blir lidt våde, og det er rart at den kløende smerte forsvinder fra de to håndled, men det dunker stadig i resten af kroppen. Og hun er lige ved at overveje om en af de fremdannede ånder har

besat hende, men osse kun lige ved, for det er for tåbeligt. Det er muligt at der findes ånder, og det er muligt at de kan danses frem, men de kan ikke komme ind i hende. Sanne er Sanne selv, hun er selvstændig og det har hun været siden hun var femten år. Der er ikke et fremmed liv inde i hende, det er hendes eget blod der dunker, og sådan er det. Så måske er hun ved at blive tosset, og så er det klinisk og så skal hun måske se at få en tid hos lægen og snakke med ham om det. Men hvad skal hun sige til ham, at hun er blevet angrebet af en trommerytme og ser nøgne japanere med fiskeskæl i håret. Hvad kan den flinke og rare Tobias Nielsen gøre ved det, hvad vil han tænke. Og hvad vil han fortælle sin kone om aftenen når han kommer hjem til middagsbordet. Nu rabler det endelig for den skøre kunstnerkælling der plejer at ligge topløs på standen selvom hun for længst er fyldt halvtreds, og det kunne hans egen kone aldrig finde på at gøre, og selv de unge piger pakker sig ind i neonfarvede bikinier på stranden, så de kan prale af deres hvide striber over kroppen overfor deres kærester, hver eneste kæreste skal føle sig som den eneste ene, og noget så almindeligt for halvdelen af verdens befolkning som bryster skal gøres til noget kostbart og enestående. Det er ikke Sanne der normalt er tosset, det er verden der er krøbet så langt ind i sig selv at det gør ondt på den der er nødt til at komme ud. Eller har hun alligevel været så langt ude at hun er blevet smittet med et eller andet. Så hun ikke engang kan tænke længere.

Isternerne er smeltet væk, det er aften nu. Radioen fortsætter med uskadelig musik, udenfor på græsplænen går en sribet kat som om den ejede det hele. Hvis hun så bare kunne arbejde. Måske er det problemet. I alle andre situationer hvor uroen i krop og sjæl har været uudholdelig, har den kunnet arbejdes ud. Men nu er der ikke mere arbejde, ikke mere arbejde der er hendes. Hun kan nøjes med at vedligeholde sig selv, nøjes med at lade være med at falde hen. Det var det hun kom til med billederne, hun var ved at lave det samme billede igen og igen, bare i teknisk forbedret udgave. Hun skabte ikke længere, hun produktudviklede bare. Nu er hun nødt til at skabe sig. Det er ikke lægen hun skal fortælle historien, ikke stakkels Tobias Nielsen, men enhver Nielsen og Jensen og Hansen. Hun skal stå nede foran Brugsen fredag eftermiddag og danse sommerfugle frem, i så tæt en sky at de gule tilbud drukner i skyen og musikken i butikken blir blæst ud af sommerfuglevinger. Det er arbejdet. Ikke bare at gøre det, men at finde ud af hvordan det skal gøres. Hun er nødt til at tage det alvorligt. Det er ikke en besættelse, hun er ikke ramt af en anden og hun er ikke en anden, hun er bare anderledes. Og hun skal finde ud af hvordan hun skal arbejde, for hun er ikke færdig med at arbejde, hun er ikke færdig med at være selvstændig.

Hun går ned i kælderen og roder i en papkasse inde ved fyret hvor det lille billede af hendes mor er pakket ned sammen med alle de andre billeder der har været væk fra væggene i en hel del år efterhånden. Uanset om der er plads, så skal hun op igen, den hvidhårede viceinspektør der overvågede

tiden på akademiet både fra væggen og så længe hun levede osse fra sin embedsbolig. For uanset hvad Sanne føler for dette satans principfaste kvindemenneske, så var hun konstant garanten for selvstændigheden. På billedet er hun allerede en gammel kone med hvidt hår, og stadig aktiv og midt i halvtredserne og altså yngre end Sanne er nu. Glad og imødekommende i en hvid sommerkjole med smalle mørke striber. Sanne kan huske at de var blå som øjnene. Nu findes kjolen ikke længere, og viceinspektøren heller ikke. Billedet er taget tilbage i nittenhundredefemoghalvtreds, to år før hun døde. Det er ikke stort, men det hang i mange år trofast ved siden af spejlet i kolonihaven, og da hun flyttede ud i huset hang det ude i entreen, det var det første man hilste på og det sidste man sagde farvel til. Nu skal det hænge i soveværelset og overvære selvstændigheden. Hun kan ikke bortjage ånderne, viceinspektøren, men hun kan sikre selvstændigheden. Det må så gå ud over sprækken i muren fra Rom som hun købte af Viggo dengang han besøgte hende mere end en gang, men nu må det være Viggos drøm om en sprække til verden der skal i kælderen, og mor kan få sømmet. Det er første skridt i professionaliseringsprocessen, det næste må være at genvinde kropskontrollen og balancen. Der er forskel på at være kunstner og medium, og nu skal Sanne Bruuns vilje på banen igen, ellers kan det være ligegyldigt. Der er behov for træning.

Der var engang hun gik til meditation, engang for næsten tyve år siden, og bøgerne har hun måske endnu hvis hun bare kan finde dem. Hun må tilbage i kælderen og rode, og der ligger de osse i en kasse sammen med gamle madopskrifter, men de har nogle naragtige brune og grønne og orange omslag med forældede modeller på billederne, og de lugter af kælder og må smides ud så hurtigt som muligt hvis det her skal tages alvorligt, så hun må til boghandleren så snart det blir mandag. Hvis det da skal være noget med meditation, hvis det ikke blir for stillesiddende, hvis ikke hun skulle begynde at gå til boksning. Ikke for at slå på nogen, men træningen skulle være så intens, og så ville hun få fodfæste i sin egen kultur. Hun opgiver tanken aldeles omgående, den er for tåbelig for hende. Er det ikke meget mere simpelt, hun skal begynde at løbe eller gå til reel dansetræning. Og det gider hun heller ikke, hun skal lige netop ikke løfte fødderne fra jorden. Og selvom hun endnu bare afsøger blindgyder er hun i færd med noget, der er ingen retning endnu, men der arbejdes på en retning. Hun har det allerede meget bedre, det er hun helt overbevist om. Den elendige puls er bare et ekko, en erindring, og nu har hun styr på det igen. Og hun tør godt prøve dansen som en træning. Hun skal danse dansen, dansen skal ikke danse hende. Hun stiller sig med samlede ben midt i stuen og løfter armene op over hovedet og gir sig til at blafre, og det er kun en enkelt sommerfugl der har forvildet sig ind i stuen, og hun kunne fange den og sætte den ud hvis hun ville. Og hun kan stoppe dansen når hun vil, hun er ikke nødt til at blive ved til hun falder om. Det kan vel stadig blive mere dragende samtidig med

at hun bevarer kontrollen, men hun er kun lige begyndt, hun er begynder, det er helt som det skal være. Pulsens under bevægelserne og i kroppen er nu hendes brændstof som hun kan bruge af når hun vil. Vil. For det må stadig gerne være vildt og ukontrolleret, bare det er hende der slipper kontrollen og ikke kontrollen der slipper hende. Nu føler hun sig hjemme i huset igen. Nu er det hendes hus.

Det er godt nok lidt besynderligt med den japaner eller de japanere. Det burde jo have været indianere med fjer op og ned ad ryggen, eller måske nogle mongoler eller folk fra det centrale Sibirien. Hun skal nok osse prøve at få det teoretiske grundlag på plads, om ikke andet så for ikke at lyde tåbelig hvis hun blir spurgt af en eller anden lokalsprøjte. Hun må på biblioteket. Shintoisme, er det ikke det de tror på i Japan. Men det er da noget af det mest styrede man kan forestille sig, velopdragent og parat til at kamikaze sig i døden for en eller anden kejser. Eller osse er der en modsætning i den tro, en eller anden bagside der vil den modsatte vej. Jo mere hun tænker over det, jo mærkeligere blir det. Måske er det bare de skæve øjne og det sorte hår der betyder noget, ikke den traditionelle japanske indædte kontrol der hænger sammen med den absurde befolkningstæthed, hvor hendes følelser har været ude på prærien eller de sibiriske vidder. Eller er det en advarsel til hende, hendes eget forsøg på at genvinde kontrollen, billedet af viceinspektøren, selvstændigheden som en form for ufrihed. Måske skal hun grave endnu dybere. Den underjordiske sauna og følelsen af at blive født på ny da hun kravlede op og lod sig befrugte nedefra. Jorden som det maskuline og himlen som det feminine. Hvorfor skal det være mandens drøm at kneppe kloden, der er ikke bare huler og sprækker at udfylde, men osse bjergkæder og spirer at opsluge. Hun kunne gøre det her og nu, Mount Everest kom bare an, jeg kan rumme dig.

Jo, sådan skal det være, vildt og uforudsigeligt, men på hendes betingelser, hvad Sanne kan rumme, hvad Sanne kan sluge og optage som sig selv. Selvstændigt. Sådan må selv en amøbe have det når den omslutter et grønkorn, sådan må hun selv have det når hun spiser en revet gulerod med spejlæg og groft brød. Det er hende der skal tage initiativet, det er hende der skal gå ned til nummer fjorten og banke på og se på japaneren når han lukker op, om han er til noget, om han kan godkendes eller hellere skulle skiftes ud med en vild indianer eller en fuld grønlander eller bare et mindre bjerg i udkanten af byen. Og kan man nu gøre det i morgenkåbe, ja det kan man da, den er forsvarligt lukket, og det er i øvrigt hende selv der sætter reglerne.

Hun går ud af sit hus, ned ad vejen, ned til nummer fjorten og slår på døren. Der sker ingenting, og hun slår igen, hårdt og intenst. Døren går op af slaget og hun går ind i halvmørket. Entreen er næsten tom, der står en kuffert i den

ene ende, og det er det. Døren til stuen står åben og derinde på sofaen ligger japaneren med et tæppe over sig og sover. Fjernsynet lyser på ham, nogle biler farer frem og tilbage over skærmen, lydløst og voldsomt. Hun hiver tæppet af ham, afslører ham, og han vågner ikke. Ligger bare med lukkede øjne og trækker vejret. Hvis hun danser nu vil han vågne, og uanset hvor brændende varm han er, vil hun kunne opsluge ham. I det samme slår han øjnene op og griber telefonrøret fra sofabordet og holder det op foran sig som kunne det mane hende bort.

- I could call the police, siger han. If you start dancing I certainly will.

- Pjat med dig, siger hun. Du vil nyde det, du skal ikke prøve at bilde mig noget andet ind.

Og hvad så nu. Skal hun bevise at hun sagtens kan, eller skal hun være så overbevist at hun bare kan lade være. Hun hæver armene og han strækker armen ud og begynder at taste på telefonen. Ved du hvor du kan stikke den telefon hen, din lille latterlige mand. Og hvad den kan tilkalde af politikorps og redningskorps og diplomatisk korps, jeg kan rumme det hele, og det vil ikke kunne ses på mig, det vil ikke kunne mærkes på mig. Hun sænker armene igen og vender sig og går. Japaneren rejser sig og kommer efter hende, han er næste lige så høj som hun er, han lægger en hånd på hendes skulder, hun vender sig og ser på ham.

- Excuse me, siger han, what did you want ?

- Ikke noget, siger hun og vender sig om for at gå.

Den japaner kan ikke bruges til noget som helst. Hun må have fat på en anden.

Men han griber hende igen om skulderen. Og han holder fast. Selvom han er lille tar han godt fat.

- You've been haunting my dreams for a week now, siger han, my dreams and my nightmares. And now you're here for real. You have to tell me what this is all about.

Og det kan hun jo ikke sige noget om. Hvis hun forsøger at forklare ham hvad hun har tænkt på, blir han i hvert fald ikke klogere, og hun vil til gengæld blive mere forvirret. Det skal ikke fortælles, det skal vises. Hun kigger på den reelle japaner der lige har sovet, og det kan stadig ses på ham. Han har nogle underligt sribede og grimme underbukser på og hans hår stritter. Det kan være han kan tage godt fat i hendes skulder, men han kan bestemt ikke være farlig når han ser sådan ud.

- OK, I'll watch you dance if you want it so bad, siger han, if you promise to leave my dreams afterwards.

Så er han alligevel hendes første tilskuer. Den unge mand på havnen og de to malere på parkeringspladsen tæller ikke. Og Marie var selv en del af forestillingen med den tromme. Men kan hun bare stå her i en fremmed stue i nummer fjorten og danse i den blå luft mens en mand i sribede underbukser ser på hende. Hun løfter armene og forsøger. Japaneren sætter

sig på sofaen og glori, han spiller ikke på nogen tromme, der er ingen ånder at trække ud af de pænt tapetserede vægge med indrammede fotografier af smilende børn. Japaneren på sofaen smiler osse nu, høfligt. Så rejser han sig hurtigt.

- Excuse me, siger han, but I have to go to the bathroom.

Han går ud på badeværelset, og hun kan høre ham pisse lige midt i kummen. Hun danser videre, og luften blir en lille smule tykkere. Måske er det dansen, måske er det lyden. Han kommer tilbage til stuen, og nu ligger hans hår glat ned til hovedet og de sribede underbukser er forsvundet.

- Se nu bare at få den badekåbe af, råber han.

- Vel vil hun ej. Hun danser videre. Han kan bare komme an, kan han. Og hans hænder skriger imod hende og pikken hvisler med en spaltet tunge. Og hans ben kryber langs gulvet imod hende. Fem slanger snor sig over gulvet mod hendes ben, fem japanske slanger med skarpe tænder som sorte ål. Den japanske mand, er nu blevet fem, den fortabte søn, vender hjem igen. Det lugter brændt, badekåben begynder at ryge. Hun kan ikke løbe, benene er klistret fast til gulvet og hun er så bange at hun kunne tisse i underbukserne af skræk. Men det løber bare ned ad hendes ben, og de sorte slanger sprutter og forsvinder. Morgenkåben ryger ikke længere og der danner sig en sø ved hendes fødder. Det er for ulækkert og for pinligt, hun er nødt til at gå nu med det samme. Hun styrter ud i gangen, ud på trappen og smækker hoveddøren efter sig. Så sniger hun sig i ly af et venligt tussmørke tilbage til sit eget hus og hun låser døren til sit eget hus indefra, og hun låser døren til sit eget badeværelse indefra og stiller sig under bruseren. Og det hjælper omgående. Hun er nødt til at få lidt mere system i forestillingen, ellers ender det galt.

Morgenkåben skal i vaskemaskinen aldeles omgående eller osse er hun nødt til at brænde den, og det ville alligevel være en skam. Skam. Hun låser badeværelsesdøren op igen og tar morgenkåben mellem tre fingre og holder den ud foran sig. Entredøren er stadig låst og der er ingen brevsprække i den og hun går roligt ned i kælderen og smider morgenkåben i vaskemaskinen og hælder sæbe på og sætter den på halvfems grader og starter og går ovenpå igen og vasker hænder og går i klædeskabet for at finde noget andet at tage på. Der hænger en nederdel som hun ikke har brugt i otte år, den går helt ned til anklerne og er sribet på skrå i udvisket rødt, grønt og hvidt, eller det var måske hvidt engang. Dertil en hvid top og en tynd hvid trøje. Så er hun klar til at gå ud, men hun skal ikke ud. Hun skal have system i tingene, skal hun. Så det er hende der kontrollerer hvad hun danser frem. Måske kan det gå an hvis de skarptandede slanger angriber hende, men hvis de i stedet kaster sig over ferniseringsgæsterne i Lemvig, så vil det være en katastrofe. Hun vil ikke gøre andre mennesker bange, måske rykke lidt i dem, men ikke noget med rædsel, det vil være rædselsfuldt, det holder ikke. Og det holder ikke at træne hjemme i stuen og det holder ikke at træne hjemme i haven, hun må ud hvor der er mere øde. En lysning i en skov, måske, hvor der

aldrig vil blive luftet hund eller familie, eller måske endnu bedre på en elendig strand, hvis den da ikke hele tiden er fyldt med lystfiskere. Landet er slet ikke velegnet til at være øde. Måske skulle hun købe et telt og finde et sted i småland eller oppe i de norske fjelde. Hun kan nå det endnu, hun må pakke bilen allerede i morgen og køre nordpå. Eller skulle hun ikke på biblioteket. Hun er nødt til at lave en liste. Biblioteket, telt, kort, benzin, køre og se hvad der sker. Og biblioteket åbner vist klokken ti i morgen, så i mellemtiden kan hun slå det hele ud af hovedet, nu er sedlen skrevet, klar til de små flueben, nu skal hun bare se at få hvilet sig. Måske lige en tur ned i byen og se nogle helt almindelige mennesker og så ellers i seng og sove.

Nu skal hun bare være en helt almindelig kvinde på syvoghalvtreds, så hun tar hvide sandaler på og skifter den hvide trøje ud med en der er lidt varmere og mørkere og spænder en maves taske om livet og låser entredøren op indefra og låser den igen udefra og stopper nøglen i tasken og går ned i byen. Der er ingen mennesker, hun går helt alene nedad gågaden og møder absolut ingen. Men mange af vinduerne står åbne i lejlighederne over butikkerne, og både samtalestumper og musik daler ned over Sanne på den tomme gade. Stilfærdigt som det bør være på en søndag aften. Kun cafeen lyder lidt voldsommere. Den burde være lukket og folk burde være taget hjem. Det er kun torsdag og fredag og lørdag de holder længe åbent. Søndag lukker de klokken elleve, det står osse på døren, så det er ikke lavet om, heller ikke på grund af sommerferien. Måske trækker de den bare i ørerne når nu de har det så hyggeligt. Måske er det fordi det er lørdag endnu og slet ikke søndag. Hun er kommet et helt døgn foran i forhold til resten af verden. Så åbner biblioteket i hvert fald ikke i morgen klokken ti, og sportsforretningen åbner heller ikke. Hun har fået et døgn forærende, og det er ikke en gave hun tar imod med glæde. Hun er for utålmodig nu, systemet bryder måske ikke sammen, men hun er rystet. Så kan hun i hvert fald lige så godt gå ind i den café der i bund og grund er en bodega, et dansk ølhus med cigaretrøg og en svag stank af pis hvis man sætter sig for tæt på toilettet eller nogle af de udvalgte stamgæster.

Cafeen er fuld, og det er mange af gæsterne osse. Der står bare en eneste ledig stol og råber på hende. Der sidder to piger ved bordet og taler lavmælt med hinanden og så en ældre mand der sidder og stirrer ud i luften. Det ser ikke ud til at han er sammen med de to pigebørn, men man kan naturligvis aldrig vide. Måske er han far til den ene, måske til dem begge to. Selvom de ligner hinanden meget ligner de ikke søstre, så han er nok kun far til den ene. Hun sætter sig på den tomme stol overfor manden og kigger ham lige ind i de stirrende øjne, og han ser hende omgående og kigger tilbage.

- Hvem af de to er så din datter, spørger hun.

- Hvilke to, spørger han.

Hun kigger på de to piger og han følger hendes blik.

- Jeg har ikke betalt til nogen af dem, siger han, så jeg tror ikke de er mine.

De to piger snakker videre sammen, De rykker ansigterne lidt tættere på hinanden, så de har altså registreret at der sidder andre ved bordet nu. Kun de to kan høre hvad de siger, og de siger vist osse det meste med øjnene. De holder begge to højre hånd om hver sit ølglas. Deres andre hænder er usynlige, under bordet måske.

- Det må du undskylde, siger Sanne.

- Det gør ikke noget, siger manden og smiler.

De sidder lidt og smiler videre begge to. Der er ellers ikke noget at smile af, det er lørdag aften og der er længe til biblioteket åbner.

- Det er dig der er hende maleren, siger han så. Skal du ikke have en øl ?

Sanne kan godt se at hun ikke bare kan sidde der og fylde en plads uden at drikke noget, så hun begynder at rejse sig.

- Jeg har vist ingen penge med, siger hun.

- Det er rigtigt, siger han, kunstnere er jo fattige. Men jeg kan godt give en.

- Jeg er sgu ikke fattig, siger hun.

Nu står hun op ved siden af stolen.

- Jeg har bare ikke penge med. Jeg troede det var søndag.

- Sæt dig ned og drik en øl med mig, siger han. Det er lørdag og vi har masser af tid.

Det er så i orden. Og der er så travlt oppe i baren at han selv må op efter de to pilsnere. Han spørger ikke engang hvad hun vil have, han køber bare. Hun ville vist hellere have haft et lille glas vin, og nu blir det altså en øl. Men han har i hvert fald et glas med til hende.

- Jeg håber det er OK, siger han.

Hun nikker og de siger skål.

- Jeg har mødt dig i byen et par gange, siger han, og jeg har hørt meget om dig.

- Nå. Og hvad har du så hørt.

- Folk siger jo så meget. Det er dig der render nøgen rundt i haven og maler billeder.

- Jeg maler altid i mit atalier, ikke ude i haven. Og i øvrigt er jeg holdt helt op med at male.

- Jeg har set nogle af dine billeder engang, siger han, nede på biblioteket. Man kan se hvad de forestiller. Jeg synes de var gode. De var osse dyre.

- Det vigtigste var nu det de ikke forestillede, siger hun.

Han er allerede halvt igennem sin øl. Sanne kigger på sit glas der stadig er næsten helt fuldt og tar en ordentlig slurk.

- Men jeg kan ikke huske hvad du hedder, siger han.

- Jeg hedder Sanne, siger hun.

- Og du må kalde mig Mads, siger han.

- For det hedder du, siger hun.

- Som regel i hvert fald, siger han.

Hvad er nu det ?

Hun blir en lille smule urolig, og det opdager han.

- Det er Madsen på dåbsattesten, siger han beroligende. Så det er der osse nogen der siger. Men de fleste korter det af til Mads.

Nå sådan. Han kan bare ikke lide sit fornavn, og det skal hun så ikke spørge ind til.

- Og hvad laver du så, Mads ?

- Jeg sidder her og får en øl med dig, siger han. Og hvad laver du hvis du ikke mere laver billeder. Du er da ikke gammel nok til at gå på pension endnu.

- Det er du heller ikke, siger hun.

De griner begge to og Sanne tømmer sit glas.

- Der er godt nok synk i dig, siger han og tømmer sin flaske. Skal vi have en til ?

- Jeg skal ikke sidde her og ruinere dig, siger hun.

- Jeg holder nok til det, siger han og rejser sig.

Lidt efter kommer han tilbage med to elefanter.

- Nu skal der ske noget, siger han.

- Men hvad skal der ske, spørger hun.

- Det kan man jo aldrig vide.

Denne gang har han osse et glas med til sig selv. De hælder op samtidig og skåler og tar hver en slurk. Og Sanne er helt opstemt.

- Skål for lørdag aften, siger han.

- Ja det er noget værre pis, siger hun.

Og de griner begge to. De to unge piger har tømt deres glas og går fra bordet. De holder ikke hinanden i hånden på vej ud.

Nu er de alene ved bordet og han ser nærmest helt alvorlig ud.

- Jeg vil bare sige at hvis du er ude på noget, så er jeg ikke sikker på at jeg kan. Jeg skal nok gøre mig umage, men jeg kan ikke love noget.

- Jeg er ikke ude på noget som helst, siger hun.

- Så er du i hvert fald advaret, siger han.

Det er hun så, og hvad så. Hun har ingen hensigter, hun skal bare have det til at blive mandag morgen så hun kan komme på arbejde.

- Du kan tage det helt roligt, siger hun.

- Det skal du jo sige, siger han.

- Det skal jeg og det gør jeg. Og jeg mener det.

- Det er meget beroligende, siger han.

Og så griner de igen begge to. De blir trygt siddende og drikker deres elefantøl, og da de når bunden tilbyder han at hente et par mere.

- Det skal du altså ikke, siger hun.

- Jo jeg skal.

Så må det være sådan, det er heldigvis ikke noget hun bestemmer. Og de har allerede talt om at han ikke skal forvente noget til gengæld. Han henter og de skåler og de snakker og de drikker. Hun er holdt op med at huske hvor mange og hun er holdt op med at huske hvad de taler om. Det går vist noget

i ring, men de får osse snakket lidt om de billeder der ikke vil males mere. Til gengæld får hun ikke sagt noget om pulsen og dansen og ånderne. Det rager ikke den Mads, ikke nu hvor det helst skal glemmes til hun kan komme på biblioteket og få tanket bilen og komme over Øresund. Og så tænker hun alligevel på det mens hendes stemme taler om noget helt andet med ham Mads. Og hun har en fornemmelse af at osse hans stemme kører på automatpilot og værtshusrutine, og at der foregår noget helt andet i hans hoved. Og hun prøver endda at kommunikere med det udenom den larmende og betydningsløse snak. Og hun ved ikke om det lykkes.

- Nu blir vi smidt ud, siger han og rejser sig.

Sanne kan godt se at tjeneren er i gang med at lukke og slukke. Hun rejser sig op.

- Hvor helvede er mine sandaler, siger hun.

Hun må have sparket dem af under bordet. Hun bukker sig ned for at kigge og støtter sig til to stole imens. Der er ingen sandaler. Det er da besynderligt som hun skal miste sandaler. Det er det andet par i løbet af en weekend. Det har hun ikke råd til i de lange løb, heller ikke selvom det er Mads der har givet øl. Hun prøver at sige det til tjeneren, så han ved hvis de er hvis de dukker op igen. Men tjeneren gider ikke høre om sandaler, han vil bare hjem og holde fyraften.

Mads har efterhånden opfattet hvad der foregår og begynder at lede med. Men tjeneren er utålmodig. Der er officielt lukket for en halv time siden og alle andre er for længst gået. Så hvis de vil være så venlige at skride nu og ikke om lidt. Så der er ikke noget at gøre ved det med de sandaler, det er osse bare sandaler så op i røven med dem. Hun har sikkert plads til den ene der, så kan den anden jo komme op i røven på Mads, de er lissom fælles om det her. Hun griner og vader ud på fortovet, og Mads følger efter. Tjeneren lukker hurtigt døren efter dem og låser. Lyset blir slukket derinde, og så står de der, Mads og Sanne og læner sig lidt op ad hinanden.

- Hvad vej skal du, spørger han.

- Det ved jeg ikke endnu, griner hun. Biblioteket er ikke åbent endnu. Mit system starter der, og indtil de åbner er jeg bare hamrende usystematisk.

- Vi kan ikke gå hjem til mig, siger han. Min mor blir pisse sur hvis vi larmer.

- Din kone, mener du.

- Nej, jeg mener sgu min mor.

- Bor du hjemme hos din mor ?

- Næ. Hun bor hjemme hos mig.

- Det er sgu da det samme.

Men det er det i hvert fald ikke. Og han vil fandeme ikke generes for at tage sig af sin mor når hun ikke længere kan klare sig selv. Og sådan var det heller ikke ment. I virkeligheden er han et sjældent menneske der vil tage den opgave på sig. Hun er lige ved at blive rørt, hun er lige ved at insistere

på at tage med ham hjem og fortælle den gamle mor hvilken vidunderlig søn hun har. Men osse kun lige ved, for det er samtidig så grinagtigt. Hun begynder at gå hjem mod sit eget hus, og han går med. De har ikke aftalt noget, men sådan blir det bare. Det er lidt koldt og det kan ikke vare længe før det blir lyst. Hun er en lille smule øm i fødderne.

Det virker som om han er mere fuld end hun er, men han var naturligvis osse i gang på cafeen inden hun kom. Hun går i hvert fald lidt hurtigere og kommer til at gå foran hele tiden. Det er rart at gå forrest. Hun er godt nok lidt usikker på både benene og øjnene, men de er der både benene og øjnene, og ind imellem stopper hun og venter, og han ramler op bag i hende og griner undskyld. Han griber ikke om hende, det kunne han gøre, og det kunne være for bare ikke at vælte. Et fast blik hele vejen nedad ryggen og en varm arm på skulderen. Men det blir det ikke til, og heller ikke to hænder om foran, hvor de så end ville lægge sig. Hun holder sig godt, men der er alligevel plads nok. Han må meget gerne følge hende hjem, men han skal ikke med ind. Nu kan hun sove, det er hun sikker på. Den dunken hun nu har i blodet er ikke ukendt, den har hun prøvet fra hun var fjorten år, og hun ved godt hvad hun skal gøre ved den. Hun glæder sig til at komme hjem og være alene i sit eget hus. Det skal han ikke blande sig i, han kan nøjes med at støde ind i hende når hun stopper brat, og hun bestemmer hvornår og hvor meget. Når hun kommer hjem skal det kun være hende selv, og hvis hun lader lyset være tændt så osse billedet af viceinspektøren. Hun kan få lov at kigge fra sit billede, den fulde Mads må selv om hvor han vil gå hen. Bare han ikke går hjem til sin egen mor, for det er alligevel for meget. Det er ikke engang sjovt, men hun griner alligevel. Han skulle bare vide hvad hun tænker, men han ved det ikke. Han basker alt for foroverbøjet efter hende og er lige ved at knalde panden ind i hendes nakke. Du skal ikke bruge hovedet nu, din idiot, tror du det er en intellektuel øvelse det her. En abe kunne gøre det bedre og bruge hænderne og armene til at holde sig oprejst. Ved du ikke at du kan holde fast lige hvor fanden du vil så længe det bare er ude på gaden, ude i mørket og udenpå tøj. Du aner jo ikke hvad og hvor meget der er indenunder. Du har ikke lagt mærke til noget som helst, dit fulde apparat.

I indkørslen vender hun sig om for at sikre at han ikke kommer videre. Han stopper en meters penge fra hende. Han har knappet skjorten op mens de gik, det har han kunnet styre eller det har han ikke kunnet styre, og nu står han og prøver at få billedet af hende til at stå skarpt.

- Vil du se mig nøgen, spørger han.
- Jeg dur ikke til at se mere, siger hun, og jeg har heller ikke lyst.
- Jeg synes du har vidunderlige øjne.
- Tak skal du have. Men du skal ikke med ind. Nu skal jeg ind og sove.
- Bare et lille kig, beder han.
- Så skal du skynde dig, siger hun og blir stående.

Hvis det skal være, så skal det være her udenfor. Han skal ikke ind, han skal ikke ind. Der er lys nok, og kulden er ikke hendes problem. Hvis han vil vise sig nøgen, skal han gøre det for sin egen skyld, og hun skal nok kigge lidt når han nu beder så pænt om det.

Han tar skjorten helt af og hiver bukserne ned. Han har ikke taget skoene af, så nu står han med både lange bukser og underbukser nede om anklerne. Det ser patetisk ud.

- Har jeg set nok, spørger hun.

- Skal jeg ikke lige dreje en omgang rundt, spørger han.

- Du kan dreje hundredefirs grader, kan du, og begynde at gå.

Hun kan se tvivlen i hans øjne. Hun kan se. Så vender han rundt og begynder at sjoske ud mod fortovet. Det går langsomt og bestemt ikke mere sikkert med bukserne nede om haserne. Han har taget skjorten i den ene hånd. Og måske håber han at hun skal kalde ham tilbage. Men hvad skulle det gøre godt for. Hun kunne invitere ham med ind, og måske kan han noget, måske kan han ikke. Og så ville han osse være der bagefter, og det ville tage en farlig tid at slippe af med ham. Hvis han ikke bare ville falde i søvn i hendes seng, før eller efter, begge perspektiver er lige ubærlige. Hun vender sig mod døren og fumler nøglen frem fra mavetasken, låser op og går ind og låser døren efter sig. Det er stadig ret mørkt indenfor, men hun finder hurtigt ind i soveværelset og tænder lyset i loftet. Nu skal viceinspektøren få selvstændighed, skal hun. For den her gamle uro i kroppen kan Sanne god selv håndtere. Håndtere. Selvstændigt. Hun bekymrer sig ikke om at tage tøjet af, lægger sig bare på ryggen på sengen og trækker nederdelen op om livet og stikker hånden ned og tar fat. Jo hurtigere hun får det overstået, jo hurtigere kan hun sove. Selv.

Men selvom hun maser voldsomt og rimeligt rutineret sker der ikke rigtigt noget. Måske har hun drukket for meget, måske forventer hun for meget. Det er i hvert fald ikke viceinspektørens blik der generer, snarere tværtimod. Men måske et andet blik. Heller ikke den lille bankdirektør, han kunne se direkte, og det er som om hun kan mærke et usikkert og flakkende blik over underlivet, som den flue der forstyrrer. Måske er det den der Mads der kigger ind. Det er det eneste vindue med lys i, så han kan let gætte hvor det er. Men han kan ikke se hende for cafégardinet, ikke når hun ligger i sengen. Så skal han i hvert fald stå på noget højt. Eller sidde oppe i Lyckesands pæretræ. Måske er han netop så fuld at det kan lykkes ham at komme op i det. Og så sidder han deroppe med bukserne nede om skoene og lader blikket summe rundt på hende fra navlen og ned til knæene og tilbage igen. Hun skulle aldrig have ladet ham følge med hjem, hun skulle have afbrudt ham på gågaden. Nu ved han hvor hun bor, nu ved han hvor hun ligger. Hun rejser sig, og nederdelen falder med lidt hjælp ned igen. Hun er næsten helt anstændig at se på. Hun går hen til vinduet og kigger ud på pæretræet. Hun kan ikke se nogen der. Hvis han sidder der, så sidder han så langt inde bag

bladene at han heller ikke kan se hende. Sandsynligvis ikke. Hun løfter op i toppen, så hvis han sidder der og kan se vinduet, så er der i hvert fald noget at kigge på. Men der er ingen reaktion fra træet. Det står der bare. I stedet kan hun mærke lugten af sin højre hånd, og den lugter ærlig talt mere af pis end af kusse. Hun skulle nok have vasket sig først. Så var det måske alligevel bare en flue der irriterede hende. Hun kan mærke viceinspektøren smile. Uanset hvad, min pige, så er renlighed en god ting. Ikke af hensyn til de andre og ikke engang af hensyn til dit omdømme, men af hensyn til dig selv. Og ja, du har ret mor, du har helt ret. Og stemningen er i hvert fald ødelagt, og selvom hun vasker fingrene og vasker sig i skridtet kommer den spændte fornemmelse ikke tilbage. Og hun kan heller ikke finde nogen flue i soveværelset. Hun slukker lyset, lægger tøjet pænt sammen på en stol og går i seng.

Det nytter ikke, det er spild af tid. Enhver tid frem til mandag formiddag er spild af tid, og den kunne lige så godt soves væk, så hun var udhvilet, men det er ikke til at sove. Det er for varmt at ligge under dynen, det er forkert at ligge uden dyne. Hun må åbne et vindue, og så kommer morgenkulden ind med fuglesangen, og de larmer de små bæster, ikke af ond vilje men af fri natur, og så kan hun klare at ligge under dynen - og lytte til det. Pipi pipipi, pipi pipipi, morgenfuglesang, pipi pipipi. Og så må hun op og tisse og vaske sig igen, og denne gang hælder hun osse koldt vand i ansigtet og børster tænder. Og så kan hun lige så godt stå tidligt op og tage noget rent tøj på. Nederdelen kan stadig bruges, men det blir en anden bluse. Den er osse nærmest hvid.

Hun finder en halv pose toastbrød i fryseren, og allerede efter et kvarter er skiverne til at få fra hinanden så de kan lægges på den selvstændige brødrister. Hun laver en kande kaffe og finder et glas med blåbærsyltetøj. Det er søndag morgen, og selvom morgenkåben stadig ligger i vaskemaskinen og hun må sidde her og være påklædt, så skal det alligevel være luksus inde i stuen. Hun tænder radioen og savner gamle dages søndagsjournal og holdningsløse tidende, men søndag morgen er det alligevel, og brødet med syltetøj smager godt og kaffen er himmelsk. Måske skulle hun endda gå i kirke, måske skulle hun i hvert fald noget. Hun kan ikke sidde der og bare hygge en hel søndag med morgenmad og fjernsyn. Alle andre indbyggere i byen ligger sikkert stadig og sover længe, og selv når de står op vil de sidde med en kop kaffe hele formiddagen og de vil tidligst vise sig ude lige inden frokost. Bortset fra dem der lige skal til bageren og hjem igen, og hun skal i hvert fald ikke til bageren. Hun vil gerne møde mennesker, men trods alt ikke japaneren fra nummer fjorten.

Hun spiser otte stykker toastbrød med blåbærsyltetøj, og det knaser behageligt og sødt og arytmsk. Hun tømmer termokanden helt, og så må hun ud. Hun tar endda et par sandaler på, hun er heldigvis velforsynet, og

går ad tomme veje ud til skoven og ad en af stierne ned til stranden. Det er en ret lang tur, og hun kunne have taget sin cykel, men i dag må tiden gerne gå med transport. Så længe hun er på vej mod et eller andet er hun i det mindste på vej, selvom det bestemt ikke er klart hvad hun skal på stranden. Måske skal hun bare vende om der, men hun kunne osse møde nogen. Måske nogen der vil snakke om den absurd lange periode med strandvejr. Hun går så hurtigt hun kan, tåbeligt nok, og ser ikke på skoven. Det er bare nogle træer langs stien, for noget skal der jo være langs en sti, og så kan det lige så godt være træer som badebolde eller røget makrel. Hun kan alligevel ikke se det som andet end kanten af en sti. Og stien er kun en vej til stranden. Og stranden er sikkert kun et øde sted hvor hun kan vende om.

Men nej, helt øde er stranden alligevel ikke. Der er nogle af de gamle sommerhuse der stadig bruges som sommerhuse, og nogle af ungerne derfra er allerede i vandet selvom klokken ikke er meget over syv. Der står osse et par mødre og skutter sig i badekåber med vådt hår ned ad nakken. De snakker privat og ungerne leger. Så havde det næsten været bedre hvis stranden havde været øde. Hun sætter sandalerne i vandkanten og vader ud så langt hun kan, og det er ikke langt i den nederdel. Men det er dejligt at få kølet fødderne af. Efter den gåtur og den weekend som hun er ved at kunne se en ende på. Hun kan ikke lade være med at løfte hænderne kortvarigt og bevæge kroppen bare lidt fra side til side. Pænt og nydeligt, pænt og nydeligt, ikke skræmme folk, ikke skræmme folk. Der viser sig ingen ånder eller sommerfugle, og rytmen er lidt svag som ubetydelige slag i luften. Solen står hende ind i ansigtet, og de solbrændte og hvidhårede unger leger lidt støjende ude i vandet, ingen bemærker hendes dans. Så vender hun om og går tilbage mod byen.

- Dame, du glemte dine sko.

Det er en knægt på syv eller otte år der kommer rendende med sandalerne. Så er hun blevet bemærket en lille smule alligevel.

- Tak skal du have, siger hun.

Drengen blir stående. Forventer han mon en eller anden belønning ?

- Du er da ikke en rigtig heks, siger han.

Hun blir noget forbløffet.

- Nej, det er jeg da ikke. Synes du jeg ligner sådan en ?

- Nej, siger han, men Kevin siger at det er du.

- Hvem er Kevin, spørger hun.

- Det er ham der, siger drengen og peger.

Den udpegede Kevin står et stykke ude i vandet med ryggen til og er en lille smule større end de andre børn på stranden.

- Det har Kevin ikke forstand på, siger hun. Jeg er en helt almindelig dame. Nu ved du det, ikke osse.

- Jo, siger drengen og løber tilbage til de andre børn.

Sanne børster sandet af fødderne så godt hun kan og tar sandalerne på og begynder at gå hjem.

Stien er ganske som før indrammet af tilfældige træer. Hun går hurtigt som om hun skal nå noget. Det skal hun ikke, og hun smiler ironisk af sin egen opførsel, som om tiden går hurtigere når man skynder sig, men hun sætter ikke tempoet ned. Og da hun når frem til huset og hoveddøren er der ingen rigtig grund til at gå ind. Hun går ned i byen i stedet for. Hun skal forbi nummer fjorten, men hun ser ikke en levende sjæl på vejen før hun når ned til den lille gågade. Der er ikke mange mennesker på gaden, men der er da nogle. Måske er der andre lige så pressede som hun er, andre der bare skal have overstået en søndag. Måske skulle man lave en terapeutisk samtalegruppe og mødes søndag formiddag. Med hver et par bajere og sidde nede på Brugsens parkeringsplads. Hun smiler igen lidt af sig selv og er glad for at viceinspektøren ikke er med ude at gå tur. Og fortsætter alene. Nede foran rådhuset står endnu en bænk. Og der sidder to mænd, ikke med øl, men med et par sorte ringbind. Den ene er den der Mads der har taget et pænt sæt tøj på. Sidst hun så ham var det med bar røv under galdelygten ude på fortovet foran huset. Nu sidder han der og ser helt professionel ud. Hun er lige ved at gå over for at hilse på, men ser så at den anden mand er japaneren fra nummer fjorten. De er meget interesserede i indholdet i det ene sorte ringbind, så de ser ikke at hun er der. Hun skifter hurtigt retning og går om til den lille park bag rådhuset og videre derfra. Der ligger nogle ældre gule og lave boligblokke, og de sataner der har bygget dem har været ondskabsfulde nok til at tætte årstallet på en betonplade på gavlen af hvert hus. Det er året efter hun selv blev født, dengang viceinspektøren stadig var en helt almindelig lærer. I løbet af de seneste nætter har et eller andet ungt menneske skrevet "Gazza" ved siden af dørene med grøn spraymaling. G'erne ligner grønne slanger med spaltet tunge. Det er gjort lige så konsekvent som når hunden i Fyrtøjet har sat kryds på alle byens døre. Men den her besked er ikke et forsøg på kamuflage, tværtimod. Og det skulle da lige passe hvis hun blev forarget over at et menneske satte sig spor med maling, men det har bestemt ikke fået de gule blokke til at se mindre slidte ud, og det generer hende lidt. Så kan hun da stadig se noget, og det er beroligende. Hun holder sig bedre end den bebyggelse, det er helt tydeligt.

Men hun har ikke noget at gøre her, hun er her kun for ikke at møde nogen, og hun bemærker tydeligt hvor træt hun er efter et par døgn praktisk talt uden søvn. Hun vender om og går forsigtigt om på forsiden af rådhuset igen, og japaneren er forsvundet. Kun den der Madsen sidder tilbage på bænken med de to sorte ringbind. Han ser så vital og professionel ud at hun ikke kan lade være med at gå over og spørge om han har sovet godt og nok. Og det har han bestemt ikke, siger han, men man kan jo komme langt med et bad og et par kopper sot kaffe.

- Sad du i pæretræet, spørger hun.

- Vel gjorde jeg ej, svarer han.

Men han spørger ikke hvad hun mener eller hvilket pæretræ hun taler om.

- Men jeg kan se du kender en af mine naboer, siger hun.

Og det har han lagt mærke til, at de bor på samme vej, det lagde han mærke til allerede i nat da han fulgte hende hjem. Men nu er han i øvrigt ikke hendes nabo længere, for de har lige sagt farvel, og han har taget sin bil og er på vej til Holland igen.

Det forstår hun ikke. Hvad i alverden skal en japaner i Holland.

- Hvad for en japaner.

Han forstår slet ikke hvad hun taler om. Hvorfor i alverden tror hun at han er japaner. Han er fra Holland og ekspert i naturgas, og nu er han på vej tilbage til Rotterdam hvor han har sit firma. Han har sgu aldrig været japaner. Det kan godt være han er lidt sorthåret og skævvøjet, men der er vel noget indonesisk i ham eller noget mellemamerikansk. Han er i hvert fald indfødt hollænder. Jan Geest hedder han, og han er en af de helt store i branchen. Det er nærmest en fejl ved hende at hun aldrig har hørt om ham. Men hun troede bare han var japaner, for det havde hun fået at vide af en af de andre naboer. Men det passer hende sådan set fint at han ikke er japaner, og det passer hende endnu bedre at hun ikke skal møde ham igen. Det skal hun nu ikke være så sikker på, for måske kommer han igen. Det kunne man sagtens forestille sig hvis kommunen kan finde pengene.

Det er en tåbelig og ligegyldig samtale. Hun er ikke interesseret i naturgasledninger og hun er ikke interesseret i en hollandsk ekspert. Men tiden går godt nok med det, og søndagen går sin gang. Og den der Madsen er åbenbart meget optaget af naturgasnettet i kommunen. Hun overvejer at lade sig smitte af hans begejstring, hvis det bare havde været begejstring for noget andet.

- Tænker du så meget på dit arbejde om søndagen ?

- Når jeg lige har sagt farvel til Jan, så ja. Han er en meget behagelig mand.

- Men du tænker ikke så meget på det der skete i nat, siger hun.

- Der skete jo ikke noget i nat.

Sanne synes nu der skete en del. De fik sig nogle elefanter, sikkert osse flere end de skulle have haft. Og han fulgte hende hjem og smed bukserne i hendes indkørsel. Og hun kan da stadig huske hans bare røv på vej ud på fortovet.

- Men jeg fik ikke lov at kneppe dig, siger han.

- Nej, det gør du nok aldrig, siger hun, men der er vel osse andre ting i livet end lige det. Ham der naturgasmanden som du snakker så meget om, ham fik du vel heller ikke lov at kneppe.

Og nej, det har han ikke prøvet. Men det har hun måske.

- Hvorfor tror du det, spørger hun.

- Det er bare den måde du snakker om ham, siger han. Og den måde han talte om dig, eller ikke talte om dig. Jeg fortalte ham at jeg havde mødt dig i

nat og spurgte om han kendte dig, og det ville han ikke sige noget om, det var helt tydeligt.

- Men så husker du alligevel hvad der skete i nat, siger hun.

Hun har sat sig på bænken ved siden af ham og de skændes næsten som om de har været gift i årevis. Hun begynder at grine.

- Hvad griner du af, spørger han.

- Af os to, griner hun, den måde vi sidder og gnaver af hinanden. Vi har jo ikke noget i klemme, så hvad i alverden går det ud på.

Han griner med og virker lettet.

- Skal jeg så med dig hjem og have en tår morgenkaffe, siger han. Det ville passe mig helt fint.

Og så blir hun i tvivl. Hun vil gerne snakke meget mere med ham, det får den søndag til at glide meget lettere, men han skal ikke ind i hendes hus. Og slet ikke ind til viceinspektøren. Hun griner igen.

- Jeg vil meget gerne give en kop kaffe, siger hun, men jeg vil foretrække at gøre det på neutral grund.

Man kan godt få kaffe ved et par små borde nede ved bageren. Der tør hun godt komme nu når ham der ikke er japaner er rejst.

- Jeg har en kaffemaskine lige herinde på kontoret, siger han. Er det neutralt nok.

- Jeg synes det er min tur til at give, siger hun.

- Derinde er det kommunen der giver, siger han. Og det er jo osse dig.

Det tør hun godt. Hun er ikke bange for ham, han skal bare ikke ind i hendes hus. Så det er i orden, hvis hun osse lige må låne toilettet derinde.

Han låser en sidedør til rådhuset op og de går ned ad trappen til hans kontor. Han begynder at sætte kaffe over i et lille køkken mens Sanne finder hen til toilettet lidt længere nede ad gangen. Det kommer så pludseligt når hun skal tisse efterhånden, er hun ved at få blærebetændelse eller noget i den retning. Eller er det den japaner der alligevel ikke er japaner. Nu slipper hun i hvert fald for at undersøge shinto religionen i morgen på biblioteket. Og hvad skal hun så undersøge om ham. Måske skal hun kun undersøge noget om sig selv. Hun rejser sig og vasker sig, og det er bøvlet at tørre sig ordentligt med de papirhåndklæder. Men så er det gjort, og hun sætter tøjet pænt på plads og går ud på gangen. Duften af kaffe og lugten af kaffemaskine trækker hende hen til køkkenet. Det er tomt, men i kontoret på den anden side af gangen står han og roder med de sorte ringbind.

- Skulle de ikke bare op på hylden, siger hun.

- Jo jo, siger han, jeg skulle bare lige . . .

Hun sætter sig på en stol overfor hans skrivebord. Gæstestolen. Lidt lissom hos den lille bankdirektør. Helt neutralt er grunden vist alligevel ikke.

- Du ser så bekymret ud, siger han.

- Jeg var billekunstner, siger hun, i næsten fyrre år. Og nu kan jeg ikke se mønstrene mere. Jeg er ikke billedkunstner længere, og jeg kan ikke se mig selv som noget andet. Jeg kan faktisk slet ikke se mig selv længere.
- Jeg kan sagtens se dig, siger han, og du ser glimrende ud.
- Ja ja.

Det er vel ikke en eksistentiel krise, bare en professionel usikkerhed. Men han tar det skam alvorligt og vil gerne vide hvad hun så skal. Og det er jo lige netop spørgsmålet.

- Men jeg kan høre en puls indeni, siger hun, så der er stadig noget liv. Jeg ved bare ikke rigtigt hvad jeg skal bruge den til. Ham din naturgasekspert sagde at jeg skulle være danser. Problemet er bare at han sagde det på dansk, og han kan ikke dansk, vel.

- Så vidt jeg ved kan han sige skål og tak for mad, siger Madsen.

- Det var nok det jeg tænkte. Så er det noget jeg har drømt.

- Så du har drømt om ham, siger Madsen.

- Er kaffen ikke færdig, siger hun, det lyder sådan.

Han henter kaffen og et par næsten rene krus.

- Men det er vel osse ligegyldigt om det var Jan eller dig selv der kom med det forslag, siger han og skænker op.

Og det er det. Spørgsmålet er hvordan man kommer videre fra idé til realitet.

- Du siger du har en puls, siger Madsen, en rytme. Men har du prøvet om der er en dans der passer.

Og det har hun jo. I flere omgange og med yderst vekslende held. Der er fire personer der har set det, og det er kun den ene der rigtigt tæller, og det var en elendig udgave han så. De andre tre var enten hamrende berusede eller synsbedrag.

- Kunne du vise mig det, spørger han. Jeg er vist ædru nu og jeg er ikke et fatamorgana.

- Det kunne jeg sagtens, hvis der var lidt bedre plads her. Men det er som med dig i nat, jeg er ikke sikker på resultatet. Og jeg kender dig heller ikke godt nok til at vide om jeg kan bruge din mening til noget.

- Du kan jo tage det som et synspunkt fra en kommunal embedsmand, siger han, og jeg ved ikke hvad det er værd. Men på et eller andet tidspunkt skal det vel vises for nogen.

Jo, hvis de kan finde et sted med lidt bedre plads end det her smalle kontor. Og han foreslår at de går op og ser på byrådssalen. Af en eller anden god grund lægger hun mavetasken på hans skrivebord og går med.

Byrådssalen ligger på første sal, så de skal op ad trapperne. Og det er tydeligt at det er en meget vigtigere gang de er på nu, der er højere til loftet og væggene er af mørkt træ. Naturligvis hænger der portrætter, sikkert af gamle og brugte borgmestre, og lugten er en helt anden. Den er lige så gammel og indeklemt som lugten i kælderen, men den har en helt anden stil,

og det er ikke lugten af cigar, og så kunne det alligevel godt have været det. På den ene side er døren ind til borgmesterkontoret, til den anden side er det salen. Solen strømmer ind, stolene har flettede sæder og nede i bunden står et bornholmerur og svinger med et tungt pendul.

- Her er i hvert fald en rutineret scene, siger Madsen.

Sanne kigger sig om og overvejer. Der må være mange ånder og mange erindringer i det rum, selvom det nok ikke er nær så gammelt som det ser ud til at være. Det er bestemt en mulighed.

- Jeg kan ikke garantere noget som helst, siger hun.

- Det skal du heller ikke, siger han. Du skal bare prøve, og så ser vi hvad der sker.

Han sætter sig på en af tilskuerpladserne, han er ikke valgt til nogen kommunalbestyrelse, og hun går ind midt i rummet og op foran borgmesterens plads og bord. Hvis hun kan danse dem frem, alle de gamle byrådsmedlemmer der har siddet her i alle de år og styret byen, det vil være en udfordring. Og hvis det lykkes, så har hun fat i noget, det er hun overbevist om.

- Jeg har i hvert fald en rigtig fornemmelse, siger hun, så må vi se om det fungerer i praksis.

Hun tar sandalerne af og sætter dem under borgmesterens bord. Så går hun lidt frem på gulvet og løfter armene og begynder at lede efter pulsen indeni.

Der er et eller andet der forstyrrer hende, og det er ikke rummet og det er ikke møblerne og det er slet ikke Madsen, der sidder på sin tilskuerstol og ser oprigtigt interesseret ud. Det hele ser rigtigt ud og atmosfæren er helt perfekt og pulsen er alligevel langt borte, nu hun så gerne vil mærke den.

- Det kan være det tar lidt tid, siger hun og smiler.

- Vi har masser af tid, siger han og smiler tilbage.

Og hun forsøger at svaje lidt frem og tilbage. Kom nu, kom nu, kom nu, kom nu. Men det blir ikke til en flamme, hun blafrer ikke, det er bare et stykke mekanik.

- Det er lyden af uret, siger hun. Den ødelægger rytmen.

Og han er ikke fra teknisk forvaltning for ingenting. Han går ned og sætter pendulet i stå, lukker ind til uret og sætter sig igen.

- Prøv nu, siger han.

Kom nu, kom nu, kom nu, kom nu. Lyden af uret hænger stadig i hende. Hun går lidt baglæns og læner sig opad borgmesterbordet.

- Det dur ikke, siger hun.

Hun ved jo godt hvad hun skulle prøve, men det er alligevel for usikkert her og nu.

- Det ville måske lykkes hvis jeg tog tøjet af, siger hun.

- Vil du strippe, spørger han forbavset.

Forbavset men slet ikke utilfreds. Og det var lige det hun frygtede. For det vil hun i hvert fald ikke, hvis han opfatter det sådan, så kan det være

ligeegyldigt alt sammen, så kan hun lige så godt gå hjem og se fjernsyn i stedet for.

- Hvis det var, så skulle jeg tage tøjet af inden jeg dansede, forklarer hun. Det er ikke at strippe, det er at skifte kostume. Det må du ikke blande sammen. Men det er ikke så enkelt.

- Jeg tror jeg forstår hvad du mener, siger han.

Men han er ikke blevet mindre ivrig efter at overtale hende.

- Jeg er gået med dig ind på din arbejdsplads, siger hun. Og hvis jeg nu osse tar tøjet af.

- Det vil jeg da ikke misbruge, siger han.

- Men hvis du gør, og jeg vil anmelde det, så har jeg en elendig sag.

- Sådan er jeg altså ikke, siger han.

- Nej det siger du. Og det ville du sige uanset om det passer eller ej.

Madsen sidder der og siger ikke noget nu. Og hvad skulle han sige.

- Og det er endnu værre, fortsætter hun, for nogle gange ender dansen med at jeg falder om og er lidt væk. Kan vi så stole på dig ?

- Det er altså ikke det jeg er ude på.

- Men det var du i går. Da du smed bukserne ude i min indkørsel.

- Ja. Og jeg var fuld og helt ufarlig. Og nu er jeg ædru og endnu mere ufarlig.

- Jeg kan ikke, siger hun. Det nytter ikke hvis jeg står og er nervøs. Vi er helt alene. Jeg kan ikke.

- Er du helt sikker ?

Og det er hun.

- Jamen så øv, siger han og rejser sig.

Hun gå efter ham og glemmer sandalerne under borgmesterens bord. Lyden er tilbage i hende. Jo du kan da godt, jo du kan da godt, det er her og nu og du kan da godt. Det dunker i kroppen og det dunker i sjælen og hans ryg ser så lille og ufarlig ud. Blusen og nederdelen er hurtigt af og lagt på borgmesterens bord henover den lille klokke. Da han vender sig om for at se hvor hun blir af står hun splitternøgen foran borgmesterbordet med armene over hovedet og svajer blafrende fra side til side. Hun smiler til ham og han sætter sig igen. Det brænder i hendes håndled og i fingerspidserne og det er slet ikke ubehageligt. Hun ser sig selv som en flamme der på det pæne gulv, hun kan se sig selv og pulsen jubler i hende. Jo du kan da godt, jo du kan da godt, du kan se dig selv, du kan se dig selv. Tvivlen forvandler sig til håb og det flakkende flueblink fra den kommunale embedsmand er ikke ubehageligt, hvordan skulle han kunne fokusere som hun bevæger sig. Duften af cigarrøg, det er cigarrøg, blir stærkere og stærkere og duften af gammel brugt ånd trænger sig på. Der er ikke mere at se, sollyset ind gennem ruderne, den solbrændte krop og det sorte hår midt på gulvet nu, gulvet drejer med kloden, kroppen flammer gyldent selvom lyset udenfor er hvidt. Klokken under blusen og nederdelen lyder dæmpet kluk og klunk klunk og, klunk og klunk klunk og, og bornholmerurets ekko siger tik tak tik tak.

En kommunal embedsmand, den eneste tilskuer og tilhører i lokalet gir sig til at klappe diskret med i takten, og det hele kommer helt derindefra, helt derindefra, så går låget af, så går låget af.

Hun ser sig selv flamme op i en gasekspllosion og falde om på gulvet med åbne øjne, og Madsen blir, skønt hun da har forberedt ham på det her, noget så forskrækket og blir siddende uden at røre en hånd, uden at klappe mere, og pulsen er noget mere afdæmpet og hænger bare i luften efter dansen. For det er efter dansen nu og hvad sker der så. Det er nu hun skal være opmærksom, det er nu hun skal være nysgerrig, det er nu hun kan se det hun aldrig før har set. Hold dig vågen, Sanne, hold dig vågen nu, hold dig vågen nu, se du kunne godt, få det sidste med.

Madsen rejser sig og bevæger sig nærmest i flere retninger på en gang. Set ovenfra er det lidt komisk og næsten rørende at se på. Stakkels lille mand, hvad har du rodet dig ind i. Nu står han osse der og kigger ned på kroppen der ligger lidt tilfældigt henover gulvet, og han forsøger at tage nederdelen og lægge den henover hende, men det er jo ikke koldt, Madsen, det er en lun sommersøndag, og det ville være smartere hvis du åbnede et af vinduerne og lukkede lidt frisk varme ind, men han hører ingenting og tar osse blusen og forsøger at dække hende uden at røre. Der er ikke noget at være bange for, lille Madsen, hun kommer til sig selv om lidt og der er ikke sket noget. Jo, naturligvis er der sket noget, men ikke mere end der skulle ske, dansen lykkedes og hun ser sig selv, og hun ser ham og han fatter langsomt hvad han skal. Han sætter hende op og hun sidder der med åbne øjne og tunge arme, og han gir hende blusen på som var hun et nyfødt spædbarn. Han lægger hende ned igen og trækker nederdelen op over hendes ankler, lår og hofter. Så tar han endda sandalerne og spænder dem på hendes fødder, og det er måske at overdrive en lille smule, men det er i den bedste hensigt, og sådan blir det osse opfattet. Hvis der nu kom en anden ind i salen ville det hele se meget tilforladeligt og tilladeligt ud. Den stakkels kvinde ville bare se byrådsalen og fik et ildebefindende af den indelukkede atmosfære og de gamle argumenter der stadig hænger i luften. Han tar fat i hendes arme og løfter hende op og hendes krop hjælper til så det kan lade sig gøre. Og selvom hun er påklædt og ser nydelig ud er han meget påpasselig med hvor han kommer til at tage fat. Han har i hvert fald hørt efter.

Der kommer ikke andre og hjælper til, og han får hende langsomt og mere og mere sikkert bugseret ud på gangen, ned ad trappen og ned i kælderen. Fra bunden af trappen og hen til gæstestolen i hans kontor går hun selv. Hun sætter sig og smiler, han henter kaffekanden og skænker op til dem begge to. Så sætter han sig osse og smiler tilbage.

- Jeg kunne ikke finde noget undertøj, siger han.

- Der er ikke noget i dag, siger hun.

- Det tænkte jeg nok, siger han, bare for en sikkerheds skyld. Det kunne jo se lidt dumt ud hvis nogen finder det et eller andet sted i salen. Hvad kunne de så ikke tro ?

- Ja, hvad kunne de mon tro ?

De griner begge to. De griner meget sammen.

- Går du altid rundt uden trusser ?

Han kan ikke lade være med at spørge. Og nej, det er da kun engang imellem, ret sjældent faktisk. Det var noget hun lærte dengang hun stod model på akademiet, da gik hun ofte uden undertøj for at undgå de elastikmærker på kroppen. Det er ikke rart at stå der og føle sig som en rullesteg. Og så er det da lidt sjovt og gå rundt og ligne en pæn pige udenpå og så vide noget helt andet end alle dem man møder. Men det er altså sjældent efterhånden, og hun må bede ham om ikke at sige det til nogen, for så vil folk begynde at glo endnu mere efter hende, og det er ikke meningen. Og han lover at holde mund med det.

- Men jeg ved det, siger han, og så ved jeg noget om dig.

- Og jeg ved noget om dig, siger hun.

- Du er en værre en, siger han. En seriøs dame og en værre en. Og så i kirketiden.

De griner videre og drikker kaffen.

- Og hvad så, siger han, var det det ?

Så var det altså ikke noget. Hun er lidt skuffet, hun havde i hvert fald ventet en eller anden reaktion.

- Jeg håbede du havde oplevet et eller andet, siger hun.

Og han kan høre skuffelsen. Og sådan er det heller ikke ment. Han vil bare sikre sig at forestillingen er slut inden han begynder at rose den, så han ikke kommer til at klappe mellem satserne i symfonien, for det har han lært er noget så uopdragent. Og måske mener han det, og så vil hun gerne vide hvad han oplevede, udover at han syntes det var fantastisk og tankevækkende og sådan noget.

- Jeg mærkede en voldsom duft af god cigar, siger han, og så hørte jeg min far og min mor. Men min far røg osse cigar, så det var måske derfor.

- Hvad sagde de ?

- Min far sagde at jeg skulle huske mine rødder. Og min mor sagde at jeg skulle opføre mig ordentligt. Det siger hun så tit, det var mærkeligere med min far. Men det var ikke til at høre det hele ordentligt, for de talte i munden på hinanden ind i hver sit øre. jeg fik lyst til at gøre som van Gogh og skære det ene øre af.

- Og hvordan har du det så nu bagefter ?

- Jeg har det da fint nok, siger han. Måske er jeg lidt foruroliget - men det var måske mere fordi du besvimelede - og ellers er jeg glad for at jeg oplevede det.

Hun vil gerne være sikker på at det kan bruges til et eller andet, at det gør en forskel. Men hun har det selv godt med det, for det var første gang hun selv

kontrollerede hvordan hun mistede kontrollen i den dans. Så der er noget hun kan genkende fra dengang hun lavede billeder. Så forskelligt er det heller ikke, det var osse de billeder der blev efterladt i beskueren der betød noget den gang. Det andet var trods alt kun farve på et lærred.

- Så tror jeg at jeg vil sige tak for kaffe, siger hun.

- Ja tak for kaffe, siger han.

De rejser sig begge to og følges op til indgangsdøren og ud i solen.

- Men du skal osse vide at jeg stadig gerne vil prøve at kneppe dig, siger han og låser døren efter sig.

- Sagde du ikke at du ikke kunne ?

- Nej, siger han, jeg sagde at jeg ikke kan garantere for resultatet. Men jeg er villig til at vove forsøget.

Og tanken er bestemt ikke utiltalende. Men lige nu er hun altså nødt til at fokusere på arbejdsprocessen med sin forestilling så længe der er momentum. Hun er nødt til at have sit hus alene og hun er nødt til at køre op i bjergene alene.

- Jeg er nødt til at stå der med fødderne på klodens skelet, siger hun, og se hvor langt de bærer derfra. Og jeg er nødt til at prøve og fejle og prøve igen nogle gange. Og det er jeg nødt til at gøre alene.

Og det kan han et eller andet sted sagtens forstå. Og han føler sig privilegeret af at have fået lov til at overvære noget af processen. Men samtidig har han så forbandet lyst til at komme helt ind på det voldsomme liv som han ved er under overfladen på den pæne dame, der står der i middagssolen en søndag foran rådhuset.

- Ind på, siger hun. Vel osse ind i.

Det synes han lyder lovende, men sådan må han ikke opfatte det, ikke endnu.

- Jeg vil ikke love dig noget som helst, siger hun, for jeg ved ikke hvad der sker. Men hvis jeg får styr på det på et tidspunkt, kan det da godt være at jeg vil invitere dig indenfor på en kop kaffe.

Hun har før mødt mænd der på det punkt var som børn på fem år, hun har faktisk sjældent mødt andet. Bare antydningen af en mulighed blir opfattet som et løfte. Så hun er nødt til at skære det ud i pap, osse for en nøgtern embedsmand i teknisk forvaltning, en mand der er næsten lige så gammel som hun selv er, bare for en sikkerheds skyld.

- Der er altså stadig mange måskeer i det her, siger hun. Men hvis det kan lade sig gøre, og kun hvis, så ringer jeg og inviterer.

- Så er du nødt til at have mit telefonnummer, siger han.

Det er der en del fornuft i, så hun modager nummeret på en lap papir og går hjem, alene og tilfreds. Selvstændig.

De første søndagsture er på gaden, med og uden børn og hunde, men der er meget få der går på gaden helt alene. Selvstændig, min bare røv. Nemlig, min bare røv. Hun smiler. Hun ser den pæne dame gå næsten ubemærket

rundt blandt familier der er ude for at samle appetit til en god frokost. En kommunal embedsmand med hjertet fuldt af håb og forestilling er på vej hjem til sin gamle mor. Til gengæld ser hun ikke de mønstre hun går forbi, de billeder der plejer at være i revnerne i fliserne, bladene på buskene, stenene i indkørslen. Hun ser stadig, men i en anden vinkel, ser det levende være selvstændigt, og måske er det dybest set viceinspektørens eneste krav, at hendes datter er levende. Hun låser sig ind i huset, sparkes sandalerne af, åbner havedøren og går ud på græsset. Det er helt gult og kradser nærmest når hun træder på det, en behagelig knasen, og det skal i hvert fald ikke slås. Men der står et par krukker der trænger til vand, det er ikke engang sikkert at de planter kan reddes, men det er da et forsøg værd. Hun finder vandkanden og går ind i køkkenet og fylder den. På vej ud i haven blir hun pludseligt trængende og må lade vandkanden vente i havedøren mens hun render på toilettet. Det er utroligt så pludseligt og usystematisk hun skal tisse, det må være rådhuskaffen der er løbet igennem. Hun vasker sig grundigt bagefter og går så til vandkanden. Begge krukker får så det render ud af bunden, og den sidste sjat ryger på en vase der kæmper for livet under ateliervinduet. Men planterne inde i vindueskarmen trænger lige så meget, så hun fylder kanden igen og går en runde i huset. Der er ikke mange potteplanter, men de få der er vil hun da gerne passe på. Hun må få en aftale med en eller anden mens hun er oppe i bjergene. Det har før været Tina Lyckesand, og det kan vel stadig lade sig gøre selvom hun har fået lille Adam.

Tilfreds og systematisk og velorganiseret går hun ud ad havedøren, rundt om huset, forbi soveværelsesvinduet og ud på gaden og ind til naboen. Victor Lyckesand åbner døren.

- Er Tina hjemme, spørger hun.

- Nej, siger han dæmpet. Hun er blevet indlagt og jeg er alene med drengen. Han er lige faldet i søvn.

- Indlagt ? Er det noget alvorligt ?

- Det tror jeg ikke. Hun er meget træt, måske er det blodmangel.

- Det er ikke en depression, spørger Sanne.

- Ina. Hun er sgu aldrig deprimeret. Men hun tog ikke sine jernpiller under graviditeten, du ved hvordan hun har det med piller.

Og det ved Sanne alt om, for det har de talt om adskillige gange. Og de har været så frygteligt enige om at det er vigtigere at spise sundt end alt det syntetiske medicin. Man skal i det hele taget passe på hvad man indtar.

- Jeg ville ønske jeg kunne hjælpe med et eller andet, siger hun.

- Vi klarer os, hun er snart hjemme igen. Hvad ville du med Tina ?

Hvis hun nu siger det med blomsterne vil han bare tilbyde at gøre det i stedet for, og det skal han ikke.

- Det var bare noget med det billede vi har talt om, siger hun, det der af jeres søn. Det kan desværre ikke blive til noget lige for tiden.

- Det var ærgerligt, siger han. Det blir hun ked af at høre.

- Ja, måske skal du vente med at fortælle hende det til hun er blevet lidt gladere.

Sanne vil slet ikke fortælle at hun planlægger at rejse i nogen tid. Det er vel ikke særligt sandsynligt at han tænker på det med blomsterne, men bare tanken om tilbuddet får hende til at holde mund. Hun står og tripper lidt, hun skal vist snart tisse igen, og hun vil ikke ind og låne Lyckesands toilet.

- Du ved ham der nede i nummer fjorten, siger hun.

- Ham japaneren, siger Victor Lyckesand.

- Ja ham. Han er slet ikke japaner, han er hollænder.

- Javel. Hvorfor tror du det ?

- Jeg har snakket med en af hans venner, siger hun.

- Der kan man se, siger han.

- Ja hvis man kan se, siger hun. Men jeg må løbe igen.

Hun skynder sig hjem, ind gennem havedøren og ind på sit eget toilet. Hun ærgrer sig over at hun er kommet til at tænke på de elendige planter, for nu er de blevet et problem. Hvis hun bare havde glemt dem og de var gået til i varmen, så ville det bare være en af de ting som sker, så ville det være et uheld, og så vigtigt er det heller ikke. Men hun kan ikke bare sidde der og planlægge at de skal dø af tørst. Det kunne være nydeligt hvis hun skulle stå oppe på et bjerg og danse i pagt med naturen og så blev forstyrret af en tanke om en håndfuld tørstige potteplanter. Men hvem kan ellers passe dem, der har aldrig været andre end Tina Lyckesand, i hvert fald ikke siden Viggo havde sin egen nøgle til huset. Det er selvfølgelig ham der embedsmadsen, hun har endda lige fået hans telefonnummer. Men hvis hun ringer nu, så vil han straks tro at det handler om noget helt andet, og det er det ikke, det er det slet ikke Sanne, så det kan hun ikke være bekendt. Arbejdet er vigtigere end en eller anden primitiv lyst til at se hinanden igen, det skal vente til hun kommer hjem og er afklaret. Hun finder sedlen med nummeret frem og ringer op.

Hvis hans mor tar telefonen kan hun jo bare lægge på uden at sige noget. Men det er ikke hans mor, det er ham selv.

- Madsen, siger han.

- Det er Sanne Bruun, siger hun.

- Det var en kort tur, siger han.

- Nu skal du ikke gøre dig nogle forhåbninger, siger hun, jeg er slet ikke kommet afsted endnu. Men jeg overvejer at bede dig om at gøre mig en tjeneste.

- Naturligvis. Hvad skulle det være ?

Og hun fortæller om sit problem med potteplanterne.

- Jeg tænker at hvis jeg stiller dem ud ved havedøren sammen med krukkerne, så kan du komme forbi engang imellem og give dem en sjat vand hvis vejret blir ved på den her måde.

Det vil han da meget gerne.

- Har du en tønde stående, eller har du en udendørs hane ?
Og det har hun slet ikke tænkt på.
- Jeg kunne have vand med hjemmefra, siger han. For det dur vel ikke at jeg bare stiller mig og pisser i dine potter.
Nej, han skal ikke komme slæbende med det, det vil virke for tåbeligt. Det hele er blevet lidt uoverskueligt. Måske skal hun bare droppe det.
- Du kan jo lægge en nøgle under en af krukkerne, siger han. Eller jeg kunne komme forbi og hente en nøgle. Det kan jeg sagtens.
- Ja, det kunne du tænke, siger hun.
- Hvis nu jeg lover at komme uden bagtanker, siger han, bare for at hjælpe.
Hvis det så bare var hans bagtanker hun var bange for, men han er altså ikke den eneste der kan tænke.
- Jamen så kom forbi hvis du har tid. Så kan jeg vise dig min vandhane.
Og han vil være der om et kvarter.

Hun blir nødt til at skifte tøj. Det hun har på nu, har han givet hende på, og det kan hun ikke møde ham i, så godt kender de slet ikke hinanden endnu, og det er slet ikke sikkert at de skal det. Hun går ind til klædeskabet og kigger og kommer til at tænke på at badekåben stadig ligger i vaskemaskinen. Den skal op at hænge nu så den kan komme ind inden hun skal afsted. Hvis den kan nå at tørre. Hun skynder sig i kælderen, hiver morgenkåben ud og lugter til den. Nu er den blevet ren, og den kommer ud på snoren. Victor Lyckesand går rundt inde i sin egen have med sønnen på armen. Han står og kigger på et eller andet ved pæretræet. Måske kunne han osse sidde oppe i det og kigge ind i hendes soveværelse. Men så lad ham for himlens skyld kigge, hun skal ikke have gæster med derind lige for tiden. Hun kigger lidt rundt i haven, det er godt nok, men måske skal der ryddes lidt op i køkkenet og stuen. Hun går ind gennem stuen, og den er præsentabel nok, der er lige et par puder der skal rettes. Men køkkenet ser farligt ud, der skal en del i opvaskemaskinen, og den skal så lige tømmes først, og så skal både køkkenbordet og fliserne have en omgang med en karklud med sæbe. Og vasken skal have en gang skurepulver, og der kommer Madsen ude på fortovet. Hun farer ind i soveværelset og finder en knælang gul nederdel og en vissengrøn bluse. Af med det gamle, på med det nye, og børst håret. Hun når det hele inden han ringer på.

- Hun åbner for ham, og han står stille et øjeblik og kigger ind på hende.
- Goddag igen, siger han, du ser fortvivlende godt ud.
- Ja det er godt, siger hun, du skal ikke smigre mig, du skal bare hjælpe mig med potteplanterne. Kom indenfor, så skal jeg vise dig hvor det hele er.
Han følger med ind, og hun kan mærke hvordan han ser sig om og ser det hele.
- Det er et rigtigt rart sted du har her, siger han.
Det behøver hun ikke svare på. De går igennem stuen og ud i haven, ud til krukkerne.

- Og jeg sætter de andre herud, så det hele er samlet.
- Og så tilbage til køkkenet hvor hun viser ham vandkandens plads. Det kan han sagtens finde ud af, bare hver anden dag så længe vejret holder. Og hvis det begynder at regne kan det jo klare sig selv.
- Hvor længe tror du at du er væk, spørger han.
- Og det er ikke til at vide. Nogle dage, en uge eller to. Men ikke måneder, det tror hun alligevel ikke.
- Jeg har noget ferie fremme midt i august, siger han, og så kunne jeg finde på selv at tage afsted.
- Jeg skal nok være hjemme inden, siger hun.
- Og så står de der i køkkenet.
- Vil du have en øl eller et glas vin, siger hun. Eller kan du klare mere kaffe.
- Jeg er ansat i kommunen, siger han, så jeg kan sagtens tåle mere kaffe.
- Hun hælder vand på kaffemaskinen, og han står bagved hende og hun sætter et filter i og kan høre ham trække vejret, og hun hælder bønner på og sætter kanden på plads og tænder. Og så er hun nødt til at vende sig om, og så tæt på er han heller ikke, han står helt henne ved døren.
- Det er ret spændende, siger han.
- Ja det er. Og det er noget møg, for det har jeg ikke tid til. Og det skulle jeg have været irriteret over, og det er jeg slet ikke.
- Det skal jeg måske tage som et kompliment, siger han og smiler.
- Det skal du vel, siger hun.

Og så står de der på det ternede køkkengulv som to teenagere i en hinkerude hvor tallene er så utydelige at man ikke længere kan se nogen rækkefølge. Kaffen gurgler igennem maskinen, den skulle have været afkalket for længe siden, nu er den snart lige til at smide ud.

- Skal vi ikke sætte os ind i stuen, siger hun.

De går væk fra larmen, ind i stuen. Sanne sætter sig på en stol, Madsen sætter sig i sofaen hvor der er rigeligt med plads, kaffemaskinen gurgler videre ude i køkkenet. Det kunne være nu, det kunne være rart hvis det skulle være nu, men det dur ikke, og det ved han vel osse godt. Han kan i hvert fald ikke forvente noget. Han skal bare have en nøgle så han kan komme ind og fylde vandkanden. Og så skal han have en kop kaffe. Og måske noget til, hun er forresten sulten.

- Har du fået frokost, spørger hun.

Det har han. Nogle fordele er der da ved at have sin mor boende. Men Sanne skal have noget at spise, og så vil han da gerne have lidt med. Og hun ville ønske at hun havde køleskabet fyldt med spændende oste og pølser fra middelhavslande, men der er kun torskerogn og æg. Det kunne osse blive lækkert hvis hun brugte lidt tid på det, men så vil det blive et langt besøg, og det skal det ikke være. Hun går ud i køkkenet og roder en pakke kiks frem og noget smør og et glas solbærsyltetøj. Det vil hun ikke blive mæt af, men det kan gå an. Så kan hun måske tage et stykke rugbrød når han er gået.

De spiser begge to nogle kiks med smør og syltetøj og drikker kaffe til. Og hun går ind og finder ekstranøglen i en skuffe i sengebordet. Det var den Viggo havde i sin tid og som hun fik ham til at aflevere efter hun havde sagt det hundredeogsyttende gange. Han er gået med ud i gangen og kigger langt ind i soveværelset og får øje på fotografiet på væggen.

- Hvem er det du har hængende der i dit soveværelse, spørger han.

- Det er min mor.

- Er det ikke væmmeligt at hun hele tiden kigger på dig mens du sover.

- Næ, det gjorde hun hele tiden da jeg var lille. Og ville så gerne have at jeg blev stor nok til at klare mig selv. Og det er det hun kan se derfra.

- Du er ikke helt almindelig, siger han.

- Nej, det håber jeg ikke.

Så siger han tak for kaffe og går. Og hun går ud i køkkenet og laver sig et spejlæg. Han har sin mor boende, og det har hun osse, men hendes mor kan ikke lave spejlæg til hende, og selvom hun havde kunnet er det ikke sikkert hun havde villet. Hun havde så forfærdeligt mange principper, den viceinspektør, og selvom de alle sammen var gode principper, og Sanne er helt enig i dem alle sammen, så var det alligevel irriterende at de aldrig kunne fraviges. Det skal en mor kunne, og det er måske den egentlige grund til at Sanne aldrig selv fik det barn.

Det irriterer hende at han fik det kig ind i soveværelset. Nederdelen og blusen fra i formiddags ligger stadig på sengen. Det er alt for privat, og billedet af viceinspektøren skulle han heller ikke have set. Han ved alt for meget om hende, og nu har han endda en nøgle til hendes hus. Han fylder allerede så meget at hun lige så godt kunne have taget ham med i seng med det samme. Eller på sofaen. Men så kunne hun måske være faldet i søvn og sovet lykkeligt i så lang tid at pulsen forsvandt. Så ville der ikke være noget tilbage, hverken billeder eller lyd, bare en lykkelig kone. Det skal ikke forløses endnu, og så må hun sove dårligt så længe. Hvis hun kan sove. Hun har vel ikke sovet siden fredag morgen. Hun er dejsset besvimet om et par gange, men hun er ikke faldet i søvn. Det kan ikke være sundt for kroppen, men lige nu er kroppen resonansbunden, så hun kan ikke nøjes med at tage hensyn til den. Enten må hun tage det her alvorligt, eller osse må hun se sig selv som syg. Og hun hader at være syg. Nu skal hun bare blive hjemme, alene, og bare det, hun kan lige så godt vænne sig til det. Hun skal ikke tænde radio eller fjernsyn, hun skal ikke læse, hun skal bare lukke sine øjne og se toppen af de indre isbjerge. Hvor i alverden kom de isbjerge fra. Var det isen i den lille bankdirektørs gin og tonic. Hun kunne godt bruge en gin og tonic lige nu og få skyllet munden, smagen af spejlæg klistrer til ganen. Hvis ægget er befrugtet så smager det anderledes selvom det ikke er ruget ud, det har hun hørt. Det har hun aldrig smagt før, og chancen for at de høns der har lagt de tilbudsæg har været i nærheden af en hane er vist minimal, men alligevel. Og så har hun hverken gin eller tonic i huset, hun har elefantøl. Og hun åbner en elefant og skænker den i et ølglas og tømmer det

i tre store drag. Tiden på akademiet har været frugtbar på flere måder. Og så er det på tide at komme ud i haven med et tæppe. Det er flere dage siden hun har været rigtigt ude i solen, den har været alt for voldsom. Og det er den vel stadigvæk, men nu trænger hun og låser entredøren og går ned bagest i haven hvor kun solen kan komme til og breder tæppet ud og lægger tøjet i en pæn bunke og lægger sig på maven og lukker øjnene. Hvis hun falder i søvn sådan, falder hun i søvn sådan. Hun breder armene ud og omfavner kloden, og hun kan se det oppefra og det er smukt at se, og hun kan se det lille egern der piler ned ad birkestammen og hen over græsset lige foran hende, og hun må løfte hovedet og åbne øjnene og møde det lille dyrs sorte blik. Og det blir siddende, det lille røde dyr, optaget af alt andet end hende. Hun ligner nærmest en brystsvømmer der stikker hovedet op for at få en ordentlig mundfuld luft, hun fløjter blidt da luften skal ud igen, og egernet smiler til hende og siger et eller andet på japansk, og det forstår hun ikke og kommer aldrig til at forstå. Om lidt vil hun gå ind og sove rigtigt i sin seng, men først vil hun ligge lidt på ryggen og få lidt sol på forsiden osse, igen med udbredte arme, parat til at favne himlen hvis den vil komme ned og kysse hende, men det vil den ikke, den holder sig oppe og nøjes med at nyde synet af hende. Egernet gider ikke mere og smutter tilbage op i birketræet og derfra videre til andre træer og ind i næste have bag huset. Og derinde har de to katte, så det er måske det klogeste det egern kunne gøre.

Der er ikke en sky på himmelen, der er ingen fugle i luften, kun nogle små og lydløse fluer i en sværm højt oppe ved trækronerne. Hvis hun læner hovedet bagover kan hun se toppen af Lyckesands pæretræ, der sidder i hvert fald ingen og kigger deroppe. Kommunale Madsen er sikkert gået hjem til sin mor der venter med lidt kage og endnu mere kaffe, og lidt kaffe kan man da altid drikke når man har været i årevis på et rådhus, og en bid kage kan man vel altid få ned sådan en søndag. Det er lækkert at være så søvngig når man har tid til at være det.. Hun samler tøj og tæppe op og skynder sig ind og lader havedøren stå åben selvom hun har låst hoveddøren, og hun sætter sig på toilettet og tisser en tår og går ind under bruseren og tar sig en lunken overskylning og tørrer sig overfladisk og lægger sig i sengen ovenpå dynen, igen på ryggen med udbredte arme, ikke med en himmel over sig, men et hvidt loft og en lampe der hænger lidt skævt.

Det er godt nok varmt, det er godt varmt, og hun sveder lidt, og hun sveder lidt. Hun løfter armene op mod loftet og de blaffer lidt, og hun ligger næsten og danser, og hvis viceinspektøren ikke havde været et fotografi ville hun have klappet, måske endda i takt. Men det blir ved antydningen, der er ikke fast grund under fødderne, så rigtig dans blir det ikke, bare en erindring om en dans og måske forberedelse til en kommende dans. Hun lægger begge hænder ned i skødet og klemmer benene sammen om dem, og hun tar hænderne op foran ansigtet og snuser til dem, og de dufter behageligt og

ikke af tis. Hun kan lige så godt opgive at falde i søvn der i eftermiddagslyset, og rejser sig og går ind i stuen hvor hun har smidt tæppet og tøjet og tar nederdelen og blusen på og sætter sig i sofaen og kigger ud i luften. Det er hårdt arbejde at blive danser, særdeles hårdt arbejde. Hun er våd af sved, hun er våd af sved, det er godt nok varmt, det er godt nok varmt.

Uret siger det er ved at være tid at tænke på aftensmad, men hun gider ikke tænke på det. Hun henter endnu en elefant og knapper kapslen af og hælder den op og drikker den stille og roligt. Måske hun skulle begynde at ryge igen, så var der i hvert fald det. Det var lettere dengang hun var billedkunstner, for der var der altid nogle resultater, nogle håndfaste resultater hun kunne betragte og tælle, nu er der bare en bevægelse i luften efter hende og et utælleligt og uudsigeligt billede i hendes erindring. Og i et par andre mere eller mindre fiktive hukommelser. Hun rejser sig og mærker pulsen og mærker gulvtæppet under fødderne og husker bevægelserne og lader dem overtage kroppen og de løftede arme, og hun beholder tøjet på, for nu gør det hverken fra eller til, og inde fra soveværelset lytter viceinspektøren med og godkender bestræbelserne. Det kan hun sagtens være bekendt at vise frem for fremmede. Og endda tillade sig at tage betaling for. Man skal ikke sætte sit lys under en skæppe, man skal lade det stå og blafre på klippegrund. Hun glæder sig til at komme op i bjergene og mærke tyngden af fjeldet nedefra. Hun sætter sig i sofaen.

Alene og selvstændig. Det har hun jo været vant til i årevis, hvis hun har stået og arbejdet. Det var på mange måder rigeligt at tale med dem og tale gennem dem. Og de hænger jo stadig rundt om i landet og taler til folk, sluppet ud i verden, de kan sagtens klare sig selv, det ved hun med sikkerhed. Men nu er det en helt anden måde at arbejde på. Dansen, hvis det da skal være dans, kan ikke på samme måde klare sig selv. Hun skal være der, beskueren skal være der for at dansen er der. Der er meget mere der skal koordineres, det er ikke bare kroppen og bevægelserne og pulsen. Det skal være på tid, på tidspunkt. Klokkerne enogtyve begynder dansen og varer til enogtyve femten. Publikum sidder eller står parat, og hun begynder og hun danser og hun slutter. Sådan skal det være. Og det var det, som Madsen sagde i byrådssalen i formiddags. Dengang hun var billedkunstner kunne hun springe en halv dag over eller tage to dages arbejde og smide på bålet. Og starte forfra. Hun gjorde det ikke ofte, hun havde en sikker hånd, men hun kunne gøre det, og det var nok. Nu er hun noget mere usikker, og nu kan hun ikke kassere på samme måde. Det er et sindssygt valg, det er en sindssyg vej, og hun kan ikke andet. Det eneste alternativ er slet ikke at gøre noget. Og det vil hun ikke kunne leve med, slet ikke, hverken alene eller selvstændigt. Hvad skulle det gå ud på.

Hvis hun bare havde haft nogle af de bøger nu, så kunne hun have fyldt en søndag aften ud. Nu må hun ud, ned til stranden igen, ikke ned i byen, ikke møde nogen, bare mærke luft. Familierne har sat sig til middagsbordene eller til fjernsynet. De der skal på arbejde mandag morgen som Sanne så sandelig skal, skal have trukket den sidste afslapning ud af en weekend, alle de andre på ferie forlænger festen, men nu inde i de oplyste stuer, først senere skal de feste i mørke, og rigtigt mørkt blir det jo ikke. Hun går ud, denne gang uden sandaler og mavekasse. Hoveddøren er låst indefra, og hun går ud gennem havedøren og skubber den bare til, det har hun gjort før når vejret var roligt nok, og uroen i luften har ingenting med vind at gøre, så det tør hun sagtens. På den måde er hun stadig lige så meget inde som ude, stadig hjemme, uanset om hun er i haven eller på vej til stranden ad stien i skoven, det er ikke afstanden men tanken der tæller, hun er stadig alene hjemme. Det må hun lære at forsvare i sin nye rolle. Og hun har tænkt helt rigtigt, hun har stien for sig selv, der er ingen motionister i skoven, der er ingen dumme unger på stranden, bare et bål oppe nordpå og ekkoet af nogle unge mennesker med en radio og en kasse øl. Teenagere eller mågeskrig, hvad er forskellen som hun har det nu. Hun går ud i vandet til det når op til kanten af nederdelen under knæene, og de små fisk i vandet kan kigge op langs hendes brune ben, og hun kunne diskret tisse dem lige ned i ansigtet hvis hun ville, men det vil hun ikke. Der er ikke en vind og ikke en bølge, og hun står der uforstyrret og længe. Vidunderligt selvstændigt.

På vej ind på stranden hører hun nogen komme gennem skoven, en hund og dens herre, og hun sætter sig diskret op ved de store sten lige syd for stien. En hvid labrador og en herre der hverken er japaner eller hollænder, og slet ikke Madsen fra teknisk forvaltning, løber sammen et par meter ud i vandet. Hunden vil længere ud og svømme, og den gør indbydende, men manden blir stående i sine orange shorts og helt hvide T-shirt. Så fik hun alligevel ikke stranden for sig selv. Han vader ind igen og trækker trøjen over hovedet og lægger den i sandet. Hunden løber næsten ind på land, den vil have ham med som var den en hyrdehund og ikke en jagthund af fødsel. Manden ser sig flere gange omkring, og så hiver han osse sine shorts af og vader behageligt ud til sin hund, langt ud i vandet, smider sig og svømmer. Skal hun nu rejse sig og gå så han kan blive derude, eller skal hun vente på at han var der i land med vandet dryppende fra håret. Hun beslutter hverken det ene eller det andet, og blir derfor siddende til han kommer ind med hunden løbende foran sig, og den løber lige op til hende og ryster sig og gør venligt af hende, og så får han osse øje på hende, og nu kan han hverken gøre fra eller til og blir bare stående og lader vandet dryppe.

- Sidder du der og lurer, siger han.

Ikke som et spørgsmål men som en konstatering. Og hun svarer ikke, for hvad skal hun svare.

- Er du OK, spørger han bekymret.

Og hun smiler og nikker. Han vender sig og tar shorts og T-shirt på mens hun smiler til hans hund.

- Det var hyggeligt at møde dig, siger han og går op til stien og fløjter ad hunden.

Hunden løber op til ham, og det er lykkedes Sanne at gennemføre den samtale uden at sige et ord. Hun er stadig alene hjemme og har bare betragtet verden udenfor. Hunden løfter ben op ad en busk lige inden den løber ind mellem træerne. Og Sanne går en lille meter ud i vandet igen. Hun skal ikke ud at svømme i aften, og der er ingen små fisk i vandet så langt inde. Nu har hun fået luften, nu kan hun godt gå ind i sit hus igen.

Det er stadig lyst på stranden, men på stien gennem skoven er det efterhånden noget dunkelt. Søndagen er ved at være gået, nu skal hun bare ind i sin seng, nu kan hun sove. Hun træder i noget blødt og varmt, og det er vel den hvide retriever, hvad skulle det ellers være. Hun tørrer det værste af i græsset og skynder sig hjem. Hun slipper for at gøre sandaler eller sko rene, men hun er nødt til at tage et bad til så snart hun er inde, det er som lugten hænger flere meter efter hende. Hunde kan osse få dårlig mave, de har heller ikke altid styr på hvad de indtar. Hun står i badet og mærker lugten løbe ned i risten, og hun lader vandet løbe indtil det blir for koldt, og først da lukker hun og tar et rent badehåndklæde og tørrer sig grundigt og varmt. Nu ville det være helt perfekt med en gin og tonic, et badehåndklæde om sig og så ind i en lænestol, men hun har hverken gin eller tonic i huset, og hun overvejer næsten at sætte sig ud i bilen og køre ned til den flinke lille bankdirektør, for han har alle tre ting i huset, men osse kun næsten, for hun kan end ikke ringe til ham og hans faste blik, det er et tidligere kapitel i hendes liv, og det er ikke kaos i strukturen hun har brug for lige nu. Hun åbner køleskabet og der er heller ikke flere elefanter, bare fire kolde hof, og i kælderen er der kun to flasker lunken hvidvin. Hun tar begge flasker med op i stuen, og der er ingen grund til at svine flere glas, hun hælder bare vin op til kanten af ølglasset og drikker det som det var øl, for sove det skal hun altså. Ingen aftensmad, kun bedøvelse, når man kan drikke sig ihjel kan man vel osse drikke sig i søvn. Måske drikke og danse til hun falder om, og så helst på sengen for ellers er det for hårdt og ubehageligt. Hun slæber vinen med ind i soveværelset, lader lyset være slukket, tømmer glasset og halvdelen af det næste, lader håndklædet ligge på sengen og begynder at svaje. Viceinspektøren i den lille ramme begynder at klappe i takt, nu gør hun det, det er ikke bare en mulighed, og hun vokser så det næsten sprænger rammen og hun begynder at synge, den hvide kvinde, monotont og uforståeligt og muligvis japansk. Sanne mærker den voldsomme trang til at falde om på sengen og kæmper ikke imod. Hun ligger på siden og viceinspektøren står ved fodenden og betragter hende ømt. Sov nu bare min pige, det har du i hvert fald fortjent. Jeg blir stående her så ingen elektriske ål med ækle ansigter skal kravle op til dig og sno sig om dine ben og trække dem fra hinanden.

- Kunne du ikke have holdt din kæft, dumme kælling. Du skal ikke plage mig med dine forældede forestillinger. Bare fordi du var så bange for slanger at du ikke turde have æbler i huset, æbler er sundt, mor, det er sundt, så du skal ikke tro at jeg nødvendigvis er bange for dem. Lad dem bare kravle op til mig, lad dem bare sno sig op i mig, lad dem bare komme an, jeg er danser nu og kan rumme det hele. Men nu skal jeg tisse, og det kan jeg alligevel ikke rumme, og hvis jeg ikke rejser mig og går på toilettet så tisser jeg i sengen, og det kan du ikke lide, mor, det ved jeg af bitter erfaring, for det er et tegn på manglende kontrol og manglende selvstændighed, så gå væk, så jeg ikke jokker på dig når jeg går forbi.

Viceinspektøren smutter tilbage i rammen og Sanne går ud og tisser og vasker sig hurtigt og skynder sig i seng, og det er nu så mørkt at hun næsten ikke kan se billedet af sin mor i rammen, og skulle der sidde en eller anden kommunal embedsmand i Lyckesands pæretræ, så kan han ingenting se, så skal han i hvert fald komme ind og tænde lyset, og det ville han aldrig kunne finde på, for det var ikke derfor han fik den nøgle. Og hvorfor tro at han gider se mere end han allerede har set, nu ligger hun jo stille, og den natsværmer der flagrer rundt i vinduet er bare en almindelig natsværmer og ikke noget hun har manet frem eller tilbage.

Det er da rigtigt at han har en nøgle, men hvorfor i alverden skulle han finde på at bruge den sådan. Det er helt utænkeligt at han pludseligt skulle låse sig ind når hun er faldet i søvn, hvad skulle han komme efter. Der står et par hof i køleskabet, og der er naturligvis billederne fra dengang hun stadig kunne male, men det er ikke det han vil komme efter, og når han kommer efter hende så er det først når hun har inviteret ham, og han kan altså ikke høre hvad hun tænker, og i øvrigt tænker hun altså mest på at han skal holde sig væk, for den nye opgave er vigtig, kan du forstå det hr. Madsen, du har forstået det. Det bobler i hendes mave og hun er svimmel, og hun vender ansigtet mod vinduet og ser toppen af pæretræet som en mørk silhuet mod himlen. Ikke som tegn på noget som helst, men som toppen af et pæretræ, og det kan ikke være Madsen der sidder deroppe, hvorfor skulle han det, og det kan ikke være Victor Lyckesand, selvom det jo er hans pæretræ, men han har en dreng at passe, så hvem er det så ? Hun rejser sig og sætter sig på sengen og kigger ud. Og hun kan se hans silhuet, og det er ikke skræmmende, det er ikke skræmmende, men det ville være rart at vide hvem han var. Han kan ikke se ind, det kan han ikke, og hun vinker med højre hånd og der er ingen reaktion derude, så måske er det bare et par grene og nogle blade der danner den silhuet. Hun rejser sig og tar nederdelen og blusen på igen, og hun skulle vel osse få hentet den morgenkåbe ind, den kan hun lige så godt hente nu. Hvis den stadig er lidt klam kan hun jo hænge den over en stol, den skal ikke med op i bjergene.

Hun går ud ad havedøren og helt over til hækken og kigger på det pæretræ. Hun kan tydeligt se ham, han har flyttet sig lidt mens hun er gået ud, men nu sidder han igen helt stille. Hun kan se hans øjne blinke i mørket, måske er det hollænderen med gule øjne og lodrette pupiller. Hun vinker en gang til, og der er stadig ingen reaktion. Det skal hun slet ikke tage sig af, hun skal bare have den morgenkåbe ind, og den er ikke engang klam, der hænger bare lidt kulde i den, det er det hele. Hun kan roligt gå ind og hænge den på knagen. Hun åbner den anden flaske vin, hun behøver ikke tænde lys for at hælde op og drikke, og så står hun lidt i vinduet og løfter glasset imod ham, og er det dig, Madsen, så kunne du jo kigge ind og få en tår med, men det tør du alligevel ikke, du sidder bare der og kigger, og jeg løfter ikke blusen for dig, for jeg har et glas vin i hånden, og jeg kan ikke falde i søvn, og der er ingen grund til at tage tøjet af. Det her må være en del af processen, en del af hendes nye opgave, og det er hårdt. Måske skulle hun osse være lidt praktisk og pakke noget til i morgen til turen i bjergene, eller huk kan i hvert fald få et overblik. Efter øllet og vinen er det håbløst, det ville være bedre at få noget søvn, det er håbløst. Det må blive i morgen, altså det med at pakke, og søvnen må hun se at kæmpe sig til. Læg dig. Sov nu Sanne Bruun, sov nu Sanne Bruun, du har brug for søvn, du har brug for søvn. Et eller andet får toppen af pæretræet til at bevæge sig. Måske er det bare vinden. Hun rejser sig igen og går hen til vinduet. Løfter armene op over hovedet og begynder at blafre og svaje, men hun holder øjnene åbne, vågne øjne, meget vågne øjne. Silhuetten i træet læner sig forover og kommer tættere på, en tilfældig tilskuer. Øjnene skinner i mørket, hun kan ikke mærke dem, men hun kan se dem. Hun kan ikke dreje rundt, så hun blir slet ikke svimmel. Hun fjerner hænderne fra hinanden, breder armene op og ud, bålet blir bredere, lad det brænde nu, lad det lyse klart, du har brug for søvn, lad det brænde nu, og øjnene ude i mørket svarer i samme rytme, i den samme puls, i den samme puls, det er samme sang, i den samme puls, hun er tørstig nu. Hun hælder den sidste sjat i glasset, skåler endnu engang med pæretræet og lægger sig. Ikke for at sove, det kan hun lige så godt opgive, men for i det mindste at hvile sig lidt inden køreturen.

Og så snart hun ligger der tænker hun på det slukkede lys og manden i pæretræet, Madsen i pæretræet, slangen i parafrasen, ham der har nøglen. Hvorfor kommer han ikke ind og tænder lyset og masserer hendes fødder, masserer hendes fødder i blid afstand af hinanden, brummer behageligt pulsen med munden og stemmen og ikke med de lysende og flueagtige øjne. Men han svarer ikke, og var han kommet ville hun være nødt til at nægte, nødt til at nægte ham adgang, selvom han kunne låse sig ind rent fysisk, ville han aldrig kunne låse sig ind rent moralsk, der har hun en sikkerhed fra viceinspektøren der hænger i mørket i en pæn ramme og smiler. Men du er nødt til at gå det i møde, min pige, du kan ikke ligge der og vente på det, du må handle selvstændigt. Den selvstændighed, den selvstændighed, er en illusion, af selvstændighed. Nej, bestemt nej, hun skal vise dem, hun skal

vise viceinspektøren, af fuld hals, fuld af lyd, fuld af puls, fuld af luft, fuld hals, glem den søde lille bankdirektør og syng i stedet for. Gå det i møde, gå ud til det pæretræ, træk ham ned på jorden, lad ham mærke jorden under fødderne. Hun åbner havedøren og lader den stå åben, hvorfor lukke af når der er nøgler i frit og selvstændigt omløb, selvstændige nøgler, uforudsigelige levende væsner med nøgler og hjemmeboende mødre der ikke blander sig men bare maser blidt på. Hun går ud på græsset, rundt om huset, ud på fortovet. Men hun kan ikke bare gå ind i Lyckesands have udenom Lyckesands hus med alle de slukkede vinduer. De kunne sidde derinde og se ud på hende og undre sig, så det er bedst at gå helt tæt på muren, og så må hun tage hensyn til lyden, og sådan kan syn og hørelse trække i hver sin retning, og hun ved ikke i hvilken retning fornemmelsen vil trække i den sidste ende, lige nu skal hun bare uset og uberørt og unemmet forbi huset og ud på plænen og hen til det pæretræ, langsomt, forsigtigt og selvstændigt. En nydelig dame på bare fødder sniger sig langs villamuren og springer derefter fra skygge til skygge henover græsplænen til hun når til det ønskede træ. Hun kigger op og kan ikke se nogen. Der hænger en klar flaske på en gren helt inde ved stammen, men der er hverken fugle eller katte eller kommunalt ansatte mænd i det træ, kun blade og pærer så små, at de sagtens kunne opbevares i fingerbøl. Hvis der skal sidde nogen i det træ må han gå i et med stammen så han ikke kan ses, men han kan bemærkes med blid og nænsom hånd og mund, så tæt på ånd at han kan sluges i et åndedrag, og hun er nødt til at klatre op og se efter.

Det er måske næsten et halvt århundrede siden hun sidst klatrede i træer, men har man en gang fået taget og bevægelserne ind i kroppen, så er det der stadig så længe træet er klatrevenligt, og det er Lyckesands træ bestemt. Det suser svagt mens hun klatrer op, en myg summer ved hendes venstre øre, men begge hænder er i brug så hun må lade den summe. Hun kommer stabilt op til en gren hvor hun kan stå med begge fødder solidt plantet i barken, så hun kan nøjes med at støtte sig med venstre hånd mens den højre flytter de blade der spærrer udsynet til hendes hus. Og der er hendes mørke soveværelsesvindue. Man kan ikke se ind hvis lyset ikke er tændt. Men hvis han nu låser sig ind - eller bare går ind gennem havedøren, og så behøver det jo ikke være Madsen, så kunne det være en af de andre, så kunne han bare tænde lyset, så ville han kunne se om hun var nøgen, om hun lagde sig på ryggen eller på maven, og hun står lidt på grenen med fødderne i sikker afstand fra hinanden, og hun kan se sig selv udefra og ovenfra mens hun ligger der i sengen og sover mens en eller anden Madsen lægger sig på maven, måske ved siden af hende, måske ovenpå hende, hun kan se det hele og hun kan næsten mærke ham, og nu står hun i træet og blafrer uden løftede arme, men alligevel, og han bevæger sig i samme rytme som inde i hendes seng, og han ved at hun kan se ham, og han spreder ballerne og holder fast med begge hænder i halmen eller høet og ignorerer musene og ørentvisterne, men hun kan ikke længere ignorere myggen og ikke presset i

blæren, nu skal hun tisse igen, hvor fabelagtigt upraktisk. Hun slipper bladene med højre hånd, det er alligevel ligegyldigt med vinduet i det hus derovre og løfter nederdelen op om livet. Myggen stikker hende i den ene balle, og hun pisser lykkeligt så det løber ned ad pæretræets stamme. Ude i nordøst er solen klar til at stå op. Det er på tide at finde ind til fantasien om en indre inuit.

* * *

Kevin er ti år. Han cykler med åben mund. Det gør han tit når han er forpustet. Osse selvom der ikke er snot i næsen. Han gider ikke lege mere med ungerne i sommerhusene. Ikke når de siger noget om hans badebukser. Og han er sulten, han skal have noget frokost. Hvis Birthe er hjemme. Hans far er taget på arbejde, han hørte det i morges, men Birthe har stadig fri. Måske er hun hjemme. Ellers kan han selv tage noget i køleskabet. Det kan man være nødt til når man er sulten. Han har fået noget i munden og spytter, det hjælper ikke.

Det smager ikke grimt men det kilder i halsen. Det er en flue eller en myg eller noget. Bare den ikke stikker ham nede i maven. Man kan ikke klø sig indeni maven.

Så er han ved rækkehusene og ved nummer fire. Han smider sin cykel og åbner døren. Den er ikke låst, så hun er hjemme. Hun er ikke i køkkenet og ikke i stuen. Hun er i bad kan han høre.

- Må jeg tage en mad, råber han.
- Vent lidt, råber hun ude fra badet.

Han tar noget mælk i en kop. Det må han i hvert fald. Han tar en tår og tænder radioen og sætter sig. Krilleret i halsen er allerede væk.

Birthe kommer ud i køkkenet. Hun har taget pænt tøj på og hendes hår er vådt. Hun sætter mælken tilbage i køleskabet og tar brød ud.

- Hvad skal du have, spørger hun og kigger ind i skabet. Vi har rullepølse og hamburgerryg.

Han vil godt have rullepølse. Hun klapper en mad sammen til ham og lægger den på en tallerken.

- Og du blir siddende der mens du spiser den, siger hun.
- Må jeg ikke gå ind og se fjernsyn ?
- Jo, siger hun. Når du har spist færdigt.

Han sidder pænt og spiser. Hun står ved køkkenbordet og kigger på ham. Hun skal ikke have noget.

- Hvor skal du hen, spørger han.
- Hvem siger jeg skal nogen steder hen, spørger hun.

Han kan ikke lide hun siger det sådan. Så skal hun altså ud.

- Jeg skal bare ud og købe ind til aftensmad, siger hun. Vil du med ?

Hun håber han siger nej. Hun gider ikke følges med ham, han kan se det i hendes øjne.

- Du er velkommen hvis du gider, siger hun.

Det er bare noget hun siger. Hun gider det ikke. Han spiser op og går ind og tænder fjernsynet. Der kommer noget lys ind ad døren, og det skinner i skærmen så man næsten ikke kan se hvad der sker. Og Birthes skygge står

midt i døren midt på skærmen, og hun siger farvel. Kevin siger ikke noget. Han kan høre hun går ud ad hoveddøren. Det er lige meget hvad der er i fjernsynet.

Han har en mærkelig fornemmelse i maven. Rullepølsen er måske blevet levende. Den er måske ved at rulle sig ud og blive en slange. Hvis man har en maven kan man selv tænke som en slange. Og han vil aldrig kalde Birthe "mor". Dengang han var fem år ville hun gerne have det. Nu snakker hun ikke mere om det. Kevin har ikke glemt det. Han ved osse stadig hvordan en rigtig mor ser ud. Sådan ser Birthe ikke ud. Hun får aldrig nogen børn, hende Birthe, selvom hun har været lige ved det et par gange. Men det blev ikke til noget. Nu ved han det. Han har troet det hele tiden, men nu ved han det.

For nu tænker han som en slange. Og Birthe kommer hjem og går ud i køkkenet med to røde poser fra Brugsen. Kevin går ud for at se hvad de skal have at spise. Birthe lugter varmt. Hun putter maden i køleskabet, osse den fars der skal blive til frikadeller. Hun skal ud igen.

- Jeg skal lige på biblioteket, siger hun.

Hun er ked af et eller andet, og han ved ikke helt hvad det er. Det er osse lige meget.

- Jeg er tilbage om et kvarters tid, siger hun.

Og hvad så. Hun lugter af varm parfume, det kan hun lige så godt gøre nede på biblioteket. Kevin har en levende rullepølse i maven, og han ved hvad hun tænker på. Far kommer snart hjem fra arbejde, og han kan godt få børn. Han har fået Kevin. Det er hende der ikke kan. Heller ikke hvis hun læser alle bøgerne nede på biblioteket. Han ved det. Hendes tøj er hvidt og glat og hun vinker i døren. Kevin går ind til fjernsynet.

Men det kan han godt slukke. Det er bare noget kedelig musik og noget med dyr. Og det er ikke slanger og edderkopper, bare kedelige giraffer. Måske kan han få far til at købe en parabol. Selvom han siger at den har de ikke noget at bruge til. Bare han kan se det han plejer, så er han glad. Han kommer i hvert fald snart hjem. Kevin glæder sig til det. Med en slange i maven.

*

Adam Lyckesand står og kigger lidt ud ad køkkenvinduet, men så kommer far op ad kældertrappen, og de sætter sig begge to tilbage til bordet. Far har en lille flaske med og han åbner og skænker op i de små glas.

- Jeg lavede den egentlig til din konfirmation, siger han, men der glemte jeg den. Og når du nu ikke er hjemme i morgen, synes jeg vi skal smage den i dag.

De skåler og smager på varerne. Det smager mest af snaps, som snaps nu smager, men man kan godt fornemme pæren som stadig ligger inde i flasken og ser gevaldigt velbevaret ud.

- Var det så værd at vente atten år på ?

Adam nikker og smiler. Det kan godt være at det er noget værre rævepis, men det er tanken der tæller.

- Smager det af pis ?

- Nej, det smager lidt af pære og meget af snaps, og det er jeg ikke så vild med.

- Nå nej, det er jo først i morgen. Men så kommer det, det kan jeg love dig.

- Pjat med dig, siger Adam og smiler.

Og så sidder de der og siger ikke så meget. Det hele er pakket og de venter bare på bilen. Far skæver til uret.

De sagde cirka ved firetiden, og nu er den tyve minutter over, men så kommer de osse. Det knaser ude i indkørslen og far rejser sig og kigger ud.

- Er det ikke hende Pernille et-eller-andet, siger han

- Det kan godt være. Hun skal da ikke være med i filmen.

Adam rejser sig og går over til vinduet.

- Men hun er vist kæreste med Henrik, siger han. Det er ham der er min chef.

Det er Henrik der står ud af bilen og går op og ringer på. Adam tar sin taske og rygsæk og går ud i entreen og åbner døren. Far følger efter.

- I skal da lige ind og have en tår kaffe at køre videre på, siger han.

- Ellers tak, siger Henrik. Vi er allerede bagud i tidsplanen.

- Vi kører med det samme far, siger Adam. Hej Henrik.

Henrik smiler og tar sportstasken og går ned ad trappen og åbner bagagerummet. Adam følger efter og smider rygsækken ned ved siden af. Der er ikke meget plads tilbage. Henrik klapper i til bagagerummet og åbner bageste sidedør i førersiden. Der skal Adam åbenbart sidde. Det er lidt irriterende at han skal sidde der og ikke på forsædet, så de kunne tale ordentligt på turen. Der er stadig meget at snakke om. Nu skal han sidde og råbe ham ind i nakken.

Far er kommet med ud i indkørslen og vil sige farvel. Og det er jo ikke fordi han skal rejse til Amerika og aldrig kommer hjem igen. De skal bare op til en skov i Småland. Og det er kun i en uge, så kommer han hjem igen. Han er ikke noget barn længere.

- Vi skal nok passe godt på ham, siger Henrik, så han ikke farer vild.

Adam kan mærke pæresnapsen oppe i hovedet nu. En enkelt genstand, en voldsom genstand. Det er i hvert fald ikke ham der skal køre. Han skal sidde på bagsædet indtil Helsingør, for der har Pernille et eller andet engagement

som ikke interesserer ham det fjerneste. Sidst han så hende i Henriks lejlighed var hun glad og munter, men nu er hun sur og gravid, og det passer hende slet ikke, det passer ikke ind i hendes planer. Adam kan mærke det helt ned i maven.

- Nå, skal vi se at komme afsted, siger Henrik.

- Lige to sekunder, siger far og løber ind i huset. Adam sætter sig ind på bagsædet, Henrik blir stående i perlegruset. Han tripper lidt frem og tilbage, men han kan ikke sætte sig ind og køre. Det er måske noget vigtigt Adams far har glemt. Og det vil tage endnu længere tid hvis de blir nødt til at vende om.

Der går heller ikke meget mere end to sekunder, så er far tilbage med en grøn pakke.

- Du skal da have din gave med, siger han.

Adam står ud af bilen igen og gir ham et knus.

- Det kunne godt have ventet, siger han.

- Man blir kun atten år en gang i livet, siger far. Og den skal pakkes ud på dagen.

- Vi skal nok fejre ham lidt, siger Henrik, hvis der blir tid til det.

- Jeg kommer for sent, råber Pernille inde fra bilen.

- Det gør vi helt sikkert, siger Henrik. Vi skulle allerede have været der nu.

Adam sætter sig ind og lukker døren. Pakken lægger han ved siden af sig på bagsædet.

- Er du nu sikker på at du ikke skal ind og tisse eller noget, spørger Pernille utålmodigt.

Det var han, men nu blir han usikker.

- Det er os der tar dig med, siger Henrik, og ikke omvendt.

- Jeg skulle have taget toget, siger hun.

Og Adam er helt enig. Så kunne han have siddet på forsædet allerede og snakket med Henrik om filmen og lyden og det hele. Nu må de vente til de har sat mokken af i Helsingør.

Henrik sætter sig ind i bilen, lukker døren og ruller ruden ned. Adam ruller osse ned i bagdøren.

- Nyd det i hvert fald, siger far. Og hav en god dag i morgen.

- Og du passer godt på dig selv, siger Adam.

- Det plejer jeg at gøre, siger far.

Henrik starter og bakker ud på gaden. En sort Citroen der kommer nede fra stranden er nødt til at bremse op og smutte udenom.

- Så for helvede, siger Henrik.

- Men der skete ikke noget, siger Pernille. Se nu bare at komme deropad.

Far kommer løbende ud på fortovet.

- Der skete ikke noget, råber Adam.

Henrik gasser op og kører ind mod byen. Det havde ellers været nemmere at køre på landevejen nede ved stranden, men det ved han jo ikke noget om.

Kevin er elleve år. Han sidder i toget og skal helt til Skagen helt alene. Han må godt stå af på færgen, hvis han kan finde tilbage til sin plads. Og han skal skifte to gange og køre det sidste stykke med bus. Og så står mormor og venter på ham. Birthe har skrevet det hele nøjagtigt på en seddel. Den ligger nok hjemme i køkkenet hvor hun skrev den. Han kan sagtens huske det. Men han kan ikke huske helt hvordan mormor ser ud. Han håber hun kan genkende ham.

Der sidder fem andre i kupeen. Den er helt fuld og de har pladsbillet alle sammen. De fleste skal med til Aalborg, det står på de hvide sedler. Tre af dem følges ad. De sidder og snakker. De skal på skole, ikke på ferie. De er ellers voksne, to mænd og en dame. Damen er forkølet. Hun siger til de to andre at hun skulle være blevet hjemme. Men det er et vigtigt kursus hvis man vil beholde jobbet, siger hun. Og de to mænd tror på det. De ved ikke at det osse er fordi hun gerne vil være kæreste med den ene af dem, ham der sidder lige overfor hende. Og de ved ikke at det nok er den anden hun ender med at blive kæreste med. De snakker bare om deres kursus og hvordan de skal sælge.

- Vi skal jo hele tiden huske at det ikke er maskiner vi sælger, siger damen, det er løsninger.

Og Kevin forstår ikke hvad de snakker om. Når det nu handler om at blive kærester. De er lige som Birthe alle tre. De snakker om noget mens de tænker på noget helt andet.

Og de forstyrrer Kevin. Han er da ligeglad med deres computere og hvem de bliver kæreste med. Heldigvis er de to andre i kupeen mere stille. De siger ingenting og tænker ikke på noget vigtigt. Og Kevin skal prøve at huske hvordan mormor ser ud. Han er jo blevet meget større, og hvis hun heller ikke kan genkende ham. Så kan de stå der og vente til de andre er gået. For så er det jo dem der er tilbage. Men man kan ikke vide hvor lang tid det tager. Måske er der nogle andre der heller ikke kan kende hinanden. Og de venter på samme måde som Kevin og mormor. Hvis han bare havde fundet det billede i albummet og taget det med. Men mormor skal nok kende ham. De har jo snakket i telefon mange gange. Hun er i hvert fald ikke nervøs, så det behøver han heller ikke at være.

Nu står toget i Korsør, det står på skiltet. Efter et kort ophold køres de gennemgående vogne ombord på færgen. Og den gamle dame lige foran Kevin vågner. Hun er glad for at det er en stille dag uden blæsevej. Så blir det dejligt at komme op i cafeteriaet og få en kop kaffe. Ikke en Gammel Dansk i dag. Kevin forstår ikke det med en Gammel Dansk, men han kan osse være ligeglad. Det har ikke noget med ham at gøre.

Toget kører ombord. Dørene blir åbnet og passagererne myldrer ud, Kevin myldrer med. De går alle sammen op ad trappen der lugter af færge. Den gamle dame går lige foran ham. De tre der skal på kursus er sikkert på vej op ad en anden trappe. De gik den anden vej da de kom ud af toget. Den sidste i kupeen kan han ikke huske. Men nu kan han godt huske hvordan mormor ser ud. Hun går lige som den gamle dame foran, hurtigt på en langsom måde. Og der er plads foran hende og kø bagved Kevin. Og der er mange der glæder sig til at komme op i cafeteriaet og få de pølser. Kevin skal ikke have noget, han skal bare ud på dækket og se på mågerne. Det plejede han dengang han var lille og de skulle over til mormor. Selvom de plejede at tage en bilfærge og mor var med dengang. Det er vel den samme slags måger. Og mormors krøller går altid den ene vej, som om vandet er løbet ned over hendes hoved mens hun ligger på maven. Han kan ikke se om den gamle dame har krøller, for hun har en slags hat på. Men selvfølgelig har hun krøller.

Hun går ind til kaffen og en Gammel Dansk. Kevin går ud på dækket. Inde på land står der nogle kanoner, og der sidder en stor pige og en lille dreng på hver sin kanon og vinker til ham. Kevin vinker tilbage og kigger efter måger. Der er ikke ret mange. Og så begynder færgen at sejle. Den bakker ud i havnen og vender rundt om sig selv. Nu kan han ikke mere se kanonerne, og han kan heller ikke se om børnene stadig sidder på dem. Nu kan han se ud over vandet og helt over til Fyn. Og der bagved Fyn er Jylland og mormor med krøller. Mor har ikke krøller, og det har Birthe heller ikke.

Der er kommet mange andre ud på dækket. Nogle af dem har pølser og sodavand med. Men de står alle sammen og kigger over på Fyn. Ligesom Kevin. For de skal alle sammen den vej. Færgen er færdig med at dreje og sejler hurtigt fremad.

*

Pernille tager sine tasker op af bagagerummet. Henrik står ud og de kysser farvel. Det er nogle gule blokke, og hun skal op i en lejlighed på anden sal.

- Jeg hjælper lige med at slæbe det op, siger Henrik.

Han tager kun taskerne, ikke hende, og går hen til opgangen. De går ind, og Adam læner sig tilbage i bagsædet. Han kan ikke flytte op på forsædet endnu, han skal have et ja eller et nik, og det har han ikke fået endnu.

Der går en hel del minutter, han ved ikke hvor mange, men nok til at han synes at det er ret mange. Han kan naturligtvis stige ud, vejret er dejligt at være i, men han kan ikke låse bilen så han kan ikke gå væk fra den. Og han ved jo heller ikke hvornår Henrik kommer ned så de kan komme videre, men han har på fornemmelsen at det kommer til at tage et stykke tid. Havde hun ikke travlt, hende Pernille. Men nu er der åbenbart tid til både det ene

og det andet, og helst på en gang. Han skulle være gået med op, der var tre tasker, så der var en god grund til det.

Men nu kommer Henrik småløbende ud og over til bilen, så mindst halvdelen af Adams vished har været ren ønsketænkning. Eller måske lige netop ikke ren, selvom han ikke tænkte ordene.

- Nå, skal vi så komme afsted. Kan du ikke sætte dig op på forsædet så vi kan snakke sammen mens vi kører.

De kører gennem byen og rundt og ned til færgen, og her skal de holde og vente, de ved ikke hvor længe.

- Du ved godt at det mest blir en masse praktisk med at hente og bringe og sådan, siger Henrik.

Og ja ja, det ved Adam godt. Men det er vel på den måde man starter i den her verden.

- Jeg rullede kabler op, siger Henrik, på den første produktion jeg var med på. Det var jo en koncertfilm, og det blir noget andet her ude midt i en skov.

- Vi må se hvad der sker, siger Adam. Jeg glæder mig, lige meget hvad.

Der er ikke så vildt mange der venter på færgen, det er aldrig til at vide på forhånd. Men efter et lille kvarter kan de køre ombord. Alle andre passagerer på den færge har ferie, det er kun Adam og Henrik der skal på arbejde. De går ud på soldækket og kigger på Kronborg, ikke fordi det betyder noget, men noget skal de jo kigge på hvis de ikke vil stå der med lukkede øjne, og det ville være lidt dumt.

- Har du læst hele manuskriptet, spørger Adam.

Henrik har slet ikke læst det, han har læst produktionsplanen.

- Det med at det skal blive til en film betyder ikke så meget endnu, siger han. Det er først når jeg sidder og ser den at det er noget.

- Og du ser dit navn på rulleteksterne, siger Adam.

- Nemlig.

Færgen har lagt fra og er på vej ud over sundet. Men Adam har læst hele manuskriptet, endda mere end en gang, og han forstår stadig ikke hvad det er de skal i Småland.

- Når nu hele filmen forgår på Gudenåen, siger han.

- Det er en Paulus film, siger Henrik.

- Jeg ville bare gerne vide hvad det går ud på imens, siger Adam. Og historien på åen ser jo meget almindelig ud, der forstår jeg det hele, tror jeg. Men her i Småland står der bare at Paulus og Tanja skal etablere tid og sted. Og jeg aner ikke engang hvem Tanja er, hun er ikke med i resten af filmen.

- Det er Tanja Hallon, hun var osse med i hans foregående. Har du ikke set den ?

Jo, det har han da. Og så er færgen allerede på vej ind i havnen, og de blir kaldt ned til bilerne.

- Det var hende den svenske flødeskumsstripper i bageriet. Hende kan du da huske.

Henrik går forrest nedad trappen, Adam går lige bagefter. Han vidste ikke hun hed Tanja, og han anede ikke at hun var svensker. Men det er hun altså.

De kører i land og gennem byen mod motorvejen. De skal på E4 mod Stockholm, og så skal de mødes med Kristian på en rasteplads ved Värnamo. Det er ved hans Ødegård de skal lave et eller andet, og han har grejet deroppe allerede. Han ved garanteret mere om hvad der skal foregå, han har arbejdet som fotograf for Paulus på næsten alle hans film helt tilbage fra filmskolen. Adam er spændt på at møde ham, og osse Paulus, selvom han jo var med til mødet dengang. Han sad bare hele tiden i baggrunden og kiggede i et ugeblad og fnisede, det var Henrik der sagde det hele.

- Sådan gør han det meste af tiden, siger Henrik, han mumler og fniser. Men det blir alligevel som han vil have det. Du skal bare tage det som det kommer.

Der er et par timers kørsel til den rasteplads. Frakørsel nummer 84. Der er både en Mac D og en Burger King, så det blir nemt nok at finde, det har Kristian sagt.

- Hvor langt er der så derfra og ud til ødegården, spørger Adam.

- Et par timer mere, vil jeg tro.

- Kan vi så ikke stoppe et sted og få noget at spise, siger Adam. Jeg er skide sulten allerede.

- Er virkeligheden allerede så påtrængende, siger Henrik og griner.

Men han kører osse af motorvejen og ind på en tank, så de kan gå ind og få en bollesandwich og en cola hver efter de har hældt benzin på. Det hele er lidt løst og ferieagtigt, synes Adam, men han skal nok komme til at mærke at det ikke er en skid ferie, det her. Og Adam mærker en varm fornemmelse fra maven krybe ud gennem kroppen, ud under huden der føles endnu mere gylden og solbrændt end den plejer at være. Så er det OK at han ikke skal tjene en krone i sommerferien i år. Den oplevelse kan alligevel ikke købes. Og hans navn kommer vel osse med på rulleteksterne, til sidst, sammen med chaufførerne og dem der har leveret pizza. Henrik tænder radioen, og de snakker svensk og hurtigt i den. Og de griner meget.

*

Kevin er tolv år. Han er alene hjemme. Far er på arbejde, og Birthe er på arbejde, for de har holdt tidlig ferie i år. Der er over tre uger til skolen begynder igen, og Kevin må selv om at få tiden til at gå. Men han skulle tage at komme ud i det gode vejr og få sig noget frisk luft. Telefonen ringer og det er far. Han når ikke hjem til aftensmaden, det gør han næsten aldrig. Men i dag ringer han og siger det, for Birthe kommer osse sent hjem i dag.

Så nu skal Kevin selv sørge for at få noget aftensmad. Der ligger nogle penge i krukken ude ved siden af saltet. Kevin kender godt den krukke.

Det er første gang han skal alene på grillen, og måske skulle han tage en stor pizza. Manden bag kassen synes ikke det er underligt at han selv bestiller. Så han bestiller en vulkan med ekstra skinke. Birthe ville sige at han ikke kan spise så meget. Men det kan han, det ved han.

Han blir stående ved disken og venter. Manden har ikke spurgt om han vil spise den her eller tage den med hjem, og han ved det heller ikke selv endnu. Ved et bord bag ham sidder to piger og drikker cola af to glas. De er lidt ældre end ham, fjorten år måske. Den ene af dem kigger på Kevin og prøver at gætte hvor gammel han er. Hun tror han er lige så gammel som hun selv er, og hun synes han er pæn. Men hun ser ham osse kun bagfra. Hvis han vender sig om og kigger kan hun se hans ansigt, og så vil hun kunne se at han er meget yngre.

Den anden pige sidder og snakker om sin mor. Men den første pige hører ikke efter. Hun har fået øje på det lille modermærke i Kevins knæhase. Og hun er så meget i tvivl om hvad det er, at han er lige ved at vende sig om og sige at det bare er et helt almindeligt modermærke som han har haft siden han var lille. Han prøver at få øje på sin pizza oppe i ovnen. Og han tror nok han kan se den gennem den fedtgule rude.

Nu er pigen begyndt at sammenligne hans ben med sine egne arme. Hun kan ikke rigtigt se om hendes arme er brunere end hans ben, det er de måske. Hvis hun holdt sine arme op ved siden af benene, så ville hun kunne se det. Men så skal hun jo sætte sig på gulvet ved siden af hvor han står, og det ville måske blive misforstået. Og Ulla ville blive sur og måske fortælle historien i klassen efter ferien.

Så hun hedder altså Ulla, hende der sidder og snakker om sin mor. Men hvad hedder så hende med de brune arme. Og hvor brune er de arme. Hvis han sætter sig over ved deres bord, så kunne hun lægge sine hænder på hans knæ, og så ville de begge to vide hvem der var mest brun. Men så ville hun osse se hans ansigt, og så ville hun osse vide at han i hvert fald ikke er femten år endnu, og så ville det nok være lige meget med farven på hans ben. Så det er nok bedre at blive stående så hun stadig kan være i tvivl.

Pizzaen kommer ud af ovnen og er meget stor. Skal den spises her, eller skal den med hjem. Han blir nødt til at tage den med hjem, så behøver han ikke vende sig om. Og så ved han heller ikke hvordan hun ser ud og hvor brun hun er. Han får sin pizza i en kasse og kassen i en pose og går ud. Og nu har den anden pige osse fået øje på ham. De begynder at snakke højt om ham lige så snart han er ude på gaden.

Hjemme stiller han pizzaen på køkkenbordet, han kan lade den blive i kassen. Der er ingen grund til at svine en tallerken, den skal han bare selv vaske op. Men kniv og gaffel er han nødt til at tage frem, når det er en vulkan. Så hælder han tomatsaucen fra plastikbægeret ned i hullet foroven og begynder at spise. Inden han er halvt færdig, er han ganske mæt. Men han gir ikke op før det hele er spist. Så pakker han kassen sammen så godt han kan og putter den i skraldespanden ude ved havelågen.

Der står saftevand i en kande i køleskabet. Noget gult noget der skal smage af appelsin. Han tager glasset med ind i stuen og åbner havedøren. Når han sætter sig på dørtrinnet er han både ude og inde på en gang. Tænk at hun troede han var femten år. Han er stor af sin alder, det ved han, men alligevel. Eller osse var det den måde han stod og ventede. Det så måske lidt voksent ud. Og han ved stadig ikke hvor brune hendes arme var. Det er måske ligesom Birthes, de er altid så brune om sommeren. Ikke som mor, hun er helt hvid hele året. Men hun kommer heller aldrig ud.

Telefonen ringer og det er Birthe.

- Har I fået noget at spise, spørger hun.

- Jeg har spist en vulkanpizza, siger han. Og nu sidder jeg i haven og ser det blir aften.

*

Frakørsel 84 er let at få øje på, og trafikpladsen er let at finde. Men Henrik ved ikke hvad for en bil Kristian er kørende i, så de må hele pladsen igennem før de finder ham og hans datter. Hun bor hos ham hele sommeren, og det er hans hus, så det skal hun have lov til. Hun hedder Tina ligesom Adams mor hed, men hun er mindre og mørkhåret og har skæve øjne.

- Hendes mor var fra Vietnam, forklarer Kristian, men hun sagde at jeg var den biologiske far, så det må jeg jo tro på.

- Hold nu kæft far, siger Tina.

Hun er kun lige halvanden meter høj, men hun fylder seksten om under en måned.

Kristian kører foran med Tina, Henrik og Adam følger omhyggeligt efter på veje der blir mindre og mindre og til sidst ender helt ved et ensomt rødt hus. Der er ikke noget at sige til at det her er blevet en ødegård. Men der er et pænt nyt køkken og et soveværelse til Kristian og et værelse til Tina ovenpå. Og der er to divaner i stuen til Henrik og Adam. Og der kan være endnu flere, siger Kristian, for der kan lægges madrasser på gulvet. Men det blir ikke nødvendigt i denne omgang for både Paulus og Tanja kommer i autocampere. De skal bare have en ledning hver ud gennem køkkenvinduet. Der er fod på det hele og både øl og rødvin med fra Danmark, hvad mere

kan man forlange. Henrik taler med og griner, Adam lytter og smiler. Tina står og ser på Adam, og han kan mærke hendes øjne over hele kroppen.

- Adam fylder jo atten i morgen, siger Henrik.

Og så har de alligevel ikke fod på alt, for de har ikke en gave til ham. Men der er altså heller ikke så vigtigt, siger Adam, bare han får lov at være med på en Paulus film. Han kan ikke forestille sig nogen bedre måde at blive atten. Men det er måske nok fordi han ikke har prøvet arbejdet endnu, der vil blive bøvl og forhindringer, det er Kristian og Henrik helt erfarent enige om. Man kan ikke på forhånd vide hvad det blir, men det blir, det kan man være helt sikker på. Adam snakker med så godt han kan, kun Tina har sat sig på en af divanerne og kigger på det hele. Hun er ellers ung nok til at være ligeglad, men det er hun ikke. Mennesker er forskellige.

Så går Kristian og Henrik i køkkenet for at bakse lidt hurtigt mad sammen, og imens kan Tina da vise Adam hvor lokummet og badet er. Lokummet er et ægte lokum, et lille brunt skur bag tre gamle birketræer. Badet ligger lidt længere væk og er en lille klar sø med fyrretræer næsten ned til kanten hele vejen rundt. Adam stikker en hånd ned i vandet, det er rent og koldt.

- Kan man vaske hår i det her, spørger han.

- Det kan man sagtens, siger Tina. Man skal bare huske at lukke øjnene når man dukker under, for ellers svider det.

Det har hun gjort hver eneste sommer så længe hun kan huske, og det er sådan det er.

- Er du ikke bange for at der kommer nogen og kigger når du sådan bader udendørs ?

- Hvem skulle det være herude ?

- I har jo tit gæster, siger Adam. Mig, for eksempel.

- Det er noget vi aftaler. Når man er oppe ved huset kan man ikke se hened. Hun har en lang gul T-shirt på, og den er så lang at man ikke kan se hvad for nogle shorts hun bruger. Med de tynde arme og ben ligner hun næsten en pige på tolv år, men hun er altså næsten seksten, og han kan mærke på hendes øjne at hun synes han er lækker. Det er det de siger, pigerne. Lækker. Hun kunne bestemt godt finde på at snige sig ud og kigge mens han bader i søen. Og de skal være her en uges tid, så det blir nødvendigt med et bad. Men hvis han står tidligt op kan han håbe at hun sover længe. Det gør de som regel, de teenagere, ham selv inklusive.

Han går forrest tilbage mod det røde hus. Lille Tina falder en smule bagud, der er et eller andet med hendes gummisko der skal ordnes.

Kristian har lavet maden, noget med pølser og kartofler. Henrik har bare stået der og snakket og knuppet de to fynske bajere op som de har drukket

af. Adam siger nej til øl, han vil hellere have en cola. Men Tina vil gerne have øl. Og så sidder de der i køkkenet og spiser og småsnakker.

- Ved du hvad tid de ankommer, spørger Henrik.

- I løbet af dagen, siger Kristian. Men jeg har fået ret nøjagtige beskrivelser af Paulus, så I kan komme i sving med det samme. Der skal rigges en del udendørs lyd til.

- Skal vi optage udendørs, spørger Adam.

- Næ det skal være til at afspille på. Hamrende højt, siger Paulus. Så jeg har noget voldsomt grej stående ude i traileren.

- Jeg vil osse gerne ind til byen i morgen, siger Tina. Jeg skal købe noget.

- Hvad skal du nu købe, spørger hendes far.

- Det rager ikke dig, siger hun.

Efter maden vasker de op alle fire, og der blir hentet mere øl frem, og nu siger Adam osse ja til en bajer eller to. Han blir hurtigt halvsøvnig og sidder ved bordet og kigger ikke rigtigt på noget. Henrik og Kristian har osse sat sig. Tina stå ovre ved komfuret med en flaske i hånden. Hun har smidt gummiskoene og klør sig på venstre knæ med den højre storetå. Hun ved det vist ikke selv, men Adam bemærker det ud af øjenkrogen.

- Hvad er det med hende Tanja Hallon, spørger Henrik, og hvad skal hun i den her film.

- Ja hvad er det for noget, svarer Kristian.

Tina står og griner.

- Han er da bare en gammel buk ligesom så mange andre, siger hun. Og så benytter han sig af at han er instruktør og kan skrive tøjlet af de kvinder han vil.

- Han har vel ikke forsøgt sig med dig ?

Kristian reagerer ikke voldsomt, men han reagerer.

- Du kan tage det helt roligt far. Jeg er slet ikke hans type, og han kan vælge og vrage. Det er altid sådan nogle yppige nogle, jeg har ikke en chance.

- Jeg er altså klar til at lægge mig, siger Adam.

- Det må vi vist alle sammen, siger Kristian. Vi skal tidligt op og synge fødselsdagssang for en eller anden.

*

Kevin er tretten år. Han er på vej ned til stranden og kører forbi heksens hus. Udenfor huset ved siden af står en ambulance, og to Falckmænd er ved at møve en bære ind bag i bilen. På fortovet står en mand med en lille unge på armen. Ungen kalder på sin mor. Manden står og ved ikke hvordan han skal få drengen med i bilen når han kører bagefter. Han kan jo ikke få fat i barnestolen nu. Han må spænde knægten fast med en almindelig bagsædesele og håbe han blir siddende. For han skal bagefter. Han går med drengen over i carporten. Falckmændene hopper ind i ambulancen og sætter lyd på med det samme. Kevin prøver hvor længe han kan cykle efter den, og

det er ikke ret længe. Kvinden inde i ambulancen er bevidstløs i hvert fald. Måske er hun død. Kevin skynder sig at dreje af og køre ned mod stranden i stedet for. Det her har han ikke lyst til at huske. Det er lidt ligesom dengang med mor, selvom det var på en helt anden måde. Og en taxa i stedet for en ambulance. Og det var Birthe der holdt ham, og ikke far.

Stranden er fuld af børn som den plejer at være, både nogle der er yngre end ham og nogle der er ældre. Nogle af de store piger er topløse, og han kan se på deres bryster. De er ligeglade med at han kigger. Han smider sin cykel bag en bænk, han gider ikke låse den. Han løber ud i vandet i stedet for.

Han skynder sig at dukke under. Han skal ikke stå der med tynde arme og ben og fryse. Nogle gange er Birthe med i vandet. Og hun er i hvert fald ikke topløs. Hun er ikke ligeglad med at han kigger. Men hun er ikke med i dag. Hun har ellers ferie, men hun skulle noget med en veninde. Men han må godt alene, han behøver slet ikke spørge mere. Han spurgte heller ikke dengang han skulle, og det opdagede de alligevel ikke. I hvert fald ikke far, og Birthe sagde aldrig noget om det. Ikke når far var der i hvert fald.

Under vandet kan han se nogle arme og ben når han lukker øjnene op. Men der er helt stille under vandet, han kan ikke høre noget. Det suser og bruser, men det betyder ingenting. Det er lækkert at være i fred på den måde engang imellem så man kan tænke selv. Og allerbedst når man kan lade være med at tænke på noget som helst.

En dreng på hans egen alder slår ud efter ham. Kevin er kommet til at ramme ham i hovedet med sit ene ben.

- Kan du ikke se dig for, siger drengen fornærmet.

Kevin rejser sig op og er næsten et hoved højere end den anden dreng. Tynd og spinkel, men alligevel større.

- Jeg skal nok passe på, siger Kevin. Jeg skal osse op nu.

- Godt for dig, siger drengen og vender sig og dykker ned i vandet så man ikke kan se hvor lille han er.

Kevin vader ind og sætter sig på bænken foran sin cykel og kigger på nogle flere bryster. Der er ikke så mange i dag, de fleste af pigerne på stranden er yngre end han er, og de har alle sammen badedragt på selvom de slet ikke har nogle bryster at passe på. Han blir hurtigt træt af at sidde der.

Har kører hjem samme vej som han kørte ud. I heksens hus er alle gardinerne trukket for og græsset på plænen er meget højt. Huset ved siden af ser ud som det plejer, men det er tomt. Der er ingen bil i carporten. Hun var død, hende damen i ambulancen, eller hun er det i hvert fald nu. Hans mor er ikke død, hun er bare ovre i Jylland. Og Birthe har lovet at passe på ham, det gjorde hun allerede dengang taxaen kørte.

Hun er osse kommet hjem. Hun er glad og går og synger. Hun har spist frokost med Lissi og med Karl og Birger. Kevin kender ikke Karl og Birger, men han kender Lissi. Hun har været Birthes veninde lige siden de gik i anden klasse, og hun kommer på besøg når far ikke er hjemme. Far synes at Lissi er dum og indskrænket, men det skal han ikke sige til Birthe, for så siger hun at det er ham der er indskrænket. Og det er det værste man kan sige til far. Man må gerne sige gammel idiot, det gør han tit selv. Men indskrænket, det må man ikke kalde ham. Kevin ved ikke hvorfor det betyder så meget, men han ved at det gør det.

Birthe gir Kevin et knus og traller videre. Han går ind på sit værelse og lukker døren. Han bryder sig ikke om at hun er glad på den måde. det er forløst og blævrende, og så blir han urolig. Men så snart far kommer hjem, blir det almindeligt igen, og så kan han roligt komme ud. Han håber ikke det varer så længe.

Han tænder sin båndoptager. Axl synger Knocking on heavens door. Far synes det lyder hysterisk, den slags musik. Men så må man gerne sige gamle idiot. Han kan bedre lide originalen, siger han.

*

Både Kristian og Tina står og synger fødselsdagssang. Og Henrik rejser sig hurtigt og synger med. Og så er der kaffe i køkkenet. Adam tager fars pakke med derud og lukker den op. Det er en CD med Leonard Cohen.

- Fed musik, siger Kristian. Den mand er digter.

Tina tager det grønne papir som for at rydde op. Men hun krøller det ikke, hun folder det.

Efter morgenmaden begynder Kristian at tage arbejdsplanerne frem.

- Er der nogen der skal bade, spørger Tina, for ellers går jeg.

- Smut du bare, siger Kristian. Vi skal arbejde. Hvis ikke I vil, altså.

Henrik kan godt klare sig med køkkenvasken. Og det kan Adam osse, så Tina henter en bylt på sit værelse og smutter ud over gårdspladsen og ned til søen. Man kan se hende forsvinde mellem fyrretræerne. Henrik og Adam børster tænder ved køkkenvasken. Så går de ud til traileren og begynder at læsse af.

Et stykke fra huset, inde mellem en masse fyrretræer, ligger en stor sten. Den er stor nok til at en mindre familie kan sidde på den og dele en madkurv. Det er her lyden skal rigges til. Den skal kunne styres fra et sted nær stenen, den skal blæse hele skoven op, og den skal være usynlig. Det er opgaven, og det skal være klar i morgen tidlig. Og selvom vejrudsigten siger sol skal det være rimeligt fugtsikkert.

De går lidt rundt og ser på stedet, hvor de kan skjule tingene sikkert nok. Adam går osse en tur op på stenen og kigger sig omkring. Han kan se lidt af søen mellem træerne, men han kan ikke se nogen dernede. Han kan ikke se det hele, og måske er hun allerede færdig med badet.

De begynder at slæbe de fire store højttalere og flightcasen med CD spillen gennem skoven og på plads på deres skjulesteder. Og selvom det ikke er langt, er det langt nok når der skal slæbes.

- Man kunne sagtens have brugt nogle mindre højttalere, siger Adam. De her er bestemt ikke de nyeste og smarteste.

- Næ, det er noget gammelt lort, siger Henrik. Men man skal nok ikke bruge det nyeste grej herude midt i urskoven.

De sveder så det driver. Adam hiver sin T-shirt over hovedet og stikker den i buksekanten. Så henter de kablerne og begynder at forbinde.

- Vi venter med at skjule dem til vi har hul igennem, siger Henrik.

Og så begynder han at rigge rækken af kabeltromler til, så de kan få noget strøm fra huset. Adam ligger på knæ og prøver at læse symbolerne på den ene højttaler. Hvis de så bare var ens. Og så mærker han en hånd på sin højre skulder. Hånden er varmere end han selv er. Det er ikke Henrik. Han vender hovedet og kan godt kende ansigtet fra scenen i bageriet. Tanja Hallon, kalder hun sig.

- Hej, siger han.

- Er du dansk, siger hun.

Det svarer han ikke på. Hendes hår er helt hvidt og pjusket. Det er ikke ægte.

- Du er godt nok en køn dreng, siger hun.

- Jeg sidder altså lige her og arbejder, dame.

Han vender hovedet tilbage mod den gamle højttaler. Hun vender sig og går ned mod huset. Hun har en gammel Brøndbybluse på og nogle gamle cowboybukser, der er flået over lige under ballerne. Og billige plastiksandaler. Hun ligner en million. En billig million måske, men alligevel en million. Skovbunden knager under hende mens hun går.

- Hvor langt er du, spørger Henrik.

- Der er kabel i dem alle sammen.

- Men de siger ikke noget. De brummer ikke engang.

Henrik roder videre med CD spillen. Adam leder efter alternative huller i den højttaler. Der er huller nok at tage af, men ikke til jackstik.

- Måske er den bare død af alderdom, råber han.

Men så begynder den at brumme når han vipper med stikket. Der er en løs forbindelse, i stikket må de håbe, og de må prøve med et andet kabel.

Efter yderligere et par timers arbejde er der lyd på hele systemet. Let's dance med Bowie brager umotiveret ud i skoven. Paulus og Tanja kommer gående, og den gamle smiler over hele hovedet. Så er han altså osse ankommet.

- Det kunne have været sjovt med den, siger han. Men det blir alligevel for firkantet med de fire fjerdedele.

- Hvad går det så ud på, spørger Henrik.

- Som jeg har skrevet klart og tydeligt. Jeg etablerer tid og sted.

- På Gudenåen, siger Adam.

- Altid, siger Paulus. Altid og hvor som helst.

- Og så skal det være her, siger Tanja. Lige her mellem alle de forbandede myg.

- Myg er der råd for siger Paulus. Prøv at træde op på stenen. Fra den her side.

Tanja Hallon valser op på stenen. Det går let nok. Og hun kan stå der og sidde der og ligge der uden problemer. De skal altså bare huske det med myggene, siger hun.

- Det sørger du selv for, siger Paulus.

Kristian og Tina har sørget for noget mad. Masser af grønt til Tanja, hun er på diæt. Og masser af andre rare sager til de andre der ikke er på diæt. Men Adam er nu glad for salaten. Og når det gælder rosévinen er ingen på diæt.

- Jeg har sørget for hotelværelse til jer inde i byen, siger Paulus. Og der er bestilt bord på hotellets restaurant.

- Så er der igen styr på det hele, siger Henrik.

Kristian er lidt stødt over at det osse gælder ham og Tina. Det er jo deres hus, synes han, og han ville i hvert fald gerne være spurgt først. Men det er altså kun en enkelt overnatning, så det går vel. Paulus og Tanja skal bruge fra onsdag middag til torsdag middag. Det går han i hvert fald ud fra.

Og så fejrer de ellers Adam med lagkage og mere rosévin. Blandingen er perfekt, og Adam blir placeret ovre ved væggen på den faste bæk imellem Tanja og Tina, og Henrik tager et billede på sin telefon. De ser meget muntre ud alle sammen på det billede. Men de kan ikke sende det til Adams far, for det kan hans telefon ikke tage imod. Begge piger har skiftet til en slags festtøj. Tina har købt en ny kjole inde i byen. Adam sidder der i en gennemblødt T-shirt og trænger noget så grusomt til at blive frisket op.

*

Kevin er fjorten år. Og i år skal de på ferie i udlandet sammen, alle tre, for første gang og måske osse for sidste gang. Så nu sidder han i flyveren sammen med Birthe på vej til Athen. For selvfølgelig er der et møde så far først kan komme i overmorgen. Og derfor er der et tomt sæde i den flyver,

der hvor far skulle have siddet. Kevin sidder ved vinduet, Birthe sidder ind mod gangen, og sædet imellem dem er betalt og tomt.

Birthe sidder og holder sig selv i hånden, hun er ikke glad for den lufttur. Kevin synes det er ret sjovt indtil de kommer op over skyerne. Så blir det kedeligt. Og det er osse kedeligt at se på alt det inde i flyveren. Stewardesserne er gamle, de er i hvert fald ældre end Birthe, meget ældre. Den ene af dem lægger sit bryst ovenpå Birthes hoved mens hun gir Kevin hans bakke med mad og plastikbestik. Birthe lægger ikke mærke til det, og det ser sjovt ud. Hvordan mon det havde set ud hvis det var Birthe der havde lagt et bryst på hovedet af stewardessen. Eller hvis Kevin havde siddet ude ved gangen.

Kevin pakker maden ud og begynder at spise. Birthe rører ikke sin mad endnu, hun kigger over på Kevin.

- Du kommer til at ligne din far mere og mere, siger hun.

Måske fordi hun er bange og gerne ville have haft far med i flyveren. Når hun er bange kan hun i hvert fald godt bruge ham. Men Kevin ligner ikke sin far. De er næsten lige høje nu, men det er osse det eneste. Far har briller og gråt skæg, det har Kevin ikke, og han får det heller aldrig.

- Du må ikke sige sådan noget, siger han. Vi kunne bare have ventet alle sammen.

Men nu er både hotellet og flybilletterne jo betalt, og så kan de lige så godt bruge begge dele. Så er det kun den ene flybillet der går til spilde, og der er allerede bestilt og betalt en ny til far.

- Lagde du slet ikke mærke til at hende stewardessen lagde sit bryst ovenpå dit hoved, siger Kevin og griner, lige ovenpå din frisure.

- Vel gjorde hun ej, siger Birthe. Så ville jeg da have protesteret.

- Det ville jeg nok ikke, siger Kevin.

- Har du ikke noget at læse i, spørger Birthe.

Men det ligger i hans kuffert. Og bladene i lommen på sædet foran er kun reklamer. Det har han allerede set.

- Jeg skal jo lige spise osse, siger han.

- Ja, lad os spise, siger Birthe og begynder at pille plastik af. Hun er stadig så nervøs at hun næsten ikke kan spise. Men nu har hun jo sagt det, og hun er osse bange for at Kevin skal blive nervøs.

- Bare rolig, siger han, jeg er ikke bange for at flyve.

- Det er jeg heller ikke, siger hun.

Det er bare så løgn, det er helt tydeligt. Han har næsten ondt af hende, sådan som hun prøver at spille modig.

- Du må god være bange, siger han.

- Må jeg ?

Det lyder næsten som om det er hende der er fjorten år og ham der er fireogtredve.

- Jeg er ikke nogen baby længere, siger han.
- Nej, det har jeg lagt mærke til, siger hun.

Nu ville han næsten ønske at han havde sat sig på midtersædet. Vinduet kan alligevel ikke bruges til noget. Og han ligner ikke sin far, men han vil alligevel gerne være voksen. Og så er det ham der er der.

- Det varer ikke så længe før vi lander, siger han. Og så skal vi ikke flyve mere før vi skal hjem igen. Og så er far med.
- Det er han, siger hun.

De begynder at samle plastikbakkerne sammen i en vogn, og folk får besked om at slå bordene op.. Birthe kan begynde at tælle ned til landingen og glæde sig til at det er overstået. Så får hun et par dage alene med drengen i Athen. Det skal nok blive godt. Og Kevin glæder sig osse. Når far kommer skal de på museum og se ruiner og alt sådan noget. Og far er rar at være sammen med, men han planlægger altid så meget. Nu er det Kevin og Birthe der bestemmer hvad de skal spise og hvad de skal lave. Og hun spørger altid hvad han har lyst til.

De flyver ned under skyerne, og Kevin er igen glad for at sidde ved vinduet. Han kan både se vand og bjerge. De siger i højttaleren at det regner en lille smule i Athen, de siger det på engelsk. Men Birthe glæder sig så meget til at lande at hun næsten glemmer at være bange. Det er ellers landingen der er det vildeste.

Nu siger de en masse på græsk i højttaleren, og det er det samme som de sagde på engelsk, tror han. Men man kan jo aldrig vide det, ikke engang Kevin.

*

Adam er gået ned til søen med rent tøj og et håndklæde og en toilettaske. Han har en lommelygte med og han er lidt svimmel. Både Kristian og Tina er lidt nervøse ved det projekt han her har kastet sig ud i, men de tre andre tror ikke der kan ske noget alvorligt. Og Adam trænger til en dukkert, han er møgbeskidt både indvendigt og udvendigt. Kristian tilbød endda at gå med og vise vejen, men Adam vil hellere selv. Det er første gang han går nøgen ud i en sø med en flaske shampoo i hånden. Det er lidt underligt alt sammen. Det er osse en måde at fejre at man blir atten, selvom det måske er over midnat og slet ikke hans fødselsdag længere.

Han går ud og bunden falder hurtigt så han står i til navlen. Så er det man bør holde. I hvert fald hvis man har drukket. Han dukker under og klamrer sig til shampooflasken imens. Så vasker han håret, overkroppen og skridtet, både foran og bagpå. Det går lidt hurtigt, for vandet er bestemt ikke

badekarsvarmt. Og så er det under igen så skummet kan komme ud af håret. Han kan heller ikke svømme ordentligt med den flaske i hånden, nu er det bare ind og tørres. Han vader ind og griber håndklædet. Og der, ovenpå det rene tøj som han har lagt ved et træ, der ligger en pakke i grønt papir. Så har hun altså været der. Og hun har kigget uden han kunne mærke hendes øjne. Måske er vandet for koldt, måske er han alligevel for fuld. Han føler sig i hvert fald ædru nu, og han smiler af det. Hvad skulle han ellers. Men han tørrer sig meget hurtigt og får det rene tøj på inden han pakker op. Det er en deodorant. Og så nøjes han ikke med at smile. Det føles på en gang så flabet og omsorgsfuldt. Han stikker den op under blusen og gir et blæs i hver armhule. Så kommer den osse en tur i bukserne. Og så er det tilbage til køkkenet.

Der sidder de alle fire og griner af et eller andet, men det er ikke ham, det er han sikker på. Tina kigger kort på ham og smiler. Han ser ikke vred ud, han tager sit glas og sætter sig ved siden af hende. Hun vender hurtigt næsen mod ham og tager en dyb indånding. Men de siger ikke noget om det, ingen af dem. Tanja Hallon er i gang med en lang fortælling om en forestilling på en udstilling i Bruxelles. Han fatter ikke noget af det, og det interesserer ham heller ikke meget. Tina hører heller ikke efter. Han ved at hun så ham i badet. Hun så ham nøgen mens han vaskede sig. Og hun synes stadig han er lækker. Det kan han ikke lade være med at sidde og nyde. Selvom hun stadig ligner et barn.

Kagen er spist, men der er mere rosé. Og den er stadig kælder-kold og mild. Og Paulus sidder og fortæller hvordan han lavede sine første film, om de dybsindigheder der kom ud af de tekniske problemer. Den øverste knap in Tanjas bluse er gået op, og hun læner sig frem mod Henrik hver gang hun skal grine. Det skal hun tit. Det ser ikke ud til at han bemærker det. Men han er osse lydmand og ikke fotograf.

- Men dengang i dine første film, siger Kristian, der var næsten aldrig kvinder med. Og dem der var beholdt alle sammen alt tøjet på.
- Ja det var dengang, siger Paulus. Det var dengang jeg fik fisse in the flesh, nu må jeg sublimere.
- Så vidt jeg kan se får du da stadig tilbud nok, siger Henrik.
- Det er ikke kvinderne der er problemet, siger Paulus, det er mig. Jeg skulle måske have sagt fisse with the flesh om dengang.
- Der kunne vel osse være andre emner end sex, siger Adam.
- Og hvad skulle det så være for nogen unge mand, siger den gamle.

Tanja griner meget højt og læner sig endnu mere frem. Nu falder de ud, tænker Adam, men det gør de alligevel ikke. Den dame kender sine bluser godt, må han indrømme, osse selvom hun er fuld. For det er han selv, og nu skal han i hvert fald ikke i søen. Men han skal ud og pisse.

- Se om du kan finde et træ et sted, råber Paulus.
Og Tanja Hallon ligger henover bordet af grin.

Da han kommer tilbage efter sin korte skovtur sidder de stadig ved bordet, og Paulus sidder og trommer i bordet og halvsynger til. Tanja sidder og danser med armene med lukkede øjne. Tina kigger væk. Adam går over til køkkenvasken og vasker sine hænder grundigt med sæbe. Men han er lidt fugtig i underbukserne, for uanset hvor godt man ryster og så videre. Og så hjælper den nye deodorant ikke nok. Han sætter sig igen på sin plads, men ikke så tæt på Tina som før. Hendes øjne svømmer lidt, hun har osse taget godt for sig af den rosé. Hun mærker den nye afstand og rykker tættere på ham. Adam lægger sin hånd på bænken imellem dem, den er i hvert fald nyvasket. Hun lægger tilfældigvis sin hånd ved siden af, og hendes lillefinger rører hans lillefinger. De lægger begge to mærke til det og halvgriner uden at læne sig spor forover. Hendes far ser hendes øjne og siger at nu skal hun vist gå op og lægge sig inden det går galt. Hun brokker sig kun lidt, så gir hun Adams hånd et klem og sætter sin hånd på hans lår for at have noget at støtte sig til mens hun kanter sig forbi og ud på gulvet. Hun slår ud med hånden og siger et utydeligt godnat og finder hen til trappen og går op på sit værelse. Hun skal op og drømme om Adam. Og han burde gå ind til sin divan og drømme om hende. Men de andre skal ikke tro han går med hende, så han blir siddende lidt endnu.

Tanja begynder at læne sig over mod ham når hun griner. Nu er der plads og Henrik er åbenbart for uinteresseret. Og der er stadig nok at grine af, for Paulus blir ved og ved, og Kristian er den helt rigtige at spille boldene op ad. Men hun spilder sine fantastiske former, gør hun, for Adam ser mindre og mindre. Det har været en vidunderlig fødselsdag, men nu må han altså ind og sove. Hans godnat blir sagt så svagt at han tvivler på at nogen kan have hørt det.

*

Kevin er femten år. Han har været på arbejde i Brugsen hele ugen, osse lørdag. Men nu er det søndag og han har fri, og han har næsten glemt hvordan det er. Men penge er begyndt at betyde noget andet efter far måtte holde op med at arbejde, og han må selv bidrage.

Så der har været mennesker nok en hel uge. Travle mennesker endda. Og nu skal han så langt ud i skoven at han ikke møder nogen som helst. Travle mennesker tænker så forvirret og snakker om noget andet imens. Og alt det der skulle betyde noget løber sammen i en grød af larm. Og Kevin vil gerne have tid til at tænke selv. Det er OK at far er så gammel som han er, når man er født under krigen kan det ikke være anderledes. Men det er træls at han er blevet syg.

Så i stedet for at dreje til højre ned mod stranden, drejer han til venstre. Der er en parkeringsplads med et ishuse hvor han kan parkere sin cykel. Ishuset er lukket. Og det er sært på sådan en søndag, men måske skal de noget. Det plejer at være åbent. Og det plejer at være Helene der står derinde om søndagen. Hun skal osse tjene penge i ferien.

Der er slet ikke så mange mennesker i skoven som der plejer at være sådan en søndag med solskin. Måske har der efterhånden været solskin nok. Måske er verden gået i stå af varme. Men et stykke inde i skoven sidder der i hvert fald en mand med ryggen opad et træ. Han har langt og stridt sort hår som er sat op i en hestehale. Der ligger et sværd ved siden af ham.

- Du er nok i skoven Kevin, siger han. Skal du ud at høre fuglesang.

Det skal Kevin ikke. Han skal i hvert fald ikke høre efter.

- Jeg kan høre gøgen, siger manden.

- Så nyd du det, siger Kevin og går videre.

Birthe er bekymret for far, det er helt tydeligt, selvom hun prøver at være munter og glad. Nok mest af hensyn til far. Men når han vender ryggen til, kan man se det i hendes øjne. Og de skal passe på hvad de spiser hele tiden, og han må ikke ryge for lægen, og det gør han alligevel. Hvis den gøg begynder at kukke igen, er det måske hvor længe far skal leve. Men det er ikke far der hører den, så det kan ikke være det. Kevin kan slet ikke høre nogen gøg. Så den er måske færdig med at tælle. Hvorfor sagde den dumme grønlander osse det om gøgen. Han lignede i hvert fald en grønlander. Og han smilede.

Midt på stien ligger en stålorm og vrider sig lidt underligt. Der er hakket i den, det er nok en fugl der har haft fat i den. Måske han burde slå den ihjel, den ligger og lider. Hvis en slange kan lide. Men han går bare forbi så det er ligesom han slet ikke er gået forbi den vej, så havde det jo været det samme. Han har ikke lyst til at tage en stor sten og smadre den slange. Han gik ind i skoven for at få fred. Men selvom der ikke er mennesker, er der alligevel noget. Slangen i maven. Den skal nok klare sig, han skal bare ikke spise en fugl. Selvom det ville være rart at kunne flyve lige nu.

Han vender om og går tilbage samme vej som han er kommet. Den skov er en skuffelse i dag. Og nu holder der et par biler på parkeringspladsen. Helene er stadig ikke i ishuset, og menneskerne i bilerne er gået en anden vej. Hans cykel er der stadig. Hvis han røg, så ville han have taget sig en smøg. Så ville det give mening for alvor at han bare sad der. Sidste søndag var Helene i ishuset, og hun havde en hvid bluse på der næsten var gennemsigtig. Den kunne hun sagtens have haft på i dag. Så kunne han have bestilt en is med to kugler og flødeskum. Men så kommer ham

grønlænderen gående ud af skoven. Han har sit sværd i et hæfte på siden, og han råber efter Kevin.

- Kevin. Du glemte noget.

Han holder stålormen op i sin højre hånd. Den dingler underligt. Han kunne have hakket den over med sværdet, så havde det været overstået.

- Jeg gør det ikke, råber Kevin.

- Du er en tøsedreng, råber grønslænderen.

- Så er jeg en tøsedreng, råber Kevin og tager sin cykel og kører ind mod byen.

Hjemme i huset går far og Birthe garanteret rundt og siger ingenting så støjende som det kan gøres. Og der er ikke noget i fjernsynet, ikke om eftermiddagen og heller ikke om aftenen. Godt der ligger et par bøger hjemme på gulvet ved siden af sengen. Miller er svær, men han er osse spændende. Og Birthe blander sig ikke i hvad han læser for tiden.

Helene er osse på vej ind i byen. Hun går inde på fortovet og har den hvide bluse på.

- Hvorfor var du ikke i kiosken i dag, spørger han.

- Jeg er stoppet der, siger hun. Det var sidste dag i går. Jeg skal på ferie med min far og mor i morgen. Vi skal over og besøge min storesøster i Tokyo.

- God tur, siger Kevin og triller helt hjem til huset.

*

Der er helt stille i huset, og Adam skal bare have noget at drikke, noget vand eller mælk. Og så er han altså nødt til at gå i søen igen, det er ikke bare de underbukser, det er det hele. Han roder noget rent tøj frem fra sportstasken og tager håndklædet fra i går med. Han er helt sikker på at han er den eneste der er vågen og går roligt ned til søen og lægger tøjjet. Der kommer ingen gave i dag, og han har deodoranten fra i går med.

Han vasker sig grundigt og børster tænder og det hele. Så tager han deo på og rent tøj. Det er en dejlig formiddag, og han går tilbage til huset der stadig lugter af rosévin og forsovne mennesker. De to autocampere står ude på gårdspladsen, og Tanja Hallon stikker hovedet ud af den ene.

- Kan du ikke lige komme ind og hjælpe mig lidt, spørger hun.

Han finder døren til autocamperen og åbner den. Hun står ovre ved et bord med en gul flaske i hånden. Hun er splitternøgen. Adam træder ind i vognen og lukker forsigtigt døren efter sig.

- Kan du ikke hjælpe mig med at få det myggespray ud på ryggen, siger hun. Det kan han da godt, han er atten år og ikke bange for sådan noget. Han tager flasken, og hun vender sig om så han kan komme til at sprøjte hende på ryggen.

- Det kilder når det løber, siger hun. Kan du ikke smøre det lidt ud. Det skal på over det hele, jeg gider ikke ligne en med røde hunde i morgen.

Det lugter stærkt og svider lidt i øjnene. Han smører forsigtigt ud med venstre hånd.

- Tryk lidt mere til, siger hun, ellers kilder det osse.

Han flytter flasken over i venstre hånd og bruger højre hånd til at fordele balsammen udover hendes ryg.

- Det er godt sådan, siger hun. Osse ned på ballerne.

Adam sprøjter lidt på dernede og smører det ud.

- Ikke kun hofterne, siger hun, det skal være hele vejen rundt.

Og hun bukker sig lidt forover og spreder benene en smule så han rigtigt kan komme til.

- Osse derinde, spørger han.

- tror du måske jeg gerne vil have myggestik der ?

Og selvfølgelig. Han er atten år. Han begynder at smøre myggespray ind mellem hendes baller, og han kommer lidt lang frem, og det er i hvert fald spændende.

- Jeg blir varm i fitten af det der, siger hun. Men du må meget gerne blive ved.

Adam kan godt mærke at det er varmt. Og det er vist heller ikke kun balsammen der gør det fugtigt.

- Du må gerne tage mig nu, siger hun.

- Hvad mener du, spørger han.

- Hvis du ikke ved hvad jeg mener skal du bare lade helt være.

Men selvfølgelig ved han hvad hun mener. Han stiller flasken fra sig og hiver både shorts og underbukser ned. Og så tøver han alligevel.

- Kom nu bare ind med den, siger hun og rækker en hånd tilbage og dirigerer lidt.

Og han kan sagtens. det hele bevæger sig selv, og det er dejligt. Han står i autocamperen og knepper Tanja Hallon. Hun stønner som hun skal, og hvis de blir ved ret meget længere så sker der noget voldsomt.

- Du skal ikke komme i mig endnu, siger hun. Hop lige ud.

Han trækker den ud og står og stritter lidt fjollet ud i luften. Hun vender sig mod sengen og tager en telefon og knæler foran ham.

- Jeg skal lige have et billede af den til samlingen, siger hun. Så skal du nok få lov igen.

Hun tager to billeder og rejser sig op.

- Vil du se dem, spørger hun og rækker ham telefonen.

Han kigger på displayet. Og det er altså hans pik der på billedet. Hun vender sig igen mod bordet og læner sig frem.

- Så må du godt gøre det færdigt, siger hun.

Men det kan han ikke rigtigt. Det er som om de billeder har trukket sjælen ud af den. Hun vender sig igen og kigger på den og lader en finger løbe nedover den. Der er ingen reaktion.

- Jeg troede du var en rigtig tyr på atten år, siger hun.

Og han er godt nok atten, men han er altså ikke en tyr.

- Er du sikker på at du ikke allerede er kommet ?

Det er han i hvert fald, og han trækker sine bukser op på plads.

- Skal du have mere spray på, spørger han.

Men det kan hun sagtens klare selv nu. Og Adam forlader forsigtigt autocamperen.

Inde i køkkenet sidder Tina med en kop kaffe. Hun har igen den lyserøde kjole på, og den er ikke krøllet, så hun har ikke sovet med den på. Men håret stritter til alle sider.

- Har du allerede været i bad, siger hun.

Og det har han jo.

- Der er kaffe på kanden, siger hun.

Han sætter sig og skænker sig en kop.

- Hvordan har hovedet det, spørger han.

- Det har det helt fin svarer hun.

Så sidder de lidt og drikker kaffe i tavshed. Hun tror han kommer lige fra badet, hun ved ikke hvad han har lavet. Hun tror han er helt ren. Men han har heller ikke lovet hende noget.

- Vi skal osse have noget at spise, siger hun. Vi gider ikke vente på de andre.

Hun finder noget brød i køleskabet og hiver en brødrister frem.

- Jeg tror osse vi skal have noget diesel på generatoren, siger hun. Er det noget du kan klare ?

Det kan han vel, hvis hun fortæller hvor den står og hvor han skal tappe diesel.

Han kommer tilbage til køkkenet og hun er stadig alene, nu med ristet brød og syltetøj. Han vasker hænder og sætter sig, hun sætter brødet foran ham og sætter sig selv.

- den stinker altså den diesel, siger hun. Men jeg kan osse lugte deodoranten.

Hun læner sig frem og snuser ind.

- Og du har osse brugt myggespray, siger hun.

- Lidt, siger han. Ikke ret meget.

*

Kevin er seksten år. Han kigger opad den gule murstensblok og får øje på Birthe oppe på altanen. Hun kigger ned på ham. Den kan godt bruges, tænker hun. Kevin er slet ikke enig. Han går ind i opgangen og opad trapperne. Han synes de skal beholde huset i stedet for. Men det har de ikke råd til, siger Birthe. Og der er heller ingen af dem der gider holde haven.

Der er for lidt plads i den lejlighed, synes Kevin. De kan få hver et værelse, og så er der en stue og et køkken og et badeværelse. Og så er der altan og det er en billig lejlighed. Folk står i kø i årevis for at få en af dem. Så hvis ikke det var fordi hun kendte Lissi. Og boligselskabet sætter den i stand, de skal bare vælge farverne. Kevin er skide ligeglad med de farver. Så vil han hellere flytte over til Mormor i Skagen. Og han ved jo godt at det ikke kan lade sig gøre.

- Vil du have tapet på i dit værelse, spørger hun.

Sikkert. Sådan et med biler på som dengang han var lille.

- Det skal bare males, siger han.

- Hvad farve ?

- Sort.

Og det får han ikke lov til. Og så kan det være helt pisse lige meget, kan det. Så kan de male det lyserødt eller lilla eller hvad fanden de vil, han vil alligevel ikke se på det.

- Bare vi kunne blive i huset, siger han.

Men det kan de jo ikke. Slet ikke som pengesagerne er nu. Og hun var osse glad for far, men det med penge var han alligevel ikke så god til som han troede. Og så gider Kevin slet ikke snakke med hende, og han går ud i opgangen og smækker døren. Og i stedet for at gå ned på gaden går han op på øverste etage og er sur. Så kan hun lede efter ham, kan hun.

I næste blok er der en der lukker badeværelsesvinduet op. Det er en med et håndklæde om hovedet. Det er vist en pige eller en dame, men hun er hurtigt væk. Han når ikke at se noget, men han kan sagtens forestille sig det. Sådan gør Birthe osse når hun har været i bad, hun har osse et håndklæde om håret, men hun har osse et om kroppen. Selvom han har boet sammen med hende siden han var lille, kan han ikke huske at han nogen sinde har set hendes bryster. De fleste drenge han kender har da set deres mor nøgen. Det har Kevin sikker osse, han kan bare ikke huske det. Men Birthe er ikke hans mor, og måske er det derfor hun passer sådan på altid. Hun låser altid når hun er i bad. Og når de skal i vandet skifter hun altid til badetøj hjemmefra. Han låser osse altid badeværelset nu.

Han kan høre døren blive smækket nedenunder. Nu går hun ned for at kigge efter ham, og han er der ikke. Der er ingen vinduer fra opgangen ud til gaden, så han kan ikke se hende dernede. Men han ved godt hvordan det ser ud, og han ved hvad hun tænker. Hvor er han blevet af, den elendige teenager som hun hænger på nu, bare fordi hun tog sig af ham da han var lille. Og giftede sig med hans far.

Hun tror han er gået tilbage til huset. Og det er godt troet, synes han, men det passer altså ikke, for han står oppe i toppen af opgangen. Der er en lem

oppe i loftet, men der er lås på, og der er heller ingen stige. Hvis han vil nogen steder er han nødt til at gå ned. Han går langsomt ned og prøver at lytte forsigtigt ved alle dørene.

I de fleste af lejlighederne bor der gamle mennesker, mest gamle damer ligesom mormor. Der er i hvert fald ingen andre på hans alder i den opgang.

Ude på gaden står Birthe og venter på ham. Og det har han slet ikke hørt. Måske er slangen i maven ved at forsvinde, måske er han bare uopmærksom.

- Nå der kommer du, siger hun.

Som om hun hele tiden har vidst at det var der han var.

- Jeg skulle bare lige se opgangen hele vejen op, siger han.

Hun ser så underligt glad ud som hun står der. Hun glæder sig til at de får deres eget, et sted hvor der ikke kommer flere overraskelser fra far. Som om hun ikke lavede lige så meget fusk som han gjorde, hun gjorde det bare på sin egen måde. Og far var på arbejde hele tiden, så det er svært at bebrejde hende noget.

Tænk at han kan tænke det. Han håber ikke hun kan høre det. Det kan hun ikke, men hun vidste hvor han var, og det gør ham lidt urolig. Når han kan, hvorfor skulle hun så ikke kunne ?

*

De kan lige så godt køre i en bil. Kristian kører og Henrik sidder på forsædet. Adam er røget om bagsammen med Tina, de yngstes lod, men det generer dem nu ikke. Så kan de sidde deroppe foran og snakke teknisk voksensnak, de to herrer.

Paulus står i døren med et videokamera og kalder på Kristian, der må ud af bilen igen og forklare et eller andet. Tanja Hallon står foran sin autocamper i en brun slå om nederdel og en brun bluse og et brunt tørklæde om det affarvede hår. Hun skal vist se middelalderlig ud. Hun kommer over til bilen og siger farvel.

- Kan I nyde det mens vi arbejder, siger hun.

- Det kan du tro vi skal, siger Henrik.

- Og du Adam, du skal altså vænne dig til det med billeder hvis du vil være med ved filmen.

Adam svarer ikke.

-Hvad mener hun med det, spørger Henrik.

Adam svarer heller ikke på det. Og så kommer Kristian tilbage og starter bilen, og de begynder at se fremad mod byen og hotellet. Tina sidder ved den anden bagdør. Hun har taget halvlange hvide bukser på og en stram rød

T-shirt. Hun har faktisk en lille smule bryster. Ikke overvældende, men meget sødt.

Hotellet ligger lidt udenfor byen og er helt nyt.

- Jeg tror ikke det var meningen, siger Kristian, det ligner ikke Paulus. Men han har klaret det pr telefon og ikke undersøgt det ordentligt. Han har forestillet sig et eller andet med bløde tæpper og lysekroner, og det er det her i hvert fald ikke.

- Det er helt OK, siger Henrik, bare jeg kan nå at sove lidt inden vi skal spise. Jeg blev ikke helt færdig med det.

- Jeg er helt enig, siger Adam.

Tina siger ikke noget.

De checker ind og får hver en nøgle. Kristian styrer fordelingen. På den ene side af gangen ligger han selv i nummer hundredeto og Tina ved siden af i hundredefire. På den anden side af gangen, ind mod gården, ligger Henrik i hundredeogtyve og Adam i hundredenitten.

- Godnat, siger Henrik og går ind på sit værelse.

- Vi ses atten tredve, siger Kristian.

Tina og Adam smutter osse ind på deres værelser. Adam lukker døren og ser sig omkring. Han tænder fjernsynet og skruer helt ned for lyden. Så lægger han tøjet pænt på en lænestol og tager toilettasken med ud i badeværelset og tager et brusebad. Han tørrer håret grundigt, men han tørrer kun kroppen overfladisk. Han tager ikke deodorant på, bare et par underbukser. Så lægger han sig ovenpå sengetæppet og lukker øjnene. Han prøver at lade være med at tænke på Tanja Hallon og det hun laver med Paulus.

Da der blir banket på døren, forsigtigt med en pegefingernegl, er han omgående oppe og åbner. Og det er da Tina. Hun har smidt skoene, men ellers ser hun ud som i bilen. Hun er bare gået rundt om sig selv inde på værelset, og måske har hun ventet på at han skulle banke på hendes dør.

- Må jeg komme ind og kysse lidt på dig, hvisker hun.

Det må hun i hvert fald. Han lukker døren og spidser munden. Men hun kysser til med åben mund og lukkede øjne. Og han nyder osse at holde rundt om hende, selvom han må bukke sig ned for at gøre det. Han ved ikke hvor længe det varer, men på et tidspunkt skal de have vejret, så hun slipper ham og han slipper hende.

- Har du været i bad, siger hun.

- Jeg svedte, siger han.

- Du er osse lækker når du sveder, siger hun. Kan du klare et lille kys til ?

Det kan han i hvert fald.

Hun trykker sig ind til ham og kysser igen. Det er ikke helt så sultent som første gang, men det er dejligt. Så slipper hun med munden, men ikke med kroppen.

- Du blir lidt hård i bukserne, siger hun. Og bare den blir derinde, synes jeg det er dejligt.

Og så kysser hun videre. Hendes hænder trykker alle steder på hans ryg. Og hans hænder lærer osse den røde T-shirt at kende.

- Vi må hellere skrue lidt ned, siger han, så der ikke kommer pletter på dine pæne bukser.

- Er det så slemt, griner hun og vrikker lidt med røven.

Men han holder det i sig. Man er vel en gentleman.

- Skal jeg gå tilbage til mit eget værelse, spørger hun.

- Hvad skulle det gøre godt for. Så går jeg jo bare med.

- Du er ikke bare lækker, siger hun, du er osse sød.

- Det er dig der gør mig sød, siger han.

- Jeg vil bare ikke gøre det for svært for dig, siger hun.

Og det er ægte omsorg der lyser ud af hende. Hun træder et skridt tilbage og kigger på ham.

- Jeg ville godt gøre mere for dig, siger hun, men jeg tør ikke endnu. Kan du forstå det ?

Og han forstår hvad som helst hun siger lige nu. Han træder hen mod hende og de kysser igen. Det er så dejligt.

Men på et tidspunkt er de nødt til at stoppe eller gå videre. Og de skal ikke videre, så de må stoppe.

- Jeg går over til mig selv, siger hun. Og du skal ikke med nu.

Og nej, det skal han desværre ikke.

- Men du kysser dejligt, siger hun.

Hun stikker hånden ned i hans underbukser og gir den et hurtigt klem. Så åbner hun døren og smutter ud og lukker den lydløst efter sig.

Mon han kan hvile sig nu, eller skal han noget helt andet. Han har den største lyst til at smutte ud under bruseren og tage trykket selv. Men han har osse en underlig lyst til at gemme det hele til hende. Så han ender med at holde det i sig. Det er lige som at have hård mave, men sådan må det være, lidelsen kan osse være skøn, i hvert fald når det er på den måde. Han lægger sig tilbage på sengetæppet og må finde noget andet at tænke på. Det skal ikke være Tina og det skal heller ikke være arbejdet. Hvordan mon far har det tilbage i Danmark. Han går nok og nusser ude i haven, der var nogle stauder der skulle deles. Der står han nok og hakker spaden i lige nu, mens Adam ligger på ryggen. Og hvordan mon hendes bryster ser ud når hun hiver blusen over hovedet med krydsede arme.

*

Kevin er sytten år. Han sidder på en sten på Platanvej og kigger over på nummer nitten. Han venter på at Susanne kommer ud. Ikke fordi han har en aftale, han ved ikke om hun kommer. Men hvis hun kommer vil han gerne

sidde der og se det. Og måske vil hun få øje på ham og spørge hvad han laver. Og hvis han er modig vil han sige at han venter på hende. Hun er næsten lige så høj som han er. Og hun er atten år og sorthåret og har nogle glade, smalle øjne og store bryster. Hun er osse lidt tyk, men det gør ikke noget. Hun smilede til ham i går nede ved stranden, og de var ude at svømme om kap, og han kunne ikke svømme fra hende. Hun havde en hel badedragt på, ikke en bikini. Og da hun skulle hjem tog hun bare en nederdel om sig og gik. Og han fulgte med på cykel. Og hvis han havde kendt hende lidt bedre, var han stået af og havde trukket. Nu kørte han bare meget langsomt. Og nu ved han hvor hun bor.

Hun var god at snakke med. Hun kunne stadig huske ham og Birthe og far fra dengang de boede i kvarteret. Han kan ikke huske hende, selvom han prøver. Men det gør ikke noget, hun ville gerne snakke alligevel. Og han vil gerne snakke videre. Hun er dejligt nysgerrig og sød.

Og netop som han håber allermest, kommer hun ud. Men hun er ikke alene, hun har en veninde med. De får øje på ham samtidigt og fniser. Men Susanne tænker stadig pænt om ham, det er kun veninden der er fjollet, og hende kender han heller ikke. Veninden tager en knallert og starter den og kører. Susanne vinker til hende til hun drejer nede ved ringvejen. Så vender hun sig og går over til Kevin.

Hvad laver du her, spørger hun.

- Jeg venter på dig.

Han turde godt sige det.

- Jeg skal jo bare ind igen, siger hun.

Men hun blir stående og overvejer om hun kan invitere ham med ind. Køkkenet ser ud af H til, og hun skal ind og rydde op.

- Skal du i vandet i dag, spørger han.

- Hvis jeg kan nå det. Jeg skal nå at ordne huset inden de gamle kommer hjem.

- Skal jeg hjælpe dig ?

- Det er sødt af dig, siger hun, men det skal jeg nok helst selv.

- Har du holdt fest ?

- Nej. det var bare en pigeaften for to piger, siger hun.

- Og du var den ene ?

- Det var jeg da.

Hun er sikker på at han tror hun er lesbisk nu. Og det må han da gerne tro. Det er lige meget.

- Det var bare så skægt i går, siger han. Og jeg kunne godt lide at du var så nysgerrig.

- Var jeg nysgerrig ?

Det forstår hun ikke at han siger. Men hun blir alligevel stående. Det er bedre at stå her end at ordne det køkken.

- Jeg forstår bare ikke det med at din mor er ovre i Jylland, siger hun. Det var sådan lidt underligt.

- Det er ikke noget vi snakker så meget om.

- Fordi det gør for ondt, siger hun.

Han svarer ikke. For det gør det.

- Men vi kan godt gå ind i haven og sidde lidt, siger hun. Så kan du få en tår at drikke af et eller andet. Kan du drikke en kold øl ?

Det kunne hun godt selv, kan han mærke.

- Det er OK med en øl, siger han.

De går ind i haven og sætter sig i et par havestole. Og han savner muligheden for at sætte sig i sådan en hjemme. Ikke fordi det var noget han gjorde så tit dengang i huset, ikke af sig selv i hvert fald. Det var altid far eller Birthe der sagde at han skulle komme ud og spise. Men han kunne. Nu kan han sætte sig på en klapstol ude på altanen. Så nu nyder han at sidde på træstol på en grøn plæne. Og Susanne kommer ud med to grønne Tuborg som de drikker af flasken.

Hun nyder at der er en dreng der gider snakke om andet end knallerter og kvinder. Og hun er stadig et år ældre end ham, så hun behøver ikke være nervøs ved ham. Hun er næsten lige så stor.

- Men det er lidt mærkeligt at jeg ikke kan huske dig fra dengang, siger han. Det burde jeg kunne. Det er dem der er yngre man aldrig kan huske.

- Vi kom jo først lige før du flyttede. Jeg var ny og på vej ind, og du var på vej ud.

- Nej, jeg var ikke. Du kan huske min far, og så var vi ikke på vej ud. Det var først bagefter.

Der går næsten en time med den øl og den snak. Og han ved godt at han blir brugt som udsættelse af den oprydning, men han nyder det alligevel. Han får fortalt mere om sig selv end han har gjort længe. Og han får osse noget at vide om hende. Ikke det hele, slet ikke det hele. Der er noget med en abort, og det er vist hende selv der har været gravid. Det siger hun ikke noget om, hun overvejer det ikke engang, men hun er nødt til at være klar over at hun ikke overvejer det. Han er ingen veninde. Men det er på mange måder nemmere. Hun er osse lidt forvirret. Men måske ses de osse på stranden igen.

*

Paulus har ikke bare bestilt bord, han har osse valgt menuen.

- Hvor er det typisk, siger Kristian.

- Vi kan jo nå at lave det om, siger Tina.
- Men det skal vi ikke, siger Kristian. Med ham kan det altid betale sig at spille med, osse når det ser lidt tåbeligt ud i starten.

De skal starte med østers og champagne. Og både Adam og Tina skal gøre sig umage med at ligne nogen over enogtyve. Det er ikke let for Tina, men tjenerne er flinke og spørger ikke om noget.

- Burde vi ikke være klædt om i pingvin og lang kjole, siger Adam.
- I et nyt betonhus, siger Henrik, det tror jeg vist ikke rigtigt. Og du har vel heller ikke nogen smoking i din sportstaske.
- Lad os nu bare få spist de snotklatter, siger Tina.

Hun er ikke bange for dem, hun kører otte ned med to glas champagne. Hun er ikke verdens tålmodigste spiser. Både Kristian og Henrik spiser stille og roligt og alligevel tolv hver, Adam tumler med et par stykker og et enkelt glas brus. Han er ikke så vant til den slags mad.

- Og så kan vi jo sidde og gætte på hvad Paulus og hende Tanja laver lige nu, siger Tina.
- Jeg synes du sagde hun var svensker, siger Adam til Henrik, men hun taler da dansk.
- Hun er begge dele, siger Henrik, og hun har boet i Danmark i mange år. Men hun er vist svensk statsborger.
- Hendes far er dansker, siger Tina. Han bor i Nordsjælland et sted. Og hun har osse boet i Hamburg et par år, da hun var teenager. Og hun har en lejlighed i Berlin.
- Det er voldsomt så meget du ved om hende, siger Kristian.
- Jeg har snakket med hende, siger Tina. Pigesnak.
- I er måske endda blevet veninder.
- Næ, siger Tina. Jeg er sgu ikke veninde med den luder. Men derfor kan man vel godt snakke.
- Hvorfor kalder du hende luder, spørger Henrik.
- Hun kalder sig selv performer, siger Kristian.
- Har I set hendes hjemmeside, siger Tina. Det er da et rent kødudsalg, man kan se det hele mere end en gang. Og så har hun et pikgalleri med alle dem hun har haft oppe i sig siden totusindogtre. Ved i hvor mange der er ? Det ved de ikke, for de har ikke set det. Men Tina har talt dem. Tohundredeotteoghalvtreds forskellige ståpikke. På fem år.
- Og du har set grundigt på dem så du er helt sikker på at de alle sammen er forskellige, siger Henrik.
- Hvor er du dum, siger Tina og skubber til Adams champagneglas så det ryger ned over hendes højre ben.

Det var kun halvt fuldt, men nu er hun alligevel blevet våd på låret. Adam kommer osse til at grine, og hun tror at det er af det hun siger, så hun blir sur.

- Jeg går op på værelset og skifter, siger hun.
 - Slap nu af, siger hendes far. Det er kun champagne.
 - Og hvis du vil have lov at være som du er, så må du osse lade hende være den hun vil, siger Henrik.
 - Jeg synes hun er ulækker, siger Tina.
 - Og det har du lov at synes, siger Adam.
 - Hvad synes du, spørger hun. Synes du hun er ulækker eller synes du hun er lækker.
 - Folk skal have lov at være forskellige, siger han.
 - Ja. Men hvad synes du ?
 - Jeg bryder mig i hvert fald ikke om det med galleriet. Er det med navn og dato og det hele ?
 - Næ kun med kommentarer og en bedømmelse på en skala fra et til ti.
 - Hun gør jo bare det samme som mændene altid har gjort overfor kvinder, siger Kristian.
 - Det blir det sgu ikke bedre af, siger Tina.
- Hun har vist glemt pletten på bukserne nu.

Hovedretten er and med mandelsovs og smørdampede grønne asparges. Måske er det en komposition af Paulus selv. Forår og efterår blir det kaldt i præsentationen. Kokken kommer ind ved bordet og skærer anden for. Fint skal det være, og nu med rødvin til.

- Og det skal du ikke spille på bukserne, siger Kristian, for det får du aldrig af.

Adam klamrer sig til sit glas og Tina griner. Hun er ikke sur mere. Han lægger forsigtigt en hånd på champagnepletten, og hun flytter den ikke. Men det er han nødt til selv at gøre, for den and skal spises med kniv og gaffel.

Da anden er spist og den sorte kaffe og de små chokolader med nødder er kommet ind på bordet, kan de alle fire læne sig tilbage og nyde, og Adam kan lægge hånden tilbage på champagnepletten der efterhånden kun er en skygge af sig selv. Og hun lægger sin hånd ovenpå hans og klemmer den lidt. Det er tydeligt at den meget gerne må blive der. Han blir helt varm i maven af det, hun er så lille og så er hun alligevel ikke et barn. det er helt i orden at hun er så vred på Tanja Hallon, for mennesker er altså andet end udspændt hud.

Kristian og Henrik begynder at snakke om en tur i byen bagefter. De vil ud at danse, og det har Adam slet ikke lyst til.

- Jeg går op og lægger mig, siger han. Jeg er træt.
- Hvad er du træt af, spørger Henrik. Du har ikke lavet en skid hele dagen.
- Det håber jeg da, siger Adam. Men det kan man osse blive meget træt af. Og jeg var tidligt oppe.

Han rejser sig, og Tina gir hans hånd et ekstra klem. Det kan meget let fortolkes som en aftale, det er han nødt til at fortolke som en aftale. Nu kan han godt mærke champagnen og rødvinen i benene. Og måske resterne af vinen fra i går og alle dagens oplevelser. Mens han sad ned var han helt nøgtern og kunne ikke mærke noget. Men nu er han nødt til at gå omhyggeligt i de smalle gange mellem restaurantens stole for ikke at blive pinlig. Ikke noget med at støtte sig hele tiden, ikke noget med at støde imod. Og samtidig hele tiden holde sig orienteret bagud, kigger de på ham eller snakker de videre, hvem af dem kigger. Han sveder i hænderne og under armene. Og han er da ikke nervøs, for der er ikke noget at være nervøs for. Det må være varmen, og måske har maden alligevel været mere krydret end den smagte.

*

Kevin er atten år. Han kigger i bakspejlet som kørelæreren har sagt at han skal. Det er første gang han har firmabilen ude på en motorvej, og han er en lille smule nervøs. Der er mange lastbiler, og firmabilen er noget bredere end den han lærte at køre i. Den er osse mere stiv i det, og der er ikke sideruder bagi. Men gudskelov står der kun nogle blomster på gulvet bagi, så han kan se bagud. Og det er i hvert fald godt at han kan bruge kørekortet på feriejobbet, når de ikke har bil selv.

Han kan heller ikke blive ved at bo hos Birthe. Hun har ikke pligt til at forsørge ham, og nu får hun hverken børnepenge eller noget. Men hun er ikke begyndt at brokke sig, hun er så vant til at han er der.

Han er nødt til at overhale den campingvogn foran, ellers kommer han aldrig frem. Men han er usikker på om han kan komme forbi. Han kigger i bakspejlet, og der er ingen. Så husker han sidespejlet og kigger der. Og der ligger en mørkeblå Audi, og bag ved den er der fri bane. den er hurtigt væk, og han trækker ud. Campingvognen slingrer lidt, og det er som om den sætter farten op. Dumme skid. Kevin sætter farten op og prøver at komme forbi. Han kommer forbi campingvognen og op på siden af den Volvo der trækker den. Det er en mand i spraglet skjorte der kører. Han sidder der med en smøg i venstre hånd, der er ingen andre i bilen. Og han sætter farten endnu mere op. Kevin jokker på speederen for at komme forbi. Han er over hundredeti nu, og han har lovet ikke at få en fartbøde. Men han skal udenom, og campingvognen må slet ikke køre så stærkt, det ved han da. Manden i den spraglede skjorte lader som om han slet ikke har set ham.

Kevin kigger igen i bakspejlet, og der er en høj, hvid varevogn lige bagved ham. Han er nødt til at give mere gas. Speedometeret er oppe på hundredefemogtyve. Volvoen glider langsomt bagud, varevognen bagved er utålmodig. Det er en ung dame der kører, og der sidder en fyr på hans egen

alder ved siden af hende. Han siger noget, kan man se. Kevin ville gerne opgive og ind bag campingvognen igen i stedet for, men det kan han ikke komme til. Og han kan ikke sætte farten op, for det kan blomsterbilen ikke.

Måske får manden i den spraglede skjorte øje på ham, måske sætter han farten ned. For nu er han pludseligt forbi og kan se Volvoen i højre sidespejl. Men han kan ikke se den i bakspejlet, der er kun den utålmodige varevogn. Og han skal kunne se den i bakspejlet inden han trækker ind, det sagde kørelæreren. Hvis bare den varevogn ikke kørte så tæt på. Og nu blinker hun med forlygterne. Det må betyde at han kan trække ind. Han kan ikke høre noget, han er alt for koncentreret om at køre. men nu er Volvoen lang bagude i sidespejlet, og han trækker ind. Den hvide varevogn flyver forbi. Volvoen og campingvognen ligger langt bagude. Og lige om lidt er der en rastepads. Han skal ind og tisse. Han kører ind og stopper og blir siddende et øjeblik i bilen.

Der er et skilt på toilettet, lukket på grund af hærværk. Men han skal tisse, så han går hen til en lille gruppe træer. Der er ingen andre på rastepadsen, så han lyner ned og begynder at tisse. Og så triller der naturligvis en bil mere ind. Men han kan ikke lukke af midt i det hele, så han må gøre det færdigt. Og konen i den anden bil blir siddende indtil han er færdig, så står hun og et par halvstore unger ud. Han når ikke at ryste den ordentligt, så skal den ind så han kan lyne. Og han kan ikke komme til at vaske hænder. Både konen og ungerne synes han er ulækker. Og det synes han osse selv. Og så skal han ud til en kunde med en kurvfuld blomster, vist endda et bryllup. Sådan. Han skynder sig tilbage til blomsterbilen og starter og kører ud.

Snart efter ligger han igen bagved den slingrende campingvogn. Nu kører den ikke mere end firs. Men denne gang blir han bagved, bryllup eller ej.

Men han er fremme ved kunden til det lovede tidspunkt. Og der er ingen der tænker over hvad han lugter af, det er nok kun ham selv der kan lugte det. Det er osse professionelle bryllupsarrangører der render rundt i huset. De har travlt og beder ham om at sætte kurven på et bord. Gæsterne er her ikke endnu, de er i kirken alle sammen. Det var sådan et hus han skulle have. Så kunne han osse finde en kone at blive gift med. Og så kunne Birthe være sådan en der kom og passede børnene mens Kevin og konen tog i byen for at more sig. Sådan skulle det være, men det varer nok et par år endnu.

*

Adam ligger på sengen. Han har taget et kort brusebad og taget de sidste rene underbukser på. Døren er låst. Han har overvejet at lade den stå på

klem, så kunne han bare blive liggende når hun kom ind. Men hvis hun så ikke kommer, så vil det være pinligt, uanset om det blir opdaget eller ej.

Men hun kommer da. Det banker forsigtigt på døren med spidsen af en pegefinger, og han farer op og åbner. Hun har stadig den røde T-shirt på, men hun har smidt de plettede hvide bukser og har kun nogle små trusser på. Hun skynder sig ind og låser selv efter sig.

- Ikke fordi vi skal noget, siger hun.

- Det er jo ikke til at vide, siger han.

- Det ved jeg, siger hun. Men jeg vil gerne kysse.

Hun ser ikke lige så ranglet ud uden de hvide bukser. Hun har faktisk hofter. Han tager om hende med begge arme og bøjer hovedet ned. Og hun kysser så sultent som første gang, så de er lige ved at vælte.

- Du skal love mig at vi ikke gør det, siger hun. Du skal love det.

Og det lover han da. Han ved ikke helt hvordan, men han lover det.

- For så vil jeg osse gerne ligge ned, siger hun.

Hun lægger sig på ryggen på sengen og han lægger sig ved siden af og bukker hovedet henover hende, og de kysser videre. Hun lukker øjnene. Han lægger en hånd på hendes mave og han kysser videre. Hånden når op til det ene bryst, og her må den åbenbart gerne være. Meget gerne. Kyssene blir dybere og længere. Han synes hun er dejlig og hun synes han er lækker, så det kan ikke være bedre.

Hånden er igen nede på maven på den bare hud, og den får lov til at smutte op til brystet igen, denne gang under blusen. Og han kan mærke et bryst der er levende under hans hånd. Hun holder op med at kysse og drejer hovedet ind mod hans øre. Hun trækker vejret tungt og beder ham ikke om at lade være med noget. Hånden kommer ned omkring navlen og op på det andet bryst, og så ned igen og helt ned i hendes trusser. Hun har haft hånden i hans underbukser, selvom det var meget kort, så det er vel i orden at han osse piller lidt. Hun bider ham i øret og flytter benene lidt så han bedre kan komme til. Og han trykker hånden hårdere nedad.

Er det nu han skal benytte sig af situationen, eller skal han nære sig som han har lovet. Blir hun skuffet over at han ikke prøver, eller lader hun ham trygt gøre det han gør fordi han har lovet noget. Måske gør hun endda begge dele på en gang. Hun puster ham tungt i øret, og han har en voldsom lyst til hende og en voldsom lyst til at passe på hende. Så han fortsætter med hånden, og hun kommer med et lille klynk og et voldsomt pust i hans øre.

Hun ligger lidt og puster ud. Og hvad så. Hun klynker lidt mere på en glad måde, synes han.

- Var det forkert, spørger han.

- Nej det var dejligt. Men hvad så med dig. Jeg vil jo ikke gøre det sværere for dig.

Han forstår ikke hvad hun mener, og hun forklarer det ikke. Han lægger sig om på ryggen ved siden af hende.

- Jeg vil jo gerne gøre gengæld, siger hun. Vi skal bare ikke . . .

- Du kan jo bare gøre som jeg gjorde, siger han.

- Hvis jeg kan finde ud af det.

- Jeg skal nok hjælpe til, siger han. Det vigtigste er at jeg synes du er sød. Og det synes jeg.

Hun lægger sit hoved på hans bryst og stikker sin venstre hånd ned i hans bukser. Hun behøver ikke lede efter den, den kravler selv ind i hendes hånd. Han lukker øjnene og nyder det. Men hun kan ikke rigtigt komme til dernede. Og hun må ikke blive usikker igen, for så blir han det bare osse. Han hiver bukserne lidt ned så det hele kommer ud og lægger sin hånd over hendes. Så gør han det selv, men med hendes hånd. Og det varer ikke længe, så kommer det ud på hans mave. Hun kigger nysgerrigt, så hun ved hvordan det ser ud til en anden gang. Det er slet ikke ubehageligt.

Han lirker hendes hoved af skulderen og smutter på toilettet for at tørre maven af. Og han er nødt til at holde under det med venstre hånd for ikke at spilde på gulvtæppet på vejen derud. Papiret ryger i kummen og han trækker det ud. Underbukserne er på plads igen, og han lægger sig tilbage ved siden af hende. De prøver at kysse lidt mere, men det er anderledes nu.

- Jeg må hellere se at komme ind på mit eget værelse inden de kommer hjem fra byen, siger hun.

Han gir hende helt ret. Hun kravler henover ham, kysser ham på panden og lister af. Han ligger lidt og fordøjer det hele, men så blir han bange for at falde i søvn, så han rejser sig og låser døren inden han lægger sig igen., og denne gang kryber han ned under dynen og lukker øjnene. Lige nu ligger Paulus nok sammen med Tanja Hallon, og det går langsomt og hun kan selv. Men hun er ikke sød som Tina, det er hun altså ikke. Og hun har slet ikke noget at gøre i hans tanker lige nu. Det ville være bedre hvis Tina havde kunnet blive liggende og sovet på hans skulder. Men det kan hun naturligvis ikke.

Han ligger længe og kigger op i loftet. Det blir lysere og lysere. På et tidspunkt kan han vist høre Kristian og Henrik komme hjem. De rammer væggene på vej ned ad gangen og de griner, men ikke højt. Eller osse er det noget han har drømt, han er ikke sikker på om han har sovet eller han har været vågen hele tiden. Tina sover garanteret allerede tungt. Men han er i tvivl om hendes drømme stadig kan være lige så romantiske som de har været. Det blev lidt teknisk. Og så tørre det af med lokumpapir bagefter og trække det ud. Som om det var beskidt, ikke frækt men bare beskidt. Og er hun skuffet over at han ikke pressede mere på. Det er måske lidt ødelagt, det

hele. Han ved slet ikke hvad han skal sige til hende hvis de mødes ved morgenmaden. Mon hun smiler til ham, eller er det bare pinligt. Og kan hun stadig synes han er lækker. Eller er han ulækker lissom Tanja Hallon. Og er hun det selv ?

*

Kevin er nitten år og lidt flov over det hele. Ikke så flov som Birthe, det kan endda ses på hende, men alligevel. Han har lige begravet sin mor, og hun var den hun var og gjorde det hun gjorde, men hun var jo heller ikke rask, og han kan ikke huske det, slet ikke. Men han tog hjem og drak sig småfuld sammen med sin stedmor og var sammen med hende, og det husker han alt for godt. Og hun tænkte på far mens de gjorde det, og hun troede næsten det var ham. De må være syge i hovederne begge to. Slangen er kravlet op i hans hjerne, og nu osse op i hendes.

- Nu blir du nødt til at flytte, siger hun.

Og det kan der ikke være tvivl om.

- Men det var osse godt, siger han.

- Alt for godt. Og hamrende forkert. Det var næsten det bedste. Jeg tør ikke have dig boende.

- Jeg blir vel nødt til at besøge dig engang imellem, siger han.

- Ikke på den måde, siger hun.

De sidder lidt og siger ikke så meget. Hun sidder på hans seng, han sidder på en stol. Og han spekulerer på hvor han så kan flytte hen og hvornår det skal være.

- Det skal være nu, siger hun. Ikke om et par dage, ikke om et par timer, men nu.

De har bare ingen ide om hvor han kunne flytte hen. Der er ingen oplagte steder, ingen familie, ingen venner der kan bruges til det i hvert fald. Og en lejlighed eller et værelse finder man vel ikke sådan lige. Og hvordan skulle det osse betales, ingen penge har de begge to rigeligt af. Måske skulle de først og fremmest få noget tøj på så det ikke går galt igen. De vil ikke gøre det en gang til, det er slemt nok i forvejen, det kan det vel ikke blive værre af, men de må ikke under nogen omstændigheder komme til at gøre det igen.

De tænker noget rodet, og han er osse glad, og hun er glad for at han er glad, men ikke på den måde, altså.

- Jeg går i bad, siger hun.

- Jeg går med, siger han.

- Nej du gør ikke, siger hun.

Hun smutter hurtigt ud i badeværelset, han blir siddende og tænker lidt over tingene i fred og ro. Nu er der kun hans egen uro i værelset. Hans værelse i hendes lejlighed. Her kan han ikke bo. Han tager et par bukser på og

begynder at pakke en rygsæk med tøj. Så kan han vel gå ud og se hvad der sker. I det her vejr kan han nok overleve på en bænk eller under en busk.

Hun kommer ud af badet igen og har taget en morgenkåbe på. Hun har ikke vasket hår.

- Er der ikke en eller anden fra skolen du kan bo hos, spørger hun. Du skal ikke sove på gaden.

Han har slet ikke tænkt på skolen, han er alt for langt inde i ferien og der er sket så meget. Og når han tænker efter er der heller ingen oplagte muligheder. Det ville være lettere hvis der var noget familie.

- Jeg finder nok på noget, siger han og går ud i entreen.

Hun går med. De er nødt til at sige ordentligt farvel. Hun ligner en han skal give et knus, det er jo osse voldsomt for hende.

Hun åbner armene og han lægger begge hænder på hendes ryg. det er en tynd morgenkåbe, og han kan stadig huske hvordan hun følte uden.

- Sikke noget lort, siger han.

Men han slipper ikke og det gør hun heller ikke.

- Jeg ved godt at det er dig, siger hun. Og måske var det alligevel sådan det skulle være.

- Kan vi slippe, spørger han.

- Det skal vi jo, svarer hun.

Og så blir de stående der. Hvis det bare havde været anderledes, så havde det været begyndelsen og ikke afslutningen.

- Jeg holder jo så meget af dig, lille mand, siger hun.

Hun har ansigtet inde ved hans hals og græder lidt. Det er OK.

En eller anden smækker en dør ude i opgangen. De slipper. Han tager rygsækken på og åbner døren. Hun tager fat i hans ører og kysser ham hårdt midt på munden. Hvis der kom nogen forbi ude i opgangen og så det, ville hun være ligeglad. Men der kommer ingen. Kevin lægger en hånd på hendes nakke og kysser med. Og måske er det fordi det er helt forkert det føles så rigtigt. Eller osse er det fordi hun er så dejlig. Eller osse er det begge dele. Han lægger den anden hånd på hendes hals.

- Hvorfor skal det være så hårdt, siger hun.

- Er det for hårdt ?

- Det er ikke noget at lave sjov med, siger hun.

Der går nogen ude på trappen og de slipper hinanden igen. Hun retter på rygsækkens stropper og han hopper det hele på plads. Hun smiler til ham. Han går et skridt hen imod hende og tager fat i hendes skuldre. De har ikke fået spist morgenmad, og han trænger til en kop kaffe,

*

Paulus har ringet og meldt klar. Og da de kommer tilbage til ødegården er hans camper allerede kørt. Tanja Hallons vogn står der endnu og hun står der osse og er helt sort i hovedet og på armene. Lortet vil hverken starte eller køre. Kristian går over til hende for at hjælpe, ikke fordi han har forstand på biler, men noget er man vel nødt til at gøre. Tina går ind i huset og op på sit værelse. Henrik åbner traileren og går sammen med Adam ud for at pakke grejet.

Det hele ser ud som da de forlod det et par dage før, man kan ikke se det har været brugt til noget, og man kan heller ikke se noget på stenen. Den har ligget der i så lang tid at uanset hvad Paulus har fundet på, så ligner den stadig sig selv. De begynder at hive kabler ud og rulle dem op, stille og roligt, så går det lettest. Det er stadig så varmt at man sveder af de mindste bevægelser. Og der er stadig masser af myg, og ingen af dem har myggespray på.

Men uanset hvor roligt og omhyggeligt de arbejder så er det stadig meget hurtigere at pakke sammen end da de stillede det op. Målet er givet på forhånd, og der er ingen grund til at finde på noget som helst.

Hver gang de er ved traileren med noget ser de Kristian og Tanja Hallon med hovederne langt nede i camperens motor, men udover at de blir mere og mere sorte i hovederne og på armene sker der ikke noget ved det. En eller anden har sat kaffe over inde i køkkenet og det kan lugtes helt ud på gårdspladsen. Da de kommer slæbende med de første store højttalere er Kristian og Tanja Hallon gået ind til kaffen. Det ser ud som om de har forsøgt at vaske sig, Kristians frisure er vildere end den plejer at være.

- Du skal have den på værksted, siger Kristian.
- Og hvordan får jeg den så der hen, spørger hun.

Henrik tager osse en kop kaffe, Adam tager et glas vand, og de sætter sig begge to.

- Er det Tina der spiller på trommer, spørger Adam.
- Ikke så vidt jeg ved, siger Kristian.
- Hvad snakker du om, spørger Henrik.

Og Adam siger ikke mere om det, han spørger om det er i dag de skal køre. Og Henrik vil hellere tage det med ro, de er alligevel en dag foran tidsplanen, så han vil osse gerne lige nå at sove først, og Tanja spørger hvad det er med de trommer.

- Jeg hører nok syner, siger Adam.

- Vi går ud og får det sidste i traileren, siger Henrik. Så er det sikret hvis det blir regnvejr.

- Det blir sgu ikke regnvejr, siger Adam.

Men de går alligevel ud og får de sidste højtalere og flightcasen med CD spilleren sat i sikkert tørvejr. Mens solen banker ned fra en skyfri himmel og myg på størrelse med fingerbøl sværmer om deres overkroppe og ben. Og de er måske mætte eller sløve af varmen, de myg, for de summer bare og stikker ikke. Og så vil Henrik i hvert fald en tur i søen.

Adam vil ikke med lige nu. Og han vil heller ikke ind i huset, så han dalrer noget rundt på gårdspladsen og ude i skoven, bare lige i nærheden så han ikke farer vild. Han kommer et par gange forbi den store sten der ligger helt stille og uberørt, og han kommer lidt tæt på badesøen, og han ser både Henrik der står lyserødt i det grønne vand og Tanja Hallon der står lidt derfra og kigger på ham.

- Han er da en flot mand, siger hun stille.

Det vil Adam ikke tage stilling til.

- Men bare rolig, fortsætter hun, du er kønnere.

Kønnere. Som et køkkengardin eller en flødekande. Han går tilbage til huset og hun går med.

- Jeg havde da håbet osse at se dig i søen, siger hun. Men du skal måske derned senere.

- Ikke hvis du skal stå og kigge, siger han.

- Hvorfor ikke. Så kunne du blive ren og jeg kunne blive fornøjet.

- Jeg er ikke nogen fornøjelse, siger han.

- Lad dog være med at være så sur, siger hun.

Han er ikke sur. Men det lyder for dumt at sige det. Så han svarer ikke, og hun siger heller ikke mere.

Da de kommer tilbage til huset har Kristian bagt boller.

- Jeg ved ikke om vi skal kalde det frokost eller eftermiddagskaffe, siger han og dækker bord.

Tina har været nede i køkkenet, men hun er gået op på værelset igen. Henrik kommer ind og dufter af deodorant. Adam burde gå en tur derned. Men han har ikke flere rene underbukser, så det vil være lidt spildt ulejlighed.

Kristian har osse fået fat i nogen der kan slæbe autocamperen til Värnamo, så den kan komme på værksted. Men Tanja Hallon skal til København allerede i weekenden.

- Vi kan da have dig med, siger Henrik. Så må du hente vognen senere.

Det vil hun meget gerne. Kristian kalder på Tina, og de sætter sig alle sammen og drikker kaffe og spiser nybagte boller med ost. Tina har sat sig ved siden af Adam, men hun sidder ikke så tæt på som de andre gange. Og hun siger ikke noget. Det var nu han skulle lægge armen om hende, men det passer ikke til det selskab i det køkken. I morgen tidlig skal han sige farvel til hende.

Kristian og Henrik snakker om optagelserne ved Gudenåen i august. Så blir det med hele holdet og en mere normal produktion. Så normal som den kan blive med Paulus, altså. Indtil videre ser det helt fornuftigt ud, han planlægger omhyggeligt, den gamle. Han holder sig bare ikke altid til sine egne planer, men det plejer jo at blive en film alligevel. Og Adam glæder sig til at være med der osse. Ren professionelt har han ikke lært ret meget endnu, men det skal nok komme. Og så kan i hvert fald altid skrive det på sit CV.

Tina rejser sig og siger tak for mad. Hendes hånd strejfer hans meget kort. Og han kan ikke afgøre om det er med vilje eller bare et uheld.

*

Kevin er tyve år og skal ganske uventet til at vælge. Det var ellers på skinner, han skulle starte på handelsskolen, han er optaget på holdet. Og så ringer de fra firmaet og tilbyder ham at blive butikschef. Tyve år. Og han har fortalt dem at han skal starte på skolen midt i august. Men måske har de glemt det. Måske gør de det med vilje for at holde på ham. De er så langt væk, så han ved det ikke. De sidder derinde i byen med deres skemaer og lister, og der står Kevin. Og nu står han her i gangen udenfor værelset. Og det ved de ikke.

Han kunne gå ud på køkkenet og prøve at snakke med nogen om det. Der må være nogen nu. Og nogle af dem ved da noget om ham og kan svare på spørgsmål. Og de vil synes han skal tage skolen. For det er jo det de gør. Men han har lyst til jobbet. Ikke fordi det vil give så meget mere, ikke økonomisk. Men ansvar og arbejde. Og han vil ikke kunne blive boende her.

Der kan nok blive råd til en lejlighed. Lan låser døren op og går ind på værelset. Her er alt hvad han ejer og har. Bortset fra de to flyttekasser der stadig står i kælderen hos Birthe. Måske kunne han spørge hende. Han ved ikke på forhånd hvad hun vil råde ham til, så måske kunne det bruges til noget. Han må gerne ringe til hende hvis der er noget, det har hun sagt, han skal bare ikke komme stillende uanmeldt.

Det banker på døren lige bagved ham. Han er lige ved at blive forskrækket. Det er Betina. Han vender sig og åbner døren.

- Skal du lave mad i dag, spørger hun.

Han har ikke bestemt sig endnu. Der er vigtigere beslutninger end det.

- Jeg har en hel masse nye kartofler, siger hun. Og de er så små, og jeg gider ikke stå og skrabe dem alene.

- Jeg kan da godt hjælpe, siger han.

- Du kan godt få halvdelen, siger hun.

Det er det eneste hun er ude på. Selskab ved kartoffelskrabning. Og så kan han spørge hende. Osse selvom han godt ved hvad hun vil svare. Han går med ud på køkkenet, og hun har allerede hældt kartoflerne i vasken. Nogle af dem er ikke større end bønner. Der ligger osse en regnorm og vrider sig.

- Fy for helvede, siger Betina.

Kevin piller ormen op, åbner vinduet og smider den ud på græsset.

- Det er osse et liv, siger han.

De tager hver sin urtekniv og begynder at skrabe.

- Jeg har fået et tilbud om at blive butikschef, siger han.

- Tillykke.

- Men jeg skal jo starte på skolen her om en måned, siger han.

- Så skal du jo vælge, siger hun og ønsker at det var hende der kunne vælge.

Hun er nødt til at gøre skolen færdig, og hun ved ikke engang om hun gider være dyrlæge når det kommer til stykket.

- Man skal jo have en uddannelse, siger han.

- Jeg ved det ikke, siger hun. Det er et nyt årtusind, så det er ikke til at vide hvordan reglerne blir.

Og hun blir ved med at skrabe på den samme kartoffel.

- Kan vi ikke bare vaske dem og spise dem med skræl på, siger han. Jeg har noget smør og en røget makrel.

Han kan mærke beslutningen helt ud i alle lemmer. Hans fødder og hans hænder er varme, selvom han har stået og skrabet under den kolde hane.

- Hvis du smider dem i gryden går jeg lige ud og ringer.

Han går ud til trappen og ringer til hovedkontoret og siger ja tak. Og han kan ikke høre om de blir glade eller er ligeglade. Det er blevet sværere at høre, synes han. Måske skulle han have spist den regnorm i stedet for at smide den ud ad vinduet. Eller osse er det bare ikke vigtigt nok. Eller osse er det afstanden og en dårlig forbindelse.

Betina har smidt alle kartoflerne i en gryde, både dem de har skrabet og dem med skræl på. Og nu sætter hun gryden på en af kogepladerne og hælder salt på og lægger låg på. Kevin finder makrellen frem og skærer hovedet af den.

- Du skal være omhyggelig med benene, siger Betina. De kilder i halsen hvis man ikke får dem alle sammen med.

- Og det må ikke kilde i halsen, siger Kevin.

- Ikke fiskeben, siger hun.

- Og heller ikke regnorme, siger han.

Hun aner ikke hvad han mener med det. Og det gør han vist heller ikke selv.

*

Henrik ligger på sin divan og snorker allerede. Adam sover ikke endnu. Tanja er gået ud til sin døde camper for at sove, og Kristian er vel osse gået til ro. Der er helt stille i huset og træerne udenfor siger heller ingenting. Tina kommer listende lydløst forbi døren. Hun stopper og kigger ind på ham. Hun har hvide trusser på og ikke andet. Hun holder en pegefinger op foran munden, ssss. Da ikke her, tænker Adam. Så går hun videre, og han kan høre hvor forsigtigt hun åbner yderdøren.

Han skal liste efter hende. Det skal han. Hans underbukser er bestemt ikke rene, men han er nødt til at beholde dem på. Eller osse skal han smide dem og tage shorts på uden. Selvom de shorts heller ikke er helt rene.

Det er lunt udenfor, ikke spor køligt. Måske er hun listet ned til søen, måske skal de svømme sammen i sommernatten. Det vil hun synes er romantisk. Men halvvejs ned mod søen står hun og venter ved et træ.

- Her kan vi godt tale, siger hun, her vækker vi dem ikke.

- Skal vi tale, spørger han.

- Hvad troede du ellers, spørger hun.

Han kan jo sige at han troede de skulle svømme sammen.

- Det ved jeg ikke, siger han.

Og det passer da. Han ved det ikke. Han kan jo ikke vide hvad hun har tænkt sig.

Han blir stående og kigger på hende. Han kan ikke læse hendes øjne, men han kan godt lide dem alligevel.

- Vi skal vel ikke tale om det der skete på hotellet, siger han. Jo mere vi snakker om det, jo mindre kommer det til at betyde.

- Det skal det måske osse, siger hun.

Og han blir ked af det.

- Jeg er i hvert fald nødt til at vide hvad det betød, siger hun. Vi blev da ikke kærester af det, blev vi ?

Næ, det blev de ikke. Det er bare en lækker erindring, det er de helt enige om.

- Og så vil jeg gerne sige ordentligt farvel, siger hun, uden at de andre skal blandes ind i det.

Farvel. I underbukser. Ikke noget med noget. Bare et knus.

- Når vi nu står sådan her, tror du så vi kan lade det blive ved et knus ?

- Vi må vise hinanden hvor meget viljestyrke vi har, siger hun og griner.

Og han griner med. Og de knuser længe og tæt, de piller ikke ved noget, de trykker kun og trykker til. Og er lige ved at blive sentimentale af det. Det er så dejligt.

- Og så skal vi lige have hinandens telefonnumre, siger hun.

Han har ikke sin telefon med ud. Den ligger inde i huset i tasken og er slukket. Men hun har haft sin med ud, den ligger på en sten lige bagved

hende. Han kan huske sit nummer, og hun får det. Han får osse hendes og gemmer det i sin analoge hukommelse.

- Og så går vi i seng igen, siger hun. Hver for sig.
- Men vi må gerne drømme om hinanden, siger han.
- Det må vi i hvert fald.

De skal lige have et knus til. Næsten lige så sentimentalt som før. Og så går de tilbage til huset, lige ved siden af hinanden uden at holde i hånd eller noget. Udenfor døren er der tid til et hurtigt sidste knus. Det er næsten kun en berøring. Men han bukker sig ned så deres kinder mødes.

Hun går op ad trappen til sit værelse og Adam går ind til sin divan. Henrik ligger stadig og snorker. Og der blir tændt lyst ude i autocamperen. Adam kigger næsten ikke ud, og der er heller ikke andet at se end lys fra et vindue, så han lægger sig på divanen og trækker tæppet op om sig. Den firkantede lysplet fra camperens vindue står skarpt og fortegnet i et hjørne af loftet.

Hun er nu noget særligt, hende Tina. Det betyder ingenting at hun hedder det samme som hans mor. Hende kender han alligevel kun gennem fars fortælling, og han har aldrig kaldt hende ved navn, heller ikke når han har tænkt over hende. Hende den Lille Tina har ramt en varm glød i hans mave. Det er som om hun kan se den glød med sine sorte øjne. Og den kan godt lide at blive set.

Han har ikke behov for at sove. Det vil være en rar nat bare at ligge og drømme bevidst. Men han falder vist alligevel i søvn, for nu er Henrik stået op og står og pakker det sidste ned i tasken. Kristian har kaffen klar ude i køkkenet og har allerede sat sig med sin morgenmad. Adam hiver en T-shirt over hovedet og stikker fødderne i sine gummisko. Resten, og det er meget lidt, ryger i sportstasken. Og hele lydholdet går ud til cheffotografen og spiser ristet brød med gul marmelade og sort kaffe til.

Tanja Hallon kommer ind med en sportstaske i hånden. Hun har en denimskjorte på der er alt for stor og et par tilsvarende bukser der er ved at være for små. Hendes hår står som en hvid sky om hendes hoved. Hun skal bare have en mundfuld kaffe, så er hun klar til at køre.

Tina har ikke vist sig nede endnu.

*

Kevin er enogtyve år. Han sidder ved bordet i sit eget køkken. Overfor sidder Susanne. Han har lagt sin ene hånd på bordet og hun har lagt sin ovenpå. Hun bevæger tommelfingeren langsomt og behageligt og kigger

ham ind i øjnene. Og han ved hvor irriteret hun osse er. Det er osse træls at han ikke når at få sommerferie i år.

- Det kunne have været fedt, siger hun. Bare dig og mig i det sommerhus. Er det ikke ulovligt at du ikke får ferie ?

- Ikke når jeg er chef, siger han.

Det tror hun ikke på. Og hun er bange for at han har gjort det med vilje. Fordi han slet ikke har lyst til at være sammen med hende i det sommerhus. Fordi han ikke vil ses sammen med hende i bade dragt. Og han kan ikke sige at det ikke har noget med det at gøre, for hun vil ikke tro på det. Og hun blir ked af det hver gang de kommer til at tale om hendes størrelse. Han synes ikke hun er for tyk. Men det synes hun selv, og det er det der betyder noget, det ved han godt.

- Jeg har i hvert fald fri både i dag og i morgen, siger han. Så kan vi da godt tage til stranden i eftermiddag. Vi kunne besøge dine forældre og gå i vandet der på den gamle strand.

Hun trykker lidt hårdere med tommelfingeren. Han ramte rigtigt. Og han føler sig ikke som en skiderik, for han vil gerne. Hun blir så glad i vandet, det kan han da huske, og hun er dejligst når hun er glad.

- De er vist ikke hjemme, siger hun. Og jeg har osse mest lyst til at vi er alene.

- Det var bare en idé, siger han. Vi kunne osse have en hyggelig middag her, og så kunne du blive til i morgen.

- Så skal jeg lige hjem efter noget rent tøj, siger hun.

- Kan det ikke være lige meget med tøj ?

- Nogle gange tænker du meget uartigt, siger hun.

Uartigt,- sikke et ord at bruge. Og hun kunne godt tænke sig at turde. Men hun tør ikke. Og det er måske osse bedst sådan.

- Eller du kunne låne en af mine skjorter, siger han.

- Det er godt med dig, siger hun. Du har så mange ideer. Men jeg gider ikke være romantisk i en firmaskjorte, jeg vil hellere hjem efter noget af mit eget tøj. Og så vil jeg gerne spise en romantisk middag med dig i aften. Hvad tid skal jeg komme ?

Hun går ind i soveværelset og tar sit tøj fra i går på. Så kysser hun ham på panden og smiler og går. Næsten som om de var gift. Det tænker hun osse selv. Næsten som om de var gift.

Han sidder lidt og venter inden han rejser sig og går ind til telefonen. Og ringer til Birthe.

- Jeg tænkte osse lige på at ringe til dig, siger hun. Hvordan har du det min dreng ?

- Jeg har det godt, siger han. Men jeg ringede for at høre hvordan du har det.

- Jeg tror det går godt nok, siger hun. Jeg får ferie på fredag, og så flyver jeg til Amsterdam.

- Der er nogle der kan.

- Det er jo dit eget valg, Kevin.

Og det er det da. Han kunne bare ikke vælge anderledes.

- Kan du huske Susanne, siger han.

Det kan hun ikke. Og det kunne han jo heller ikke selv, men det kan han nu. Og han fortæller at han har mødt hende her i byen. Og får osse fortalt at hun har overnattet hos ham.

- Det lyder godt for dig, siger Birthe.

- Det er det osse, siger han.

Hun er glad på hans vegne, det kan han tydeligt høre. Men hun glæder sig allermest til at komme til Amsterdam. De ringer af.

Han rydder køkkenet efter morgenmaden. Han ved ikke endnu hvad han skal købe til den romantiske middag. Men det skal nok gå. Han behøver ikke bekymre sig om lukketider, han har selv en nøgle. Han går i bad i stedet for.

Spejlet er helt dugget til, men han skal ikke barberes i dag, så det betyder ikke noget. Og han ved godt hvordan han ser ud, der er ikke noget at kigge efter der. Håret er så kort at han kan lægge det ned med flad hånd. Så er det bare om at komme ind i soveværelset og få noget tøj på. Det må gerne se lidt godt ud.

Bukserne er ikke noget problem, de ligner hinanden alle sammen. Men det skal være den helt rigtige T-shirt. Ikke en af dem fra forretningen, men heller ikke en der står alt for meget på, slet ikke noget barnligt.

Telefonen ringer. Det er Susanne.

- Vi blir nødt til at aflyse den middag i aften, siger hun. Jeg har fået noget med maven.

Og det er ikke bare noget hun siger. Hun er dårlig og hun er bange for at lugte grimt.

- Du må gerne komme alligevel, siger han Jeg kan godt lave noget du kan tåle.

Men hun vil helst ikke. Hun har været på toilettet tre gange siden hun kom hjem, og så er det altså ikke særligt romantisk længere.

*

Henrik er stået ud af bilen. Adam sidder på det bagsæde han har haft for sig selv på hele turen. Tanja sidder på forsædet og klør sig på det ene knæ. Så vender hun sig om.

- Vi kan da tage toget sammen, siger hun. Så kan han blive i Helsingør hos sin Pernille. Det kunne da være hyggeligt, osse for os.

Hun har bagt voldsomt på Henrik på hele turen, det har været så tydeligt. Og det har været lige så tydeligt at hun ikke kan få noget ud af det. Og så skal han altså holde for.

- Jeg skal ikke så langt, siger han.

Det er som om hun vil æde ham. Og det kan godt være at hun tygger dejligt, men det er jo ikke det han vil. Det er ikke hende der skal have det.

- Det var osse bare et forslag, siger hun og vender sig fremad igen. Det er bare sjældent at fyre i din alder siger nej til en gratis tur. Men der er selvfølgelig dem der har så lidt selvtillid at de ikke tør.

Han svarer ikke. Hun siger det ikke for at lokke nu, hun siger det fordi hun er sur. Møgfisse.

Hun står ud af bilen og går over mod Henrik der står helt fremme ved færgelejerne og kigger ned i vandet. Det ser osse ud som om hun lægger armen om ham. Adam lukker sin taske op og tar telefonen frem og tænder den. Der tikker en sms ind. Den er fra Tina, han kan godt genkende nummeret. Kan I have en god tur og køør forsigtigt, står der. Han ringer op med det samme.

- Det er Adam, siger han.

- Ja, det kan jeg se.

- Vi er næsten i Danmark nu, siger han. Vi kører på færgen lige om lidt.

- Er hun stadig sammen med jer, hende luderer ?

- Hun står ude på kajen og gnubber Henrik på bukserne.

- Det vil jeg helst ikke vide noget om, siger hun.

- Det var en fejl jeg tog afsted, siger han.

- Det er bare noget du siger.

Men hun blir glad, det kan han høre.

- Det er jo dig jeg skal have børn med, siger han.

Han er næsten tohundrede kilometer væk, så det er ikke farligt.

- Vel skal du ej, siger hun.

- Hvorfor ikke ?

- Fordi jeg er seksten år og du er atten.

- Og hvad så, siger han, når nu jeg gerne vil.

- For det vil jeg ikke. Jeg skal ikke have børn.

Færgen er på vej ind nu. Men Henrik og Tanja blir stående. Færgen skal jo osse tømme først inden de kan køre ombord.

- For det er jo ikke fordi jeg ikke synes du er dejlig, siger Tina. Hvis jeg skulle have børn, så kunne det nok blive med dig. Men det vil jeg bare ikke.

- Jeg vil gerne være hos dig indtil du vil, siger han.

- Ja du er sød, siger hun. Hvis du begynder at gå nu, hvornår kan du så være her ?

- Om en lille uges tid.

- Men det skal du ikke, siger hun. Det er bare noget man siger.

- Ville du ikke blive glad hvis jeg kom, spørger han.

- Jo for helvede.
 - Så gør jeg det.
 - Nej du gør ikke. Du tar hjem til din far og holder ferie. Og så tar du med på Gudenåen sammen med min far og hele holdet og laver den film, for det er det du gerne vil.
- Og det vil han osse.

Tanja og Henrik kommer tilbage til bilen, så han ringer af. De sætter sig ind på forsæderne, og hun lægger sin hage på hans skulder og kigger ham ind i øret. Adam kan ikke se hvor hun har hånden.

- Jeg går ombord, siger han. Så henter min far mig ved færgen.
- Hvad så med din baggage, spørger Henrik.
- Jeg har det hele her, siger Adam og slæber både sportstasken og rygsækken ud.

Han vender sig ikke om for at se hvad de laver i den bil. De skal til at køre ombord, skal de.

Han stiller begge tasker på kanten af bolværket og åbner dem. Det vigtige er i rygsækken, og det er pungen og telefonen. I sportstasken ligger det beskidte tøj og et par gummistøvler. Tasken mister balancen og ryger i baljen. Han ser sig omkring, men ingen ser ud til at have bemærket det. Bilerne er trillet ombord, og han kan bare gå ind efter dem. Eller han kan lade være.

Han tar telefonen op af rygsækken og ringer til Victor.

- Det varer lige et par dage mere, siger han. Der er noget jeg skal ordne først.
- Hvor er du henne, spørger far.
- Jeg er i Hålsingborg, siger han.
- Er det noget med en pige ?

Det kan man jo godt sige, på en måde. Men det rager ikke Victor Lyckesand.

- Jeg ringer senere, siger Adam og begynder at gå ind mod centrum. Han har ikke engang taget rygsækken rigtigt på, den hænger bare over højre skulder og vejer ingenting.

Det er ikke alting der kan forklares, og det er ikke alting der skal forklares. Nu sidder Henrik og Tanja Hallon sikkert stadigvæk i bilen mens alle turisterne er gået op på soldækket for at nyde eftermiddagssolen. Det er bestemt ikke hende han skal plante noget i, hverken i den ene eller den anden ende. Det vil være spild. Han går langs gaderne der er fyldt med trafik, og han skal nordpå igen. Det ville have været nemmere hvis han bare var blevet. Nu skal det være hans pilgrimsgang, tilbage til Tina. Så kan hun osse se han mener det alvorligt. Derfor skal han heller ikke til at vifte med

tommelfingeren af trafikken. Hvis det skal være en rigtig dannelsesrejse, så skal den gås. Så kan der dannes.

Det var slet ingen forklaring. Adam smiler. Godt at de ikke kan høre hvad han tænker, alle dem der kører forbi i deres biler. Han har en svag smag af pære i munden, synes han. Men det må være noget han bilder sig ind.

*

Kevin er toogtyve år. Han er blevet sat på en stol på gangen på HR-etagen. Han venter ved en dør hvor der står Gyrith Duus. Det var hende der ringede og bad ham om at komme ind, bad ham om det. Og han forstår det ikke rigtigt. Han har skrevet en helt almindelig opsigelse, endda med to måneders varsel. Det hele er som det skal være. Ikke fordi det har været et dårligt job, det har det ikke. Men nu skal han videre. Han skal starte på skolen midt i august, det skal de ikke lave om på denne gang. Og så ringede hende Gyrith Duus i torsdags og bad ham komme ind til en samtale. Og nu sidder han her, han er kommet til tiden, og så er hun ikke klar.

Der er et lille bord med brochurer ved siden af lænestolen. Han har tygget dem alle sammen igennem. De fleste af dem har han osse haft ude i forretningen til dem der kom og spurgte efter arbejde. Det gjorde der hele tiden. Så fik de en brochure og et ansøgningsskema. Sådan fik han osse selv jobbet i første omgang.

Ved siden af bordet står en lænestol mere. Og der kommer en rødhåret pige og sætter sig i den. Hun smiler til Kevin og siger hej. Og tar en brochure op. Hun skal vel osse ind og snakke med Gyrith Duus. Hun er måske et par år ældre end Kevin. Hun har store briller på og fregner i hele hovedet. Hun sparker sandalerne af og vrikker sig til rette i stolen. Og læser i brochuren som om hun aldrig havde læst den før.

Men hun skal ikke snakke med Gyrith Duus, hun skal snakke med Kevin, for hun er Gyrith Duus. Og han forstår ikke at hun så har sat sig. Hvorfor går hun ikke ind på sit kontor og tar ham med.

- Er der noget galt med min opsigelse, siger han.

- Ja, det er der i hvert fald.

Hun rejser sig hurtigt og smutter i sandalerne og åbner døren til kontoret.

- Men kom nu med ind, fortsætter hun.

- Hvad gik det ud på, spørger han.

Det svarer hun ikke på. Hun sætter sig bagved sit skrivebord og beder ham tage plads i en lænestol der står lige foran.

De forstår godt at han vil videre med sin uddannelse. Hvem de så end er. Hun siger vi hele tiden.

- Det kunne du da bare have sagt i telefonen, siger han. Eller dengang i sidste uge hvor du var i forretningen.

Han kan godt huske hende nu. Hun var der sammen med en mand. Kevin var ret sikker på at de ikke var gift dengang. Og det var manden der spurgte om åbningstider, hun stod bare i baggrunden og smilede. Hun havde en lang hvid sommerkjole på den dag. Nu er hun i lange bukser og en pæn skjortebluse.

- Vi ville se dig lidt an, siger hun. Man hører jo så meget, og vi ville se om det havde noget på sig.

Og så tilbyder hun, nej så tilbyder de at have ham ansat, osse mens han er i skole. Ikke på butikschefløn, naturligvis, men på en slags elevløn. Og så vil de gerne have ham med på nogle kurser ovre i markedsføring, det kan han sagtens klare samtidig med skolen.

- Er jeg så forpligtet på en eller anden måde, spørger han. Hvad hvis jeg finder noget andet i mellemtiden.

- Det tror vi ikke du gør, siger hun, i hvert fald ikke noget bedre. Men stavnsbåndet er da ophævet, så hvis du mod forventning skulle finde noget du synes er bedre, så står det dig frit for at sige op.

- Det lyder bare for godt til at det kan passe, siger han.

- Der er nogen der har fået øje på dig, siger hun. Og jeg har lovet at overbevise dig. Hvad skal der til ?

Og han tror da at hun mener hvad hun siger. Men han er stadig ikke helt tryk ved det.

- Må jeg tænke over det ?

- Du kan blive her og tænke lige så længe du vil, siger hun. Men du skal beslutte dig inden du går.

Det lyder mere og mere underligt. Det kilder i hans mave som dengang han troede at han havde spist en slange. Måske er det godt, måske er det farligt.

- Jeg kan godt gå lidt ud af kontoret, siger hun, så du kan tænke i fred.

- Det kan godt være at det er en god idé, siger han.

Han trænger til fred i hovedet.

Hun rejser sig fra skrivebordsstolen og går over til vinduet og kigger ud. Så trækker hun gardinet for i den ene side så det ikke skinner ham ind i øjnene. Og så går hun ud og lukker døren udefra. Kevin blir siddende i lænestolen og ved ikke helt hvordan han skal tænke over det.

*

Det er ved at blive aften, og Adam er først nu ved at komme ud af byen. Hålsingborg er godt nok stor. Og det er ikke fordi han er gået forkert, han har ikke en eneste gang været i tvivl om retningen. Det sidder i kroppen, fødderne finder selv vej, men byen blev bare ved og ved. Først nu er der marker ved siden af vejen og kun et hus engang imellem.

Det blir ikke mørkt, ikke rigtigt i hvert fald. Men de begynder alligevel at tænde lys i nogle af husene. Det er ikke den store lysfest, bare et vindue ind imellem der blir gult. Og han går videre og videre. Der blir længere og længere mellem husene, men der kører stadig biler forbi på vejen. Måske skal han til at finde et sted og lægge sig. Men han kan ikke bare ligge i rabatten, så tror folk bare han er faldet om eller kørt ned eller noget. Han kommer forbi en lille markvej og går nedad den. Der ligger et helt mørkt hus nede for enden. Men der er osse en hæk eller nogle buske eller hvad det er. Der kan han sikkert ligge.

Da han kommer nærmere er der alligevel lys i et vindue. Så der er alligevel nogen hjemme. Så skal han måske ikke gå nærmere.

Det oplyste vindue er mat eller dugget til. Men der er noget der bevæger sig derinde, en menneskekrop. Vinduet blir åbnet og det vælter ud med damp. Hun læner sig osse ud, og det er en hun. Med håndklæde om håret og ellers ingenting. Ikke engang et armbåndsur. Hun ser lys ud, lys og svensk. Hendes bryster er lige så små som Tinas, men hende her er ældre. Hun kigger op og får øje på ham og folder armene over brystet i en fart. Nu skal Adam se at komme tilbage til vejen inden hun ringer efter politen. Men hun blir stående i vinduet og løber ikke efter en telefon. Og han blir stående lidt. Hun synes nok ikke han ser så farlig ud. Hun folder armene ud igen og vinker til ham. Så vender hun sig om, ikke efter en telefon, men efter en morgenkåbe. Han kan lige se det øverste af hendes baller, så får hun morgenkåben på. Nu skal han i hvert fald tilbage til vejen. For nu går døren op, og hun kommer ud i morgenkåbe og med håndklædet om håret. Hvis ikke han kommer væk, vil hun begynde at tale til ham.

- Hej, råber hun på svensk.

Men han har allerede vendt sig og er begyndt at småløbe mod vejen. Han håber ikke at hun følger efter ham. Ikke op til landevejen og trafikken. Ikke i det kostume.

Oppe ved vejen vender han sig og ser efter. Hun er der ikke, hun er gået ind igen. Han skulle være vendt om så snart han så lyset i vinduet. Pis. Men lidt længere fremme er der endnu en markvej og den fører ned til en lille gruppe træer uden noget hus. Han skynder sig derned, og det eneste der står der er en gammel bil uden nummerplader og uden hjul og døre. Som skabt til en overnatning.

Han lægger sig ind på bagsædet. Fødderne er nødt til at stikke ud, men det gør ikke så meget. Vejret er behageligt og han er træt. Her kan han sagtens sove.

Han tar telefonen frem. Han må sende en sms om at nu er han på vej. Han ved ikke hvad stedet hedder og hvor langt han er gået. Men det er i cirka syv timer. Og hvis man regner med bare fem kilometer i timen, så må det være noget i retning af femogtredve kilometer. Jeg er i hvert fald tredve kilometer nærmere, skriver han. Håber på et kys når jeg når frem.

Kort tid efter lander svaret. Du er sindssyg, står der. Kys kys. Han skal lige til at svare og kommer til at se hvor lidt strøm der er tilbage på batteriet. Han har godt nok opladeren i rygsækken, men der er ingen stikkontakter her. Han må hellere lade telefonen hvile så der er liv i den hvis hun skriver mere. Det gør hun ikke. Og han lægger sig til at sove.

Billedet af den lyse kvinde i vinduet blander sig med billedet af Tina da de knuste hinanden under træerne. Selvom Tina er mørk og har sin mors vietnamesiske øjne. Det er den samme åbenlyse sårbarhed, så åbenlys at den virker som en styrke. Det er en meningsløs måde at tænke det på, men det passer med den virkelighed han har set. Han glæder sig til at komme tilbage til hende. Han skal have et barn med hende. Ikke når de er blevet gamle, men snart mens han stadig har gnisten.

Hun kommer hen imod ham med håndklædet om hovedet. Det er Tina.

- Du er sindssyg, siger hun. Vi kan ikke få børn sammen, så blir de bare osse sindssyge.

- Vel gør de ej, siger han. De fører menneslægten videre, det er det de gør. Det må ikke gå til spilde. Og det er ikke tilfældigt at hende Tanja Hallon ikke fik det. Det var til dig.

- Så vidt jeg husker tørrede du det af maven og trak det ud i toilettet, siger hun.

Hun er så irriterende logisk og konkret. Det er derfor det skal være hende.

Han må være døset hen. Det er stadig næsten mørkt udenfor bilen og det er lidt koldt om benene. Han ser på uret, og klokken er tre. Han skal tisse.

Og bagefter er det næsten ikke umagen værd at lægge sig igen. Men det er på den anden side ikke til at vide om det næste sovested kan blive lige så behageligt. Så han lægger sig og lukker øjnene. Han kryber lidt sammen så benene osse kan komme ind på sædet. Det blæser alligevel en smule. Men han drømmer ikke mere, hverken om lyse kvinder eller om Tina. Han drømmer ikke om hende, han tænker på hende. Det er rart nok, er det.

*

Kevin er treogtyve år. Han sidder på en fiskerestaurant i Barcelona. Han har lige bedt om regningen, men de er længe om at komme med den. Ved bordet sidder osse et par piger. De har ikke spist noget, men han har købt en

flaske hvidvin til dem, og den har de tømt. Den ene er dansk og siger hun hedder Lissi eller sådan noget. Den anden er lokal på en eller anden måde. Men når de snakker synes han ikke det lyder spansk.

- Vi tænkte på, siger Lissi eller hvad det nu var, om du havde lyst til at se noget pigesex.

Der kom den. Og godt nok har han selv fået noget vin, men helt bevidstløs er han altså ikke.

- Og hvad skal det koste, spørger han.

- Ikke noget, siger hun. Vi synes bare du ser så rar ud og du købte vin til os. Og så er vi blevet lidt liderlige.

Han synes ikke de ser specielt liderlige ud. Især hende den anden ser mest træt ud.

- Du skal bare kigge på det, fortsætter Lissi. Det gør det osse mere spændende for os. Vi har et værelse lige i nærheden.

Ja, det kan han forestille sig. Og det er måske gratis at se på, men når han så får lyst til at deltage, så koster det.

- Det går ikke, siger han. Min kæreste blir tosset.

- Hvor er din kæreste, spørger Lissi. Er hun hjemme i Danmark ?

- Han ligger oppe på værelset med dårlig mave.

- Er det en mand ?

- Nå ja, mand og mand, det er måske lidt meget sagt. En sød fyr i hvert fald.

Pigerne siger noget til hinanden.

- Min veninde har en lillebror, siger Lissi. Kunne du måske tænke dig at møde ham ?

Han skal hjem og sove, skal han. Hvis de bare ville komme med den regning. Han begynder at rejse sig. Pigerne rejser sig osse og går ned i den anden ende af restauranten og sætter sig ved et ledigt bord. Og så kommer hans regning. Den er noget større end han havde forestillet sig. Men han betaler og går. Og der er ingen der følger efter ham.

Han skynder sig tilbage til hotellet og går op på værelset. Det er fint nok at være alene om dagen hernede. Selvom han ikke forstår hvad de siger kan han alligevel opfatte hvad de tænker. Men om aftenen er det noget lort. Så ender det bare med at han blir paranoid.

Han skulle være taget på en grupperejse, skulle han. Til Rhodos eller sådan noget. Eller han skulle have holdt ud en måned mere og være taget med Susanne i det sommerhus. Det har hun igen i år. Men det var ikke godt nok når det var den første sommerferie i årevis. Så skulle det være noget der var noget. Og han ved ikke engang hvem han ville imponere. Måske bare sig selv.

Der er kun spanske og catalanske kanaler på fjernsynet, og han kan ikke høre forskel på om det er det ene eller det andet. Og han fatter ikke noget af det der foregår. Der er et par kanaler der viser letpåkledte piger hvis han

venter længe nok. Men så sker der heller ikke mere her. Han lader billederne flimre uden lyd på, men han ser ikke ret meget på skærmen. Han lægger sig på ryggen med hænderne under nakken. Det er sådan man gør status. Og hvis han falder i søvn sådan og begynder at snorke, så kan det ikke genere nogen.

Men der kommer ingen åbenbaringer. Han kan mærke at han stadig er i tvivl om det der marketing er noget for ham på lang sigt. Og det kan han kun få klarhed over ved at blive lidt længere i det. Ikke ved at ligge her midt på en blød madras i en dobbeltseng i Barcelona. Selv to små flasker fra minibaren kan ikke få det til at se mere underholdende ud. Måske skulle han bare falde i søvn og snorke natten væk. Han er vel først og fremmest på ferie for at slappe af. Men der er ingen afslapning ved den følelse af at spille tiden. Måske skulle han alligevel være gået med de to ludere, så havde han mistet nogle flere kontanter og måske endda fået et par på hovedet. Så havde han oplevet noget, og så havde der været noget at fortælle når han kom hjem. Og ikke bare kunnet snakke om Gaudihuse der lignede stearinlys der har stået for varmt. Hvis det bare ikke havde været så tydeligt hvad de var ude på. Folk må gerne tage røven på ham, men så skal de gøre det ordentligt. Det var for plat. Og særligt lækre var de heller ikke. Godt brugte. Så kunne han lige så godt have givet dem alle sine penge med det samme og slået sig selv oveni skallen med en mursten.

Han skulle ikke have slået op med Susanne. Det var der han skulle have taget chancen i stedet for. Det var alligevel ikke nær så forudsigeligt.

*

Klokken er ved at være ni, og han har allerede gået i næsten fem timer. Nu har han i hvert fald fået varmen, både af bevægelsen og af at solen banker ham ind i ansigtet. Han er helt sikker på retningen. Han er varm og sulten og kunne efterhånden osse overkomme at hvile sig lidt.

Det er ikke en rigtig by han er kommet til, bare en klat huse. Men der er en tankstation og en lille forretning. Han går ind og køber en pose boller og en flaske vand. Drengen der ekspederer er højst ti - elleve år, men der står vist en mor i baggrunden og holder øje med dem. På væggen bag drengen hænger fire plakater med bildæk og nøgne piger, nærmest parodier på værkstedsudsmykning. Men bollerne i posen ser friske og nybagte ud.

Han forlader forretningen med drengens øjne i nakken og osse en fornemmelse af moderen i baggrunden. Han kan ikke bare sætte sig på bænken udenfor forretningen og spise. Han er nødt til at gå videre og forbi et par huse mere. Så finder han et lille stendige foran et lille grønt hus hvor han kan sætte sig. Det er så godt at sidde ned og drikke en tår vand og bide i

en bolle. Han ser sig omkring. Hvis der er et sted i nærheden, ville det være godt at ligge lidt ned. Men han må nøjes med at blive siddende og falde lidt hen i solen. Bolleposen er tom og vandflasken er tom. Posen kan han stikke i lommen, men flasken må han holde i hånden. Måske skulle han gå tilbage til tankstationen og smide den i papirkurven der. Og måske købe en flaske vand mere, det kan godt blive varmt, rigtigt varmt i dag.

Han rejser sig og går tilbage til papirkurven og forretningen. Selvom det er den gale retning for hans ben. Det er stadig knægten der står og ekspederer. Men fornemmelsen af mor i baggrunden er forsvundet. Adam køber endnu en flaske vand og går. Og så fremad igen mod det rette mål, forbi det grønne hus, forbi de sidste huse og så igennem noget skov. Han går en times tid mere og klokken er hen ved elleve. Selv i skyggen i skoven er det varmt. Skjorten er allerede bundet om livet, men nu ryger T-shirten osse af.

Snart efter blir han overhalet af en Astra der blinker ind til siden og venter på ham. Der sidder en svensk kvinde i bilen. Hendes hår er hvidt og hun er meget solbrændt i ansigtet og på armene og på det stykke mave der vises frem mellem livremmen og en lyserød top. Hun spørger om han vil køre med. Og han siger pænt nej tak. Det må da ellers være hårdt at gå der i varmen, synes hun, og der er langt til den næste by. Men det er nu det han skal, han skal nå frem mod målet. Og det må han så selv om. Han går videre og hun kører videre.

Men han er ikke gået langt før han ser den Astra i vejkanten. Den er tom nu. Han går videre og får øje på hende. Hun sidder på hug et stykke inde i skoven, sikkert for at tisse. Hun har vist taget de lange bukser helt af, men hun har stadig den lyserøde top på. Hun sidder med ansigtet ud mod vejen, og måske har hun fået øje på ham. Han står helt stille.

Hun er enten blevet pludseligt trængende, eller osse har hun sat sig der fordi han kommer forbi. Eller osse har hun glemt ham.

Han kan ikke bare gå forbi og lade som om han ikke har set hende. Og selvom han kommer forbi, så skal hun jo køre udenom ham igen senere. Han blir stående længe. Måske skal hun af med noget. Han kunne osse selv, nu han blir mindet om det. Han kan gå ind i skoven på den anden side af vejen og finde sig et træ der. Og vente til hun er væk.

Hvis det ikke er med vilje hun har sat sig der, hvis hun nu har glemt ham. Så er det jo lidt pinligt for hende at han har set hende. Så skal han i hvert fald ikke bare blive stående. Så tror hun måske han står og stirrer på hende. Man er ekstra sårbar uden bukser. Men hun ville jo gerne have ham med i bilen. Hun gør det måske for at lokke ham. Han er næsten sikker på hun gør det med vilje for at lokke ham. Men han synes ikke at det er specielt

tillokkende. Ikke fordi hun er ulækker, for det er hun ikke. Når folk er trængende skal de have lov at lade vandet gå. Det skal han snart selv. Og er det fordi hun har behov for at udstille sig selv, så må hun da osse gerne det for ham. Han kan jo bare lade være med at kigge. Og måske skal han bare gå forbi. Og så ind i skoven et stykke længere fremme. Han er da ikke bange for at blive forfulgt.

Han går videre. Lader være med at vinke til hende. Men hun ved godt at han har set hende. Og der er ingen grund til at hun skal tro noget. Han nøjes med at skæve ind til hende idet han går forbi. Og hun rejser sig og tager bukserne på den gren hun har hængt dem. Og så er han forbi. Hurtigt videre.

Han skal et lille stykke frem inden han selv kan komme ind i skoven. Og inden han når det kommer Astraen kørende forbi. Det kan godt se ud som om hun vinker til ham. Eller hun nikker i hvert fald. Bilen kører hurtigt, så det er ikke sådan lige til at afgøre.

Og så må han selv ind i skoven. Han går så langt ind at han ikke kan ses fra vejen, det er han sikker på. Og så kan han lade det løbe og mærker lettelsen. Når det sker er der ikke noget bedre. Men bagefter savner han et sted at vaske hænderne. Han hælder lidt vand fra flasken udover fingrene og kører dem lidt udenom hinanden. Og bagefter er han nødt til at tørre dem i håret.

Og så er han klar til at fortsætte sin vandring frem. Han finder let ud til vejen og begynder at gå videre.

*

Kevin er fireogtyve år. Han sidder ved et bord i Bilkas cafeteria. Overfor sidder Ronny og hans dame. Damen hedder Melanie, siger Ronny. De har været inde for at købe drikke til i aften. Nu skal de lige købe noget at æde.

Ronny går på Kevins hold på skolen. De kender hinanden ret godt. Damen har Kevin ikke set før. Han er ikke vild med hende, men det er Ronny åbenbart. Ronny er osse kun nitten år. Han ligner en nørd og han er osse en slags nørd. Ikke så meget når det gælder computere, men meget når det gælder statistik. Han har mørkerødt hår og firkantede briller og hans ansigt er glatbarberet. Der står aldrig noget på hans T-shirts. Han tror på gennemsnit, men han vil ikke være alt for gennemsnitlig selv.

Det er noget af en gåde hvor han har støvet den Melanie op. Hun har beholdt jakken på både mens de var inde at handle og nu i cafeteriaet. Hun går på HF og er to år yngre end Ronny. Hendes ansigt er meget lille og hun har slet ingen pande. Bare en masse mørke krøller og nogle store sorte øjne.

Og hun går til noget træning samme sted som Ronny. Det gir ingen mening for Kevin, men han kan jo være ligeglad.

Og mens Ronny sidder der og beregner den gennemsnitlige alkoholprocent i deres indkøb, det vejede gennemsnit, sidder hun og er helt fjern i blikket. Hun hører ikke hvad han siger men sidder og drømmer om en fyr der hedder Troels, som er hendes engelsklærer. Hvad vil Ronny dog med hende. Han får noget på den dumme, men det er ham der gør alt arbejdet mens hun ligger der og tænker på en gammel mand. Kevin vil helst ikke vide mere.

Og hun synes ganske vist osse at Kevin er mere spændende end Ronny. Han er osse ældre og sikkert osse mere erfaren. Næste gang de skal gøre det, og Ronny vil jo hele tiden, så vil hun måske osse tænke på Kevin og ikke bare på Troels. Det er ved at være et helt fodboldhold hun skal ligge der med, eller i hvert fald et herrehåndboldhold. Kevin er nødt til at koncentrere sig om det Ronny sidder og snakker om. Forskellen på elefanter og giraffer. Procenten er højere i en elefant, men smagen i giraffen holder alligevel meget godt. Og det er vildt interessant.

Planen var at de to skulle spille hele natten med et par rammer øl. Og så har han slæbt hende med, og så ender det med et trekantsdrama hvis han ikke passer på. Hvis tre kan gøre det. Og så sidder Ronny der og snakker mest om øl. Kevin overvejer at få det dårligt og melde fra allerede nu. Det vil ikke engang være helt løgn.

Hun har set rynkerne i hans pande og ved hans øjne. Ronny har ingen rynker i panden, den er lige så glat som hans røvballer. Troels har rynker i hele hovedet og på hænderne. Og sikkert osse på ballerne. Og så kan man ligge og følge en rynke ad gangen i stedet for at okse løs for at komme af med noget.

- Er der nogen der skal have mere, siger Kevin, for ellers synes jeg vi skal gå.

Og de går ud af Bilka og hen ad vejen mod Kevins lejlighed. Han går foran med poserne, de to andre går bagved, han kan ikke se dem men han kan høre dem. De har armene om hinanden, og tit stopper de og kysser, og så er de nødt til at går hurtigere for at følge med. Og hvis det nu var Kevin hun holdt om og kyssede på mens Ronny gik foran. Eller hvis det var Kevin og Troels så hun blev kysset fra begge sider på en gang, så hun blev klemt lidt imellem dem.

- Kan I ikke hjælpe med at bære, siger Kevin og stopper, det er lidt tungt efterhånden.

Og det kan de da sagtens. Hende Melanie kan bære det hele hvis det skal være. Hun tager begge poser.

- Men du er nødt til at vise vej, Kevin. Jeg ved altså ikke hvor du bor.

Så han må stadig gå foran sammen med Ronny, og hende Melanie går bagved og blir klemt mellem to indkøbsposer. Det er jo ikke noget kønt syn at de sådan misbruger hende som pakæsel. Hvis Troels havde været her, ville han have båret både poserne og hende. Det kan godt være han ser gammel ud, men han er osse en mand.

Kevin overvejer om han skal fortælle Ronny hvad der foregår. Men det nytter nok ikke noget. Ronny vil ikke forstå det. Og han vil ikke have lyst til at prøve at forstå det. Og han vil tro det er Melanie der er slangen. Og hvorfor skulle han have den bekymring når han nu går og glæder sig til at tage hende med hjem når de er færdige med at spille og drikke øl med gashåndtag. Han skal nok blive skuffet en dag, det er der ingen tvivl om. Men der er ingen grund til at fremskynde processen. Kevin har ikke lyst til hende, hverken forfra eller bagfra. Og hun behøver heller ikke vide det.

*

Adam er ikke bare træt, han er næsten ødelagt. Natten var hård i skoven og der var hele tiden dumme grene og sten der stak ham i ryggen og i siden. Og han har ikke set en butik eller bare et hus i timevis. Han er sulten og han er tørstig og han er svimmel. Der er ingen der skal sige at han ikke vil yde noget for at komme frem. Hvis han falder om vil han nok bare få lov at blive liggende, uopdaget. Så det må han nok hellere lade være med. Det er rart at bruge alle ressourcer, men ikke uopdaget. Man er da et socialt væsen.

Der er bare mange asociale kilometer på den her strækning. Han går og går og vakler og vakler. Tempoet er stadig acceptabelt, og retningen er sikker, men der er ingen spændstighed over det, det er ikke kønt. Og så er der et hus ved vejen, et ensomt hus, og det er rødt som de skal være her i landet, men kanterne er mørkeblå og vinduerne ser tomme ud. Hvis det er øde kunne han se om der er en åben bagdør eller et vindue.

Han går ind i haven. Forsigtigt rundt om huset. Og der er en bagdør. Og den står åben. Og der står et par sandaler lige indenfor døren, et par billige blå klipklapper af plastik. Magen til dem Tanja Hallon havde på da han så hende første gang. Han er nødt til at læne sig op ad dørkarmen, han er nødt til at sætte sig på gulvet, han er fantastisk tørstig.

Han vågner noget forvirret op i en lænestol i en fremmed stue. Foran ham står en fremmed kone og tilbyder ham et glas vand. Han tager det og spilder det halve nedover sig inden han får drukket noget. Og konen står bare der og smiler selvom det sandsynligvis er hendes lænestol han har hældt vand ud over. Det er jo osse bare vand.

- Er du sulten, spørger hun.

Hun snakker dansk. Det er med en tyk accent, men det er dansk. Og ja, han er osse sulten. Hun går ud af stuen, vel for at hente noget mad, og så sidder han der alene og kan se sig lidt om. Han har det tomme glas i hånden, og han kunne godt drikke noget mere. Der er ingen pastelfarvede billeder på væggen og ingen broderede sætninger. Der hænger nogle reoler med bøger og ringbind. Han kan ikke se hvad det er for nogle bøger fra lænestolen, så han er nødt til at rejse sig op. Så svimmel er han heller ikke mere. Bøgerne er mest tyske, ser det ud til, der er ingen svenske, men der er et par danske og et par på engelsk. På ryggen af ringbindene står der nogle tal. Ikke årstal, men nogle sekscifrede numre. Det er ikke noget der rager ham. Han kan ikke tillade sig at hive noget ud af den reol og kigge i det, han er jo ikke engang på besøg.

Han går ud i køkkenet, og der står konen og steger spejlæg.

- Du skal ikke gøre en masse ud af det, siger han. Jeg skal videre.

Men hun skal alligevel have frokost selv, så det er ikke det store besvær. En tallerken fra eller til gør ikke meget forskel.

Spejlæggende blir anrettet smukt med klippede krydderurter henover. De er ude fra haven. Hun bærer begge tallerkner ind i stuen og han følger efter, stadig med det tomme vandglas i hånden.

Så skal de sidde ved spisebordet og spise pænt. Godt nok kun med gaffel og uden kniv. Hun hælder noget mere vand op i hans glas fra en kande der allerede står på bordet. Hun har selv en halv kop te stående. Det smager fantastisk, måske fordi han er så sulten. Og så skal han da en tur i bad inden han går videre, siger hun. For han lugter bestemt ikke godt. Hun er faktisk nødt til at åbne vinduerne både i køkkenet og i stuen. Og det er ikke på grund af stegeosen.

Hun viser ham ud i badeværelset hvor der er en brusekabine. Døren kan ikke låses, så han skal ikke på toilettet her, men badet er ok. Han lægger tøjet og åbner for vandet. Og det er varmt og dejligt. Og konen kommer ud og rækker ham en flaske shampoo. Og det rører hende vist ikke at han står der og er nøgen i badet. Det ville osse se mere tosset ud hvis han stod der under bruseren med tøjet på. Så det generer heller ikke ham. Og hun går igen og lukker døren. Han vasker håret og hele kroppen i shampoo og lader det skylle helt væk. Og den sidste svimmelhed blir skyllet med ud.

Han lukker for vandet og træder ud af kabinen. Hun har lagt et stort hvidt håndklæde som han først tørrer sig i og så svøber om sig. For hun har taget tøjet. Hun skal da ikke til at vaske det, det er slet ikke hendes ansvar.

Hun er ikke i stuen og ikke i køkkenet. Hun er gået ud i haven og har tændt et bål. Og der ligger tøjet i bålet, det var ikke bedre værd, siger hun. Han må

tage noget nyt i sin rygsæk. Men der har han altså ikke noget tøj, så det var måske ikke så godt tænkt. Selv skoene ligger der og gløder. De var sikkert osse de værste.

Men hun kan ikke holde på ham på den måde. Og det vil hun heller ikke, siger hun. Hun tilbyder at han kan få noget af hendes, et par shorts og en trøje. Hun har bare ikke rigtigt noget i hans størrelse. Og hun blir helt flov over det hun har gjort og tilbyder at købe nyt tøj til ham. Men han var jo ikke inviteret, det er ham der har trængt sig på. Og da hun så ham stå der under bruseren kunne hun slet ikke forestille sig at han skulle have det ulækre tøj på igen. Sket er sket.

- Kan jeg låne lidt strøm til min telefon, spørger han, den er gået helt død. Og naturligvis kan han det. Og så må hun gå husets tøj omhyggeligt igennem og se om de ikke kan finde en løsning. Han er velkommen til at falde i søvn i lænestolen igen imens. Hvis han da ikke hellere vil ligge ned.
- Det er helt fint med stolen, siger han.

*

Kevin er femogtyve år. Han ringer på Amalies dør. Han tænker altid på hende som Amalie, og det har han gjort siden han fandt ud af at hun osse hed det. Men han bruger kun navnet når de er alene, når de er på arbejde kalder han hende Gyrih ligesom alle de andre. Så er hun næsten to forskellige personer for ham, men osse kun næsten.

Så vidt han ved er der ikke andre på kontoret der ved de har noget sammen. Og de ved heller ikke hun hedder Amalie, udover dem på lønkontoret, og det er sikkert ikke noget de tænker over,

Hun er ikke selv så vild med navnet, det er derfor hun aldrig bruger det. For hende er Amalie mest navnet på en lille nuttet grævlingeunge. Men det er i orden at Kevin bruger det. Når de er alene. Og det har de været nogle gange i det sidste halve år.

Amalie åbner entredøren og smiler til ham. Hun har et forklæde på. Og et armbåndsur og en grydeske i højre hånd.

- For helvede hvor er du dejlig, siger han og skynder sig ind og lukker døren efter sig.

Han griber ud efter hende for at omfavne hende, men hun træder tilbage og beder ham om at sætte sig ind i stuen. Så skal hun nok komme og servere.

- Hvad har du gang i, spørger han.

- Jeg synes bare vi skulle fejre vores første halvårsdag ordentligt, siger hun. Og det var sådan jeg gerne ville have haft vores første møde. Hvis jeg bare havde turdet. Sæt dig nu bare ind.

Hvis bare han havde turdet til julefrokosten. De havde danset og han havde hvisket at han vidste hvad hun hed. Og hun havde været afvisende på den helt rigtige måde. Og det havde han ikke gjort noget ved. Men så havde hun ringet i juleferien og inviteret ham til frokost. Og det var da endt med at de havde siddet og kysset i hendes sofa i hendes stue. Og så blev det ikke til mere i den omgang. Men det er alligevel den dag de regner det fra, og nu er det et halvt år siden. Et halvt år og fire dage. Et vidunderligt forår og en dejlig sommer.

Hun har dækket bord til to, med servietter i glassene og to gafler og to knive til hver og champagneglas.

- Sæt dig bare til bords, siger hun. Så kommer jeg med maden.
- Burde jeg så ikke lige klæde om, spørger han.
- Det ville være passende hvis du tog skoene af, siger hun. Men ellers er du helt fin som du er.
- Jeg skal i hvert fald lige låne toilettet, siger han.
- Bare du ikke er for længe om det, siger hun. Forretten er klar om fire minutter. Og den skal serveres med det samme.

Han smutter ud på badeværelset og tar bukser og underbukser af og vasker sig. Så tar han bukserne på igen, underbukserne ryger ned til vasketøjet. Der ligger en del af hans tøj i forvejen, så det er som det skal være. Han kan vel osse knappe skjorten lidt mere op, men hun syntes jo han var fin nok som han var. Det er nok bedst at lade hende køre løbet og ikke foregribe hendes tanker. Og ikke høre efter, ikke høre efter.

Han åbner døren og sætter sig ind i stuen. Hun har sat musik på, noget latinamerikansk. Det er måske lidt hurtigere og højere end borddækningen lægger op til. Og så kommer hun ind, nu uden grydeske men med to tallerkner med stjernesked på. Hun skænker champagne i glassene og de skåler. Og spiser pænt og ordentligt. Og er en lille smule spændte begge to. Han kan mærke hendes højre fod på sin venstre. Og der er både tigerrejer og jomfruhummerhale på de stjernesked. Den panerede filet knaser og citronerne dufter.

- Det er jo et helt måltid i sig selv, siger han.
- Men hun smiler bare og spiser omhyggeligt. Han lader foden glide op over hendes underben og forbi knæet. Og imens spiser de pænt og nydeligt.

De når hver to glas champagne til forretten. Og hun beder ham om at blive siddende mens hun bærer tallerkner ud.

- Jeg skal lige gøre hovedretten helt klar, siger hun. Sid du bare og glæd dig.
- Og det gør han og nyder at se hende gå ud i køkkenet, hendes røv er vidunderlig. Og han gør sig umage med ikke at vide hvad hun har for. Han har da mere end en anelse, men han vil helst vente til det blir konkret. Det

skal bare være ubestemt dejligt. Han kan høre hun synger med på musikken ude i køkkenet. Og så bærer hun hovedretten ind.

*

Adam vågner ved at konen tar ham på skulderen. Han har stadig det hvide håndklæde om livet. Hun har fundet en badekåbe som han måske kan bruge. Han er nødt til at ryste hovedet lidt. Og han er nødt til at tage håndklædet af inden han tar badekåben på.

- Den er helt fin, siger hun.

Den er måske lidt kort, den når ned til midt på låret, men den når hele vejen rundt og ærmerne er næsten lange nok og den strammer ikke om ryggen. Hun hjælper ham med at binde bæltet. Hun kommer lidt tæt på, synes han.

Telefonen er fyldt op med strøm, og han sender en besked til Tina. jeg er stadig på vej, skriver han. Mit tøj er brændt men jeg har lånt en badekåbe. Og svaret kommer omgående: Du er skør, men du er da osse meget sød.

- Er det en pige du skal møde, spørger konen.

Og det er det da i hvert fald. Det er den pige der skal bære hans barn.

- Og hvor bor den heldige så ?

- På en ødegård i nærheden af Värnamo.

- Der er næsten hundrede kilometer til Värnamo. Den tur kan du da ikke gå, og slet ikke i badekåbe. Skal jeg ikke køre dig, så tar det bare et par timer.

Det skal hun ikke. Han takker da for tilbuddet, men han er nødt til at gå. Der er nogle tanker der skal modnes i hans hoved imens.

Hun synes han er tosset. Ligesom Tina. Men hun synes osse det er en smuk tanke og romantisk, og hvis hun var den pige ville hun nok være beæret. Men hvorfor er det så en svensk pige helt oppe i småland der skal bære hans barn ?

- Hun er ikke svensk, siger han. Hun er dansk. Selvom hendes mor er fra Vietnam.

- Jeg vil i hvert fald smøre en madpakke til dig, siger konen, og give dig en flaske vand med. For det vil tage dig to eller tre dage at nå helt til Värnamo, og du må helst ikke dejse om igen. Så når du aldrig frem.

- Hvordan kan det forresten være at du næsten snakker dansk, spørger han, når nu du er svensk.

- Jeg er ikke svensk, siger hun. Jeg er født i Düsseldorf og mine forældre var danske. Og jeg har boet i både København og Stockholm i flere år. Nu arbejder jeg i hele Europa, så det er kun når jeg har fri jeg er her, og når jeg skriver nogle af mine rapporter. For her har jeg fred, når der altså ikke kommer danske drenge og besvimer i min bagdør.

Hun går ud i køkkenet og laver den madpakke, og Adam lægger telefonen og opladeren ned i rygsækken. Der er langt at gå endnu. Men man bør vel gå en pilgrimsvandring på bare fødder.

Konen kommer ind med en ordentlig madpakke og to flasker vand. Så må han åbne rygsækken igen. Han lægger det hele ned og lukker omhyggeligt efter sig. Så er han klar.

- Jeg ville godt se dig en sidste gang inden du går, siger konen.

- Jeg står jo lige her, siger han.

- Uden badekåbe, siger hun.

Han forstår det ikke. Men hun har sørget så godt for ham og det kan vel ikke skade. Han løsner bæltet og tager badekåben af og drejer langsomt rundt så hun kan se det hele. Men det er anderledes nu end dengang i badet og da han tog badekåben på. For nu står han og viser sig frem kun fordi hun skal kigge på ham. Og han får jern på, og det skulle hun altså ikke have set. Han tænder jo ikke på hende.

- Den skal vel gemmes til pigen, den der, siger hun.

Og det er lige hvad den skal.

- Jeg spørger ikke om jeg må røre ved den, siger hun. Så ville jeg nok bare brænde fingrene.

Han tager badekåben på igen, og denne gang binder han selv bæltet. Der blir en bule foran, men den forsvinder vel snart. Så tager han rygsækken på og er klar til at gå.

- Vent lige lidt, siger hun.

Hun forsvinder ud i køkkenet og roder i et skab. Nu skal hun ikke begynde at trække det mere ud, han er ved at være utålmodig. Men pikken er faldet, så nu kan han osse vise sig på offentlig vej igen.

- Du kan ikke gå på den vandring uden en stav, siger hun og rækker ham et kosteskaft.

Det er af aluminium og der er plastikgevind i den ene ende. Det kunne godt se ud som om hun lige har skruet det af fejekosten ude i skabet.

Det ligner jo ikke just en pilgrimsstav. Men for en der er så ung og romantisk som han, så kan den sagtens fungere, det er hun sikker på.

- Men hvad så når du skal feje dit køkkengulv, siger han.

- Så må jeg lægge mig på knæ, siger hun. Lægge mig på knæ og tænke på dig og den heldige pige på ødegården. Tænk at have så målrettet en tilbeder. Men det er ikke noget han selv kan gøre for. Det er den indre glød der driver ham.

Han går ud ad bagdøren hvor han i sit tid besvimelede og hun følger med ham ud og rundt om huset og ud til vejen. Og så kan han altså ikke lade være med at give hende et knus inden han vender sig og går. Og han går der med badekåben på og rygsækken på ryggen og et aluminiumskosteskaft i højre hånd. Vinden suser i træerne og fuglene er tavse.

Efter et par hundrede meter vender han sig om. Hun står stadig foran huset og vinker til ham. Og han vinker tilbage til hende, både med den ledige hånd og med staven.

*

Kevin er seksogtyve år.

- Det er vel nok at en af os siger op, siger han.

Men Amalie synes at de begge to skal væk. Både fordi ledelsen har blandet sig i deres liv og fordi kollegaerne nu ser skævt til dem begge to.

- Jeg kan ikke holde til det, siger hun, og det kan du heller ikke.

Og det har hun helt ret i. Men så skal de begge to til at være ledige, og det har de vel ikke råd til.

- Der er ingen der dør af sult her i landet, siger hun. Og hvis det skal være, så vil jeg hellere dø af sult end af ærgrelse.

- Men jeg havde jo tænkt mig at starte mit eget, siger han.

Det synes hun stadig han skal. Hun skal nok finde et nyt sted. Hun kan godt få nogle rimelige referencer. De kan bare ikke blive.

- Vi skulle have fortalt det med det samme, siger han.

- Det skulle vi. Og sådan er man altid klogere bagefter.

Og han kysser hende fordi hun har så meget ret. Og fordi hun ved hvad de skal gøre.

- Jeg elsker din forstand, siger han. Din forstand og din røv. Det er alligevel dine vigtigste fortrin.

Hun bider ham i underlæben og tramper ham over den ene fod. Hun elsker osse ham.

Hun sætter sig til computeren og skriver begge afskedsansøgninger. Eller afskedsmeddelelser er nok et bedre ord. Og i virkeligheden er det kun en, for de er enslydende, lige bortset fra navnene. Der er ingen grund til at gøre noget særligt ud af det, det er bare en formalitet. Hun stiler dem til personaleafdelingen og smiler af at hun for en gangs skyld ikke selv skal behandle dem.

- Vi kan desværre ikke sende dem på en mail, siger hun. Vi er nødt til at printe dem og underskrive dem i hånden. Der skal ikke være noget at sætte en finger på. Men vi kan gå ind og aflevere dem i receptionen, så de har dem med det samme.

De klæder sig på og går med hver sit brev ud på gaden og hen til bussen.

- Nu er vi ude hvor vi ikke kan bunde, siger han.

- Så er det godt vi begge to har lært at svømme, siger hun.

Og det er når hun siger sådan noget han kan mærke at hun alligevel er de par år ældre end han er.

De står af bussen og går de sidste meter hen til hovedkontoret.

- Det kan godt være du synes jeg er klog, siger Amalie, men det her er slet ikke klogt.

- Men det er rigtigt, siger han.

- Det er lige hvad det er. Og vi er enige om det.

De går ind gennem glasdøren. De kender jo begge to Maggie og Winnie i receptionen. Og omvendt. Og rygterne er løbet, det er helt tydeligt.

- De her skal op til personaleafdelingen, siger Amalie og lægger sit brev på skranken.

- Kan du så ikke selv tage dem med op, spørger Winnie.

- Jeg skal ikke op, siger Amalie. Jeg skal ud.

Kevin lægger osse sit brev. Og så går de sammen ud i solen, Kevin og Amalie. Nu er der ingen sikkerhed og ingen planer. Det er næsten som at være fuld.

- Lad os tage hjem igen, siger Kevin.

- Og kneppe hjernen ud, siger Amalie.

- Det der er tilbage af den, siger Kevin. Og så må vi jo se i morgen.

Busturen hjem er lang og flydende. De andre passagerer er pensionister der er på vej ud at handle. De står klar ved bagdøren og er klar til at springe ud i flokke. Kevin og Amalie har bagsædet for sig selv og de sidder lårene af hinanden og kysser en hel del. Som om de var teenagere og ikke nærmede sig de tredve. Så skal de osse af, og de løber næsten på fortovet, på trappen løber de rigtigt. Og inde i lejligheden får de nærmest ikke bukserne af før han er inde i hende. De er så klar.

Bagefter er de lige ved at falde i søvn på gulvet.

- Vi venter med at tænke til i morgen, siger hun.

Han har en underlig kildrende fornemmelse i maven. Og det er ikke en slange.

- Det tror jeg vi er nødt til, siger han.

- Skal vi så ikke lægge os ind i sengen ?

Jo, det lyder som en god idé. Han går ind i sengen. Hun låser entredøren og følger efter ham. Og selv om det er varmt nok, kryber de ind under dynerne og ligger helt tæt.

- Jeg elsker altså din forstand, siger han. Nogle gange er du ikke rigtigt klog, og jeg elsker det.

- Jeg elsker osse dig, siger hun.

*

Nu er det ved at være smålandsk skov, og han er glad for det. Der er stadig mange biler på vejene om dagen, og han synes der blir kigget så underligt efter ham. Og det er ikke så sært når han går der i en badekåbe der er lidt for kort og med et kosteskaf i hånden. Han kunne bare smide det skide

kosteskaft, men det er nu rart at have noget at støtte sig til. Så er det bedre at gå på den anden side af elghegnet et stykke inde i skoven så bilpassagererne ikke lægger mærke til ham. Det går måske lidt langsommere på den måde, men han skal nok nå det.

Da han når frem til et bredt vandløb, en elv hedder det jo her i landet, er han bare nødt til at gå tilbage mod vejen for at komme over broen der. Og på vejen blir han overhalet af en kano. Der er to piger i, og de har taget alt tøjet af og sidder der og padler splitternøgne som om det var det naturligste at gøre i det dejlige vejr. De er allerede godt brune over det hele, kun håret er hvidt på dem begge to. De smiler og vinker og padler videre og synes åbenbart ikke han ser underlig ud. Og han spekulerer på om kvinderne i det hele taget er meget nøgne her i landet, eller om det er noget der forfølger ham. Konen i huset beholdt godt nok tøjet på, til gængæld brændte hun alt hans. Det er som om han tiltrækker nøgenhed. Men det er noget pjat, det er bare tilfældigt. Han har jo heller ikke ansvaret for vejret eller hvad vej fuglene flyver. Eller myrerne i skovbunden.

Han er fremme ved vejen og broen. Hvis han går over vejen til den anden side af broen kan han se kanoen med de to piger forsvinde nedad elven på vej østpå. Og så går han tilbage til venstre side af vejen som man jo skal når man går, osse selvom man går inde i skoven indenfor elghegnet.

Og sådan gående går dagen og natten. Og han tænker næsten kun på Tina hele tiden. Han forsøger at sende endnu en besked, men den blir ikke afsendt. Måske er der dårlig dækning. Han lægger telefonen tilbage i rygsækken, den har han ikke meget glæde af nu. Det er ikke nok at have strøm på, der skal osse være forbindelse til en mast.

Det er ved at blive rigtig morgen og det er næsten koldt. Alle træerne er nåletræer, fyr og gran. Og de står hvor de har sået sig selv, der er ikke system i tingene. Og så hører han en fløjte i skoven, en blød tværfløjte. Det er en smule længere fremme, et stort løvtræ i en lysning i skoven, et birketræ med kridhvid stamme. Og der sidder en pige på en gren et par meter oppe i træet og spiller. Hun er ikke ret stor og ser orientalsk ud, det kunne ligne Tina, men det er ikke Tina. Og naturligvis er hun da osse nøgen. Nu har han igen drukket for lidt vand, og nu ser han syner og hører lyde. Og da hun tar fløjten fra munden hører han osse stemmen.

- Velkommen til, Adam.

Det er helt klart noget han bilder sig ind, så han tar det helt roligt.

- Hvordan tror du hun reagerer når du ankommer sådan der, spørger pigen i birketræet.

- Det kan man jo ikke vide på forhånd, svarer han, men jeg håber hun blir glad.

- Hvis hun ikke byder sig velkommen, siger pigen, så skal du bare vide at jeg stadig sidder her og venter på dig. Så kan du plante dit barn i mig i stedet for. Lige her.

Og hun åbner benene og peger med fløjten hvor han skal plante. Og hun er lige så smuk der som hun er alle andre steder. Og han må indrømme at hun er fristende. Hvis han løsner bæltet vil hun dale ned over ham og omslutte ham. Og tage imod.

Men det nytter ikke noget at blive liggende på ryggen i skovbunden. Har han lagt sig ned ? Det har han åbenbart. Nu må han rejse sig op og se at komme videre. Han skulle have taget noget vand i elven, nu må han se at komme frem til et vandløb eller noget andet at drikke. Det her er for farligt. For det må være væskemangel, det kan ikke være andet. Der sidder ikke nøgne japanske piger og viser det hele frem med tværfløjter i birketræer i Småland. Det gør der ikke. Og det skal være Tina. Det skal være Tina. En mor skal vælges lige så omhyggeligt som en far. Der er ikke længere nogen der tror at barnet kommer fra manden og at kvinden bare er grobund. Det troede man engang, men det er længe siden, meget længe siden.

Han rejser sig og siger pænt farvel til pigen.

- Du ved hvor du kan finde mig hvis det blir nødvendigt, siger hun.

Og så begynder hun igen at spille de bløde toner på tværfløjten. De følger efter ham mens han går nordpå, og de blir kun langsomt svagere og svagere.

Først da han er så langt at fløjtelyden er helt forsvundet, støder han på en lille bæk. Det er slet ikke en elv, og han har hørt at man skal passe på med vand fra små vandløb. Bare en enkelt død mus kan forurene vandet. Men det er nok endnu farligere at lade være at drikke, så han kaster sig på maven så rygsækken ryger helt op i nakken på ham. Og drikker grådigt. Og det smager friskt og ikke spor af død mus.

Lå han i virkeligheden på ryggen ved det birketræ, så havde han da ligget på rygsækken. Den kan ikke sådan bare forsvinde og komme tilbage. Det var uvirkeligt da han lå der, og det blir endnu uvirkeligere nu mens vandet fylder hans mave. Måske var de to piger i kanoen osse noget han bildte sig ind. Han kan høre telefonen modtager en sms. Så er der dækning igen. Du er da velkommen, skriver hun. Men vi skal ikke have børn.

*

Kevin er syvogtyve år. Han sidder i en skov på Vestlolland i nærheden af de mange kæmpehøje. Og han har tændt et stort bål. Rundt omkring sidder tolv kursister og venter på hvad han vil sige nu. I virkeligheden er det måske lige det de har ventet på hele tiden. Selvom der ikke er sagt eller skrevet noget om det, så går rygterne jo. Og han siger det ganske som han plejer.

- Nu tror I måske kurset er slut, siger han, at det her bare er en social sammenkomst med lejrball og bajere som afslutning på et fornuftigt forløb. Men sådan synes jeg ikke I skal se på det.

- Der har været meget fornuft i det vi har haft fat i hele ugen. Der har været en mening med de tal og kurver vi har set på. Men det er ikke sund fornuft det hele, hverken når det gælder markedsføring eller noget som helst andet. Et menneske tænker ikke bare med hovedet, men med hele kroppen. Det gælder jeres kunder, og det gælder jer. Det er derfor vi er gået her ud i skoven med nogle gode øl, og det er derfor vi har tændt bålet, for at få den anden vinkel med.

De lytter alle tolv, ingen siger en lyd. Et par af dem sidder og synker. Som om de skal synke alt hvad han siger. Og han har ikke tænkt sig at skuffe dem, så han fortsætter.

- Derfor skal vi nu slutte ugen af med at smide fornuften på bålet. Ikke fordi den aldrig skal bruges igen, men for at huske at den ikke er det eneste saliggørende. Og det bedste og billigste symbol på den sunde snusfornuft, det er vores underbukser. De beskytter vores forplantningsorganer. Og de beskytter vores pæne tøj mod bremsespor og de sidste dråber. Fordi de som rigtige fornuftige underbukser kan koges så kropssporene forsvinder. Men vi har osse alle sammen en bar røv i underbukserne, et stykke krop som vi kan huske lidt bedre hvis vi bare en gang har taget underbukserne af og smidt dem på bålet.

Han rejser sig og tar bukser og underbukser af og smider underbukserne ind i ilden. Og så tar han de knælange bukser på igen.

- Og jeg vil gerne have at I gør det samme, siger han. Og hvis I ikke bryder jer om at stå her og vifte med det hele foran hinanden, så må I gerne gå lidt væk og om bag en busk eller noget når I tar dem af. Men når I så kommer tilbage og har smidt dem på bålet, så vil I være bevidste om at I ikke har dem på. Og at de andre her heller ikke har. Og så vil vi få en anden kommunikation. I vil nok ikke kunne høre forskellen, det vil være den samme slags ord som vi plejer at bruge. Men I vil mærke en forskel. Værsgo, bålet er klar til at modtage jeres lille, men betydningsfulde offer.

De rejser sig alle tolv. Tre af mændene og to af kvinderne går afsides for at tage dem af. De fem andre mænd og to kvinder gør det ved bålet. De prøver omhyggeligt ikke at se på hinanden imens. Og kort efter er alle tolv par underbukser forsvundet i flammerne, og de sidder der rundt om bålet, Kevin og tolv kursister. Og lidt mere øl blir åbnet og snakken går. Og det er som sædvanlig lidt tøvende i starten, men efterhånden får Kevins spørgsmål og den gode øl samtalen til at flyde.

Det er sådan sårbarheden blir til en styrke, det er de hurtigt enige om. Der er en åbenbar forbindelse mellem sårbarhed og åbenhed, og uden åbenhed kan man ikke opfatte markedets behov. Så kan man ikke være foran, men er henvist til at følge efter. Og det er bemærkelsesværdigt tydeligt for hele flokken efter et fælles underbukseoffer og en tår øl.

Det er jo begrænset hvor meget reelt der er i det, det er bare symbolsk. Men det er et konkret symbol de alle sammen forstår. Og lidt spændende var det jo osse. Turde de andre gøre det, og turde man selv. Så det var en øvelse på linje med alle PowerPoint præsentationerne de har udsat hinanden for. Og efterhånden som de blir trætte nok og samtalen dør ud, siver de lige så stille og roligt tilbage til den ombyggede bondegård i skovkanten, tilbage til deres værelser. Hver for sig, går Kevin da ud fra, og gør de ikke, rager det alligevel ikke ham. Han har efterhånden lært sig at lade være med at lægge mærke til det.

Nu er de kun tre tilbage ved bålet, Kevin og en reklametegner der hedder Anton og en journalist der hedder Ulla. Hun siger hun overvejer at gå ind i marketing. Men Kevin ved godt at hun er her for at skrive om hans kursus. Og det er vist lidt usikkert om hun kan få afsat artiklen, så epokegørende er det jo heller ikke. Det vil under ingen omstændigheder skade efterspørgslen hvis hun kan få det trykt, så han lader som om han tror på hvad hun siger. Hun er osse blevet klogere, uanset hvad.

- Det var jo ikke den store åbenbaring man kunne have håbet på, siger hun.

- Håbede du da det, spørger Kevin.

Og hvis hun skal være helt ærlig, så gjorde hun det nok ikke. Det var da meget underholdende, men det var osse det.

- Jeg synes bestemt ikke undertøj er underholdende, siger Kevin.

Anton siger ikke noget. Han sidder og tænker på underholdende tøj og prøver at forestille sig hvordan han kan tegne det.

- Du var jo en af dem der gik afsides, siger Kevin.

- Det tillod du jo, svarer hun. Og jeg har ikke lyst til at stå og vise mig frem foran alle de unge mennesker.

Det gjorde hun heller ikke. Hun havde et ekstra par med i lommen, et par helt rene. Og det var dem hun havde med tilbage og smed på bålet. Så hun ved sådan set ikke hvordan det var. Og så kan hun påstå at hun skulle være en uvildig iagttagere. Måske vil hun endda skrive det i artiklen. Det håber Kevin. Så kan han svare at hun jo slet ikke ved hvad hun skriver om.

- Måske skulle man omfavne et træ inden man lægger sig, siger Anton. For at få det hele med.

- Du kan osse omfavne den store sten oppe ved dysen, siger Kevin.

Anton går uden at omfavne noget. Han er lidt fornærmet. Sådan var det ikke ment, men sådan blev det hørt. Ulla går med, det er osse ved at blive lyst igen. I morgen skal de bare sige farvel ved morgenmaden. Og det var så det.

Kevin går op til dysen og prøver at omfavne dækstenen. Og kravler så op på den og står lidt der. Så tar han sandalerne af for at stå der lidt med bare fødder. Men han beholder tøjet på.

*

Adam er ved at være fremme, det er han sikker på. Men han synes ikke rigtigt han kan kende vejen fra sidst. Skov er skov, det ved han godt, og han kan bestemt ikke huske det ene grantræ fra det andet. Men der er noget galt. Vejen er en grusvej som den skal være, men der er mange flere sving end han husker. Og det er ubehageligt. Nu har han følt sig så sikker på retningen hele vejen. Og så denne pludselige usikkerhed. Han har husket at drikke. Han er meget sulten, men det kan ikke være det. Han er nødt til at blive ved med at gå.

Han hører en underlig trommen inde i skoven til højre. Og han er nødt til at gå efter lyden. Han hørte en trommelyd fra Tinas værelse på et tidspunkt. Det husker han tydeligt. Den her trommelyd er anderledes, men alligevel.

Og så standser han. Nu kan han se hvor lyden stammer fra, og det er bestemt ikke Tina. Det er ligesom en klippetop eller en meget stor sten, og der på stenen står fire nøgne kvinder og to nøgne mænd. Den ene mand og den ene kvinde står og slår på håndtrommer, de fire andre står med armene i vejret og svajer som græsstrå i vinden. Ikke nu igen, tænker Adam. Han er jo nærmest fremme og gider ikke flere af de syner, og han går videre frem mod tableauet, for det er den vej han skal. Hvis han bare vader lige igennem forsvinder det vel af sig selv. Og han kan stadig mærke Tina et sted på den anden side. Det er bare noget han skal gennemgå, helt konkret gennemgå for at komme frem til hende. For hun skal være mor til hans efterslægt, det ved han. Og hun ved det osse selvom hun ikke vil erkende det endnu.

De seks på klippen bemærker vist ikke at han kommer. De har lukkede øjne og trommerne larmer. Adam nærmer sig og går venstre om flokken. Manden med trommen åbner øjnene og kigger lige på ham. De ser hinanden lige i øjnene. Adam har set ham før, det er han sikker på. Manden holder op med at tromme. Og nu åbner kvinden med det røde hår og den anden tromme osse øjnene. Hun holder osse op med at tromme. Hende har han aldrig før set, det er han lige så sikker på. Hun ser vredt på ham og bukker sig ned og samler en løs sten op. Han vender sig og skynder sig væk. Og hun rammer ham i ryggen med stenen. Det er i hvert fald ingen luftspejling, det gør ondt og Adam begynder at løbe. Løbe væk fra det vanvittige optrin på klippen.

De løber ikke efter ham. De begynder at tromme igen. Under fødderne, under fødderne, under fødderne, under fødderne. Han er ligeglad med at grenene pisker ham i ansigtet, han løber gennem krat og tæt voksende

grantræer. Og så er han der. Han kan genkende badesøen. Men han er kommet fra skoven til den, ikke fra huset. Og der ved søen står Tina. Gudskelov fuldt påklædt.

- Så er jeg her, siger han.

Hun kan næsten ikke genkende ham sådan som han ser ud. Men hun kan i hvert fald kende stemmen.

- Er du gået hele vejen, spørger hun.

Og det er det han er. Hun skal jo være mor til hans børn, så simpelt er det.

Men det er jo ikke så simpelt. For hun er da imponeret over hans viljestyrke, og hun er rørt over det offer han har bragt. Hun synes han er sød og hun synes han er lækker. Pisse lækker, faktisk, osse selvom han ser sådan ud. Men hun skal ikke være mor til hans børn, hun skal ikke være mor til nogen som helst. Og han må sætte sig på bredden af søen af skuffelse, og hun sætter sig ved siden af og lægger en arm om ham. Og han fortæller om turen og alle de lokkende kvinder der har fristet ham. Men han har gemt det hele til hende.

Og badekåben er gledet til side så hun tydeligt kan se hvor meget han har gemt.

- Jeg synes osse den der er sød, siger hun. Men den skal ikke plante noget i mig. Og hvis du prøver at tænke lidt, så kan du osse godt forstå det. Du er atten år og jeg er seksten, vi er ikke engang voksne.

- Så vil jeg vente til vi er det, siger han. Det kan jeg godt.

- Nu skal du holde op med at være dum, siger hun.

Men det er jo gløden indeni der har ført ham hertil. Og den vil han dele med hende og ikke andre end hende.

- Jeg er altså osse et menneske, siger hun, og ikke et eller andet avlsdyr. Hvis jeg skal være med til noget, vil jeg ikke bare overvældes ind i det. Så vil jeg osse selv have gløden.

- Det er jo den jeg har med til dig.

- Det er din glød, siger hun og lægger hånden på hans pik. Og det er en ren dypkoger du har.

Han svarer ikke. Det er dejligt og det er farligt. Nu har han gemt på det så længe.

- Tror du ikke vi skal lukke noget af det ud, siger hun, så du kan tænke lidt mere klart.

- Jeg har jo gemt det til dig.

- Og jeg vil helst have det sådan her, siger hun og bevæger hånden langsomt og roligt frem og tilbage. Det er da osse rart det her, er det ikke ?

Men det var ikke sådan det skulle være. Og det er fortvivlende rart, og han kan ikke bede hende om at holde op.

- Jeg synes osse det er rart, siger hun, og en lille smule spændende. Jeg vil gerne se når det kommer ud.

Og det kommer ud. Voldsomt og tykt. Ud på græsset hvor det løber langsomt ned mod jorden. Og han er lige ved at græde.

- Gjorde det ondt, spørger hun bekymret.

Det gjorde det osse næsten. Men det er ikke derfor. Det er bare så sølle. Og ulækkert som det hænger der.

- Jeg synes ikke det er ulækkert, siger hun. Jeg synes det er smukt.

Og så gir hun den et lille klem mens den langsomt falder sammen. Og så tørrer hun hånden af i græsset ved siden af og rejser sig.

- Nu synes jeg vi skal gå ind, siger hun.

Kristian er ikke hjemme, han er i byen for at ordne noget inden han skal afsted til Gudenåen. Ferien er forbi.

- Du kan sikkert få lov til at køre med ham, siger Tina.

Men han vil jo blive hos hende.

- Jeg blir da heller ikke her, siger hun. Jeg skal tilbage til skolen i Paris.

- I Paris ?

- Det er jo det jeg siger. Vi er slet ikke kærester. Du ved ikke en skid om mig.

- Jeg vil gerne vide det hele, siger han. Men jeg ved rigeligt til at vide at du skal være mor til mine børn.

- Nu skal du altså holde op. Du har aldrig spurgt mig om min mor. Hun var sytten da hun fik mig. Og hun var for spinkel og svagelig til det, og hun døde tre måneder efter fødslen. Jeg skal ikke have dine børn eller nogle andres børn.

- Det vidste jeg ikke.

- Nej, det gjorde du ikke. Men bare fordi du synes din historie er voldsom og betydningsfuld, så behøver det ikke betyde at vi andre ikke har noget at fortælle.

Og nu kan han da godt se at det var lidt dumt, måske meget dumt. Det med børn her og nu er da dybt åndssvagt og urimeligt. Og det er bare lidt snyd, når han nu var så sikker indeni. Han er helt flov

- Det må du undskylde, siger han.

- Du skal ikke undskylde, siger hun. Du vidste ikke bedre. Jeg kunne osse have fortalt det noget før. Og jeg har nydt at være sammen med dig, jeg er grædefærdig af lykke over at du gik den tur for mig. Og du er stadig lækker, så det er lige så meget min skyld.

Kristians bil ankommer, og han blir overrasket over at se Adam her.

- Jeg troede du var hjemme hos din far, siger han. Har du været i søen ?

Og Adam må fortælle at han ikke har været i søen og ikke i bad i et par dage nu, og at badekåben er det eneste tøj han har tilbage og at det bare er en han har lånt. Han fortæller ikke hvorfor han gik fra Hälsingborg og tilbage til ødegården, og Kristian spørger ikke. Han kan måske gætte noget af det.

- Så kører du vel med mig i morgen, siger han. Vi kører ind omkring jeres hus og får noget tøj med til dig. Det er ikke noget problem. Hvis I sætter jer ind eller ud og snakker videre, så sørger jeg for noget mad.

Adam og Tina går ind i stuen.

- Du har en sød og forstående far, siger Adam. Måske skulle man gå efter at blive fotograf i stedet for lydmand.

- Jeg er hans øjsten, siger Tina. Og jeg er osse det barn der slog hans kæreste ihjel.

*

Kevin er otteogtyve år og har fået fuldskæg. Sammen med Amalie er han på vej hjem i kassevognen. Det hende der kører og ham der forsøger at vise vej. Osse på vej hjem vil han helst køre på de små veje og suge landet ind. De er ikke helt enige. De er heller ikke uvenner.

- Jeg tror det kommer til at virke for okkult, siger hun.

- Men vi fik da fornemmelsen af jorden under fødderne.

- Ja. Men hvor vigtigt er det når det kommer til stykket, for andre mener jeg. Du kunne mærke det og jeg syntes osse jeg kunne mærke det. Men kan det sælges. Og skal det sælges ?

Det sidste er osse det der bekymrer ham mest. Skal det sælges ?

- Vi lever i en oplevelsesøkonomi, siger han.

- Men det er for langt ude i ødemarken, siger hun. Du får ikke dine kursister til at stå i bar røv på en klippetop og danse til håndtromme.

- Vi gjorde det.

- Ja, vi to gjorde. Det er noget andet.

- Og vi manede en ånd frem.

- Mener du den sindsforvirrede svensker i badekåbe, siger hun.

- Det var en munk på pilgrimsrejse, siger han.

Hun griner og koncentrerer sig om kørslen. De kører gennem en lille by hvor vejen er lidt usikker på hvor den i virkeligheden vil gå.

- Vi er snart i Malmö, siger han.

Og så er der snart ingen vej udenom motorvejen hvis de vil hjem.

- Jeg tror altså du skal holde dig til det med forstanden og intuitionen, siger hun. Den med at brænde underbukser holder nok et par år endnu.

- Men hvis jeg blir ved så hænger jeg på den, siger han. Så kommer jeg aldrig videre og så kommer jeg aldrig dybere.

- Det blir sgu aldrig dybere på et ugekursus, siger hun. Det med dybden kan du og jeg undersøge sammen. Men det skal du ikke blande ind i din forretning.

- Så kunne vi køre det sammen.

Men det vil hun stadig ikke. Hun har det helt fint med at være kursussekretær i banken. Så har hun det og så har hun Kevin, og så har hun den spænding i tilværelsen hun har brug for.

- Der var altså noget særligt ved den pilgrim, siger han. Jeg er ked af at du jagede ham væk.

- Han skulle ikke bare stå der og glo på os. Vi fandt den klippe langt ude i skoven for at være i fred. Ellers kunne vi jo lige så godt stå og danse sådan inde på Rådhuspladsen, og det har jeg slet ikke lyst til.

De kører ind på motorvejen og skal hele vejen syd om Malmö for at komme på broen. Nu behøver han ikke hjælpe med at finde vej, og hun behøver næsten ikke styre. Nu kan bilen selv finde resten af vejen.

Det ærgrer ham at han nok er nødt til at give hende ret. Det virkede ellers så oplagt, og han har altid været optaget af den fem fjerdedelsrytme. Men hun har ret, det er for svært at sælge til det kan blive en forretning. Og han skal osse leve.

- Men vi kan vel godt gøre det, siger han, vi to alene, for at holde inspirationen.

Det vil hun gerne. Og det hurtige put i mosset bagefter var osse dejligt. Når de nu alligevel havde bukserne af. Men han kan ikke få hende til at kalde det en spirituel oplevelse. Det var en sjov leg, var det. For hende i hvert fald.

- Så fik du ikke det hele med, siger han.

- Hvad ved du om det, siger hun. Måske var det ikke dit det hele, men noget andet det hele. Mit det hele. Hvis det i det hele taget var helt. Hun har ingen slange i maven. Men måske en ræv.

- Du har i hvert fald et rævehoved nederst på maven, siger han. Og jeg elsker når du smiler til mig, blankt og lodret.

- Men summa summarum, siger hun, du må finde på noget andet. Og det skal være godt nok til at du får nogle kunder, for uanset hvor højt jeg elsker dig, så gider jeg altså ikke forsørge dig.

- Det gider jeg heller ikke, siger han. Hverken eller.

De kører under den lange gangbro over til stationen, så er de lige ved at være ved broen.

- Har du dit kort ved hånden, spørger hun.

Og han fisker det frem af pungen og holder det klar så de kan slippe gennem betalingsanlægget.

- Men det med trommerne kunne du nok bruge, siger hun. Hvis de alle sammen får en tromme og skal lave et trommeorkester. Så skal de lære at høre efter hinanden. Og måske optræde. På Rådhuspladsen eller hvad ved jeg. Det blir en grænseoverskridende på en anden måde, så.

De kører op på broen.

Måske har hun fat i noget der. Hun har jo aldrig været dum. Så kan han måske få undersøgt den rytme mens de tror de øver sig på sammenspil der bare er lidt svært. Det er en tanke at arbejde med. Men ikke inde i byen, ikke på Rådhuspladsen.

- Det kunne ellers være et godt firmanavn, siger han, Slangen & Ræven. En indre grønlander vil lyde upassende i vore dage, og den indre shaman vil være for prætentivt.

- Til hvad for et firma, spørger hun. En engelsk kro med tyndt fadøl ?

Uanset hvor uenige de er, så har de den der forståelse. Og det nyder han hele tiden.

De kører forbi de store blå skilte med den gule stjerne.

- Vi skal lige forbi kontoret inden vi kører hjem, siger hun. Og vi skal vel osse have handlet lidt.

- Vi skal i hvert fald have mælk, siger han.

Det er vigtigt at kunne være praktisk når man vil arbejde i praksis. Det er det han selv prædiker hele tiden.

- Hvad skal du på kontoret, spørger han. Du har da stadig ferie.

- Jo, men vi venter på en mail fra Paris.

Paris ?

- Det kan være det lyder bedre i den omvendte rækkefølge, siger han. Ræven & Slangen.

- Det er værd at overveje, siger hun. Kan du ikke finde læbepomaden i min taske.

Han roder i tasken og finder alt andet end læbepomaden.

- I det forreste rum.

- Der ligger kun telefonen.

- Ikke der.

Hun griber selv tasken med højre hånd og begynder at rode nede i den.

- Kan det ikke vente til vi står stille, siger han. Det varer jo højst et kvarter nu.

Og det kan det da. Men det irriterer hende at den ikke bare er der hvor den skal være. Og hendes kørsel er lidt mindre stabil end før. Og hun kører stadig hundredeogti.

- Pas på for helvede, siger han.

Hun løfter foden en anelse fra gassen, og en stor lastbil med hænger overhaler dem. Og hun roder videre i tasken. Det er ikke så enkelt at åbne en lynlås på noget løstliggende med en hånd. Men den skal altså være der.

- Skal jeg ikke ?

Nej, det skal han ikke. Det behøver hun ikke sige.

- Pislort, siger hun og lader tasken ligge der.

- Hvad nu ?

De kører ned på Peberholm.

- Jeg tror jeg knækkede en negl, siger hun.